

DEN NY VERDEN
unipuls

NUMMER 1 - FEBRUAR 2015 - 33. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Den ny verdenskultur

Den ny verdenskultur er således i kraft af disse humane og intellektuelle sindelag allerede begyndt at fødes på jorden. Vi ser, at dens idealer er langt højere og kærligere end idealerne for den endnu i dag gældende almene og såkaldt ”moderne” kultur. De udgør begyndelsen til praktiseringen af den væremåde og udvikling, der er beskrevet i Livets Bogs kosmiske analyser.

Og det er derfor, at disse analyser først og fremmest vil blive accepteret som vejledning for disse, den ny kulturs begyndende mennesker til fuldførelse og forståelse af den guddommelige vej mod lyset, som de således udelukkende i kraft af deres næstekærlige sindelag allerede er i færd med at betræde.

(Fra Livets Bog VII stk. 2662)

Indhold

3	<i>Martinus:</i> samvittighed	32	Tage Buch: Jeg kender ham ikke
9	<i>Ruth Olsen:</i> Tanker omkring en retssag	33	<i>Søren Olsen:</i> Mineralier, sprogets udvikling og ideen med det hele
11	<i>Ejnar Hjorth:</i> En dom imod religions- og ytringsfri- hed	34	<i>Kurt Christiansen kommenterer Søren Olsens artikel</i>
11	<i>Jan Langekær:</i> Martinus Institut har "sejret"	37	<i>Per Holsner:</i> Retssagen - nu og dengang
12	<i>Søren Ingemann Larsen:</i> kommentar til MIs erklæring i anledning af byretsdommen	39	KORT FORTALT
15	<i>Tadeusz:</i> Hvad er vigtigst for sagen - jura eller kærlighed?	44	<i>Robin Petersen:</i> Når verden går af led
16	<i>Kjeld Kjertmann:</i> Hellige tekster og højskoletekster	47	<i>Per Bruus-Jensen:</i> Om den subjektive virkeligheds myste- rium
17	<i>Kurt Christiansen:</i> Om mit syn på dommen osv	51	<i>Kurt Ckristiansen:</i> Om betydningen af et punktum
22	<i>Mischa Lim og Pia Schlüntz:</i> Med den dom man dømmer	53	<i>Tage Buch:</i> Lys i mørket
26	<i>Søren Ingemann Larsen:</i> Hvad skriver Martinus om forholdet mellem form og indhold?	54	Martinus svarer på spørgsmål
29	<i>Jan Langekær:</i> Hvad er det vi læser?	56	Livets Skole - foredrag, studiekredse og udstillinger
30	<i>Peter Wraae:</i> Bibel-jægere		Og sommerkursus 2015!

Den Ny VerdensImpuls nr.1/2015

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
reg.nr. 3409 konto 9 25 42 42

Tryk: Prinfo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **270 kr** og Norge **260 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

OBS!!

Efter 2014 kan man **kun** betale til vor danske konto:
reg.nr. 3409 - konto 925 4242

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Først – TAK for alle de gode nytårsønsker, jeg har fået!
Og så må vi alle ønske, at dette nye år 2015 må bringe
noget lyst og kærligt, det tiltrænges som verden ser ud
lige nu.

Dette blad er blevet lidt større, end det plejer at være,
og kommer en måned tidligere end sædvanligt, for
retssagen anlagt af Martinusinstituttet har inspireret til
mange artikler.

Eftersom jeg i respekt for mesteren Martinus har følt
mig moralsk forpligtet til at bryde en juridisk jordisk
lov, er jeg ikke nogen uvildig redaktør m h t retssagen,
men jeg er også ubetinget tilhænger af demokratisk
ytringsfrihed, som det fremgår af bladets indhold.

Da jeg også ønsker mest mulig åbenhed, har jeg op-
trykt vore advokatregninger, og jeg tilbyder alle, der
måtte ønske det, at få tilsendt det sidst reviderede
regnskab for Kosmologisk information, nemmest hvis
jeg kan gøre det pr mail.

På denne årgangs forsider vil der være billeder af træer.
Man siger jo, at træerne er menneskenes lunger, da de
giver os ilt.

Jeg vedlægger en seddel til de, der mangler at betale
abonnement for 2015.

Ruth

Samvittighed

Af Martinus

Følgende er et foredrag, Martinus holdt d. 12. juli 1942, her taget fra kontaktbrev nr. 4 og 5 i 1961, bearbejdet af Mogens Møller.

Vi kender alle begrebet samvittighed. Vi har oplevet dens virkninger dels hos os selv og dels hos andre mennesker, og vi har nok også oplevet, at den ikke virker lige stærkt hos alle. Hvad forstår man egentlig ved en samvittighed? Det er en konflikt i det jordiske menneskes sind, men hvad er det for kræfter, der kæmper om herredømmet i sindet? Man kalder dem "det gode" og "det onde", og "det onde" kalder man "synd", men man ved ikke, hvad "det gode" og "det onde" er for bevidsthedskræfter, eller hvorfor man er "god" eller "ond".

Det er en kendsgerning, at det jordiske menneske tilhører dyreriget, men det er også en kendsgerning, at det i almindelighed ikke bryder sig om at blive kaldt et dyr. Det føler sig hævet over det egentlige dyrerige, fordi der i dets bevidsthed er noget, som ikke hører dyreriget til. Jordmenneskene er ikke rigtige dyr. Men så er det et spørgsmål, om de er rigtige mennesker? Nogle er jo mere menneskelige end andre, nogle kan absolut ikke nænne at sige eller gøre noget, som andre kan sige eller gøre uden skrupler, og så er der nogle, som i et øjeblik ophidselse eller irritation kommer til at sige eller gøre noget, som de senere fortryder, at de har sagt eller gjort. Samvittighedens indre stemme lader dem ikke have ro. "Det gode, jeg vil, det gør jeg ikke, og det onde, jeg ikke vil, det gør jeg", sagde Paulus, og mon ikke alle, der vil være ærlige over for sig selv, vil indrømme, at denne sætning også passer på dem?

Når et jordisk menneske handler eller taler i en ophidset eller irriteret sindstilstand, handler det ud fra automatfunktion. I dets bevidsthed og dets organisme foregår i princippet det samme, som foregår i et ophidset dyr. Der er blot den forskel, at hvor dyret kun kan sætte fysiske kræfter og tænder og klør i ophidselsens tjeneste som angrebs- og forsvarsredskaber, kan det jordiske menneske bruge sit intellekt og bruge de ord og foretage de handlinger, som kan såre og genere modparten mest muligt, ja, måske endda bringe vedkommende til fortvivelse. Der findes vel nogle, der kan gøre det med "god samvittighed", men hos de fleste vil et vist mentalt ubehag over den pågældende situation begynde at gøre sig gældende, når ophidselsen har lagt sig, og hos nogle er dette ubehag

så stort, at de ikke kan få ro i sindet, før end de har gjort noget, der kan ændre situationen, "gøre det godt igen", som man siger. Samvittighedsfølelsen danner ligesom en stigende skala med et nulpunkt i det egentlige dyrerige og trin efter trin mod tilstande, hvor det menneskelige i mennesket kommer til at dominere som næstekærlighed i tanke, følelse og handling.

Det jordiske menneske fremtræder anderledes i tilværelsen end dyret, men det fremtræder også anderledes, end det vil gøre engang i fremtiden, når det har udviklet sig til den tilstand, jeg kalder "det rigtige menneske". Dyret har ingen samvittighed, og det rigtige menneske har det heller ikke, fordi det ikke mere er i stand til at udføre de handlinger, som kan give samvittighedsnag. Det jordiske menneske er et væsen, som er på vandring mod en højere tilværelsesform, og denne vandring er det selv med til at forme. For at kunne forme denne vandring rigtigt må det have en "model" at forme den efter. Det svarer til, at der, når der skal skabes et stort ingeniørværk, må der skabes en plan i forvejen. Uden denne plan med tilhørende tegninger ville det være umuligt at skabe et fuldkomment værk. Tegningerne angiver de detaljer, som håndværkerne må rette sig efter, for at den fysiske skabelse kan blive en virkeliggørelse af arkitektens og ingeniørens plan.

Der er også en plan med dyrenes og menneskenes liv, ja, med alle levende væseners liv. Dyrene er på vandring mod at få deres bevidsthed udviklet, men de lever endnu i meget nær kontakt med deres urinstinkter og er endnu ikke begyndt rent viljemæssigt at arbejde med på deres egen forvandling på den måde, som f.eks. de jordiske mennesker gør det. Jordmenneskene er begyndt at prøve på at finde ud af, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, og sætter deres vilje ind på at rette sig derefter.

Men hvordan kan menneskene finde ud af, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert? Det kan de ved hjælp af samvittigheden. Samvittigheden er ikke noget relativt begreb som f.eks. ondt og godt. Samvittigheden er noget absolut, den er et princip og er selve den faktor i det jordiske menneskes bevidsthed, der forvandler det fra dyr til menneske gennem en række inkarnationer. Den kan lignedes ved en lys og mørk "skygge", der følger os, lige som vi har en mørk skygge, når vi går i sollyset. Vi har også en lys "skygge" eller et lyst felt, der følger os rent mentalt, lige som vi også mentalt har en mørk "skygge". Hvert eneste væsen udfylder et led i Forsynets plan, og hvor det gælder de jordiske mennesker, udfylder hvert enkelt jordmenneske et led i det rigtige menneskeriges skabelse her på jorden.

For at kunne være helt i kontakt med Forsynets plan eller verdensplanen, må menneskene være udstyret med et princip, de kan styre efter, og et sådant princip udgør netop det lyse felt, der følger dem. Det eksisterer ikke i fysisk materie, men er en psykisk realitet, og dette mentale lysende felt har vi alle i vor bevidsthed i form af idealerne fra det rigtige menneskerige. Det er disse idealer, vi ønsker at nå frem til at kunne virkeliggøre.

Når vi hører skøn musik, står det for os som et ideal at kunne spille eller komponere sådan som dem, der har frembragt denne musik. Færdes vi i naturen og beundrer dens farvescenerier, vågner der i os en længsel efter at kende og give udtryk for alt det, der ligger til grund for naturens skønhed og logik. Når vi står overfor de mangler og brist, vor nuværende kultur og civilisation så tydeligt viser, længes vi efter at skabe en bedre social og international struktur. Vi har en masse idealer, ønsker, længsler og mål, som vi gerne vil have opfyldt, og disse udgør tilsammen det lysende felt, vi har med os.

Når vi læser i bibelen, at Moses førte israelitterne gennem ørkenen ved hjælp af en lysende støtte, som hele tiden var foran dem, så var det i virkeligheden et sådant lysende mentalt felt, der ledte ham, det var ikke noget fysisk. Vore idealer er i det lysende felt, vi har med os. Disse idealer må naturligvis fremtræde som noget relativt for den, der har overblik over dem.

Iagttaget med kosmisk bevidsthed ser man, at de udgør trin, trin over trin under det lysende felt, mørkere jo længere de er fjernet fra dette felt, og lysende desmere de er eet med det. Det er jo derfor, det "gode" og det "onde"

er relative begreber, det er derfor, vi ikke alle sammen får samvittighedsnag over de samme ting. Hvorvidt den samme manifestation vil skabe glæde eller sorg i vort sind, er afhængigt af, hvor langt vi er kommet på vandringen mod det store bygningsværk, der hedder det rigtige menneskerige.

Men hvordan kan man sige, at samvittigheden er noget absolut, et princip, når den består af relative idealer? Idealernes relativitet fremkommer ved, at de ses fra et eller andet jordmenneskeligt synspunkt, deres tilstand og fremtræden, deres "form" og "farve" er afhængig af, fra hvilket bevidsthedstrin de ses. De er "farvede" af menneskets midlertidige mentale niveau, lige som f.eks. skovens farve for os rent fysisk er afhængig af, om vi ser den som en blånende horisont, en nærliggende skov eller en skov, vi befinder os i.

Lige som skoven forvandler sig, efterhånden som vi kommer den nærmere, ændres også vore idealer, efterhånden som vi i vor udvikling trin for trin kommer "det rigtige menneskerige" nærmere. Efterhånden vil de jordiske menneskers idealer være præget af dette riges detaljerede struktur, og dyrerigets ideal, magtprincippet, den stærkeres ret, der endnu følger menneskeheden som den mentale mørke "skygge", vil være tonet bort som en fjern horisont.

Hvad er samvittighedsnag, der kan skære som knive i sindet? Det er det mentale ubehag, ja, i visse tilfælde den lidelse og smerte, der fremkommer, når menneskers handlinger står i skærende modsætning til de idealer, som er begyndt at tone frem i deres bevidstheds lyse vibrationsfelt. Det er, som om de er kommet til at skabe et brud inde i dem selv. De føler det, som om de er gået lidt tilbage i deres udvikling. Men denne tilbagegang er kun tilsyneladende. Den er forårsaget af, at menneskene *troede*, de var større, end de er. De har forsømt at se på planen for deres liv og må så gøre de nødvendige erfaringer i form af ubehagelige oplevelser, som gemmes i deres erfaringskartotek, som vi kalder hukommelsen.

Disse erfaringer får efterhånden mennesket til at tænke, føle og handle efter mere menneskelige principper, til at nå længere frem i sin udvikling mod højere trin, hvorfra detaljerne både af "det rigtige menneskerige"s struktur og af "det rigtige menneskeriges" struktur anes mere og mere tydeligt og forenes med menneskets idealer, ønsker og længsler. Det vil da være mindre og mindre i stand til at gøre noget, som skaber samvittighedsnag, og al den energi, der forbruges ved, at mennesket bliver vred på

sig selv eller skuffet og bedrøvet over sig selv, vil kunne bruges til gavn for helheden på en ganske anden måde. Undersøger vi, hvorledes forholdet er mellem det levende væsen og verdensplanen, ser vi, at denne hele tiden bliver præsenteret for væsenet lige akkurat på en sådan måde, som dettes sanseevne er afpasset til at kunne modtage. Naturmenneskene får denne tegning manifesteret gennem deres medicinmænd, som viser dem den måde at leve på, som de selv, igennem deres egne oplevelser har erfaret som mest fuldkommen, og som passer nøje ind i det næste udviklingsstrin. Når menneskene så kommer længere frem i deres udvikling, viser det sig, at den opgave at lede væsenerne frem bliver overtaget af højere udviklede væsener, for hvem Guds tegning over menneskets skabelse er blevet helt bevidst.

Et sådant højere væsen, der var helt bevidst i Guds plan med menneskets skabelse, har vi i Jesus, der så at sige gik foran menneskeheden og var dens "lysende støtte". Således vil ethvert geni gå foran og være en "lysstøtte" for sine medvæsener, være den model eller den tegning, som det er disse væseners længsels og ønskers mål at komme til at efterligne. Gennem modellen får de forklaringen på, hvordan de skal leve og tænke for at få deres ønsker opfyldt.

Kristne menneskers samvittighed er – mere eller mindre – i kontakt med det mentale lys, der udgik fra Kristus, og noget lignende gælder naturligvis for de mennesker, for hvem Buddha eller Muhamed har været ledestjerne. Men det ydre lys, den ydre autoritet skal efterhånden afløses af menneskets eget indre lys, og her er erfaringerne det eneste, der kan hjælpe. Når De har fået en vis indsigt i den "tegning", modellen repræsenterer, og har set, hvad der er Deres pligt, hvad der er Deres rette felt og er begyndt at vænne Dem til at gøre dette, og De så på et eller andet område kommer til at glemme målet, er det, at De pludselig vil opdage, at De ikke i det lange løb vil kunne forsvare at lave noget anderledes, end "tegningen" viser.

Ifølge de guddommelige love vil det gå således, at hvis De blot afviger den mindste smule fra det, Deres samvittighed siger Dem, vil De på en eller anden måde få ubehageligheder. Når mennesket får en ulykkelig skæbne, vil dette altså dybest set sige, at det på et eller flere felter ikke har været i kontakt med Guds plan eller tegning, det har været Guddommen en dårlig hjælper i skabelsen af dets egen højere mentalitet.

Gennem oplevelsen af en ulykkelig skæbne kan det ikke undgås, at mennesket bliver vakt til eftertanke og bliver klar over, at det må forandre sin handlemåde for at komme i kontakt med Guds tegning. Oplevelsen af en ulykkelig skæbne er dybest set udtryk for absolut kærlighed fra Forsynets side, selv om den, medens den står på, ikke

føles som sådan. Fik man ikke lov at opleve konsekvenserne af sin egen handlemåde, ville man aldrig nå frem til visdommens skønne verden. Derfor er det guddommeligt, at fejltagelserne altid afsløres.

Fejltagelsernes afsløring vil altid resultere i oplevelsen af samvittighedsnag. Var der ikke noget, der hed samvittighedsnag, kunne man aldrig få at vide, om noget var rigtigt eller forkert. Disse fejltagelser er det, man tidligere kaldte "synd". Men kosmisk set findes der ikke synd eller syndere, det man kalder "synd" er fejltagelser, der beror på uvidenhed. Når menneskene kalder en fejltagelse for "synd", er det fordi, de i deres eget bevidsthedsfelt er vant til at være bitre eller fjendtligt indstillede over for alt det, der overskrider de én gang accepterede vedtægter, men denne indstilling er i sig selv udtryk for en fejltagelse, for uvidenhed.

Ved vor egen væremåde kan der komme en dyb kløft mellem os og den guddommelige verdensplan, dette oplever vi som lidelse og smerte, og igennem den lærer vi at forstå de forklaringer, vi ikke tidligere havde evne til at begribe. Vi bliver hjulpet og vejledet, men vi må selv erfare os til den visdom, der er al erfarings inderste kerne. Virkelig visdom har altid været og vil altid være baseret på det levende væsens egne erfaringer.

Gennem lidelseserfaringer vokser et væsens medfølelsesevne med andre levende væsener. Jo større medfølelsesevne et menneske har, des mindre nænner det at sige eller gøre noget, som skulle kunne blive årsag til lidelse eller fortvivlelse for et andet menneske. I forhold til som det *kan* nænne at gøre noget sådant eller gør det "tankeløst", som man siger, vil det ikke kunne undgå at komme ud for virkningerne af sine ord eller handlinger på en sådan måde, at dets manglende evne til at tænke og handle i overensstemmelse med den *menneskelige* form for kærlighed og logik lidt efter lidt afsløres for det. Det er jo denne menneskelige væremåde, der er Guddommens tegning og plan for menneskeheden, det er igennem den, at det skal lykkes menneskene at skabe et rigtigt menneske på jorden.

Når en del erfaringer er gjort, så mange, at der i menneskets sind opstår en trang til større viden og et ønske om i højere grad at være i stand til at gøre det gode, det

gerne vil, og undlade at gøre det onde, det ikke vil, vil dette menneske efterhånden blive modtageligt for teoretisk undervisning. Denne undervisning skal naturligvis ikke bestå i en løftet pegefinger og udtryk som ”du skal” og ”du må ikke”, det hører tidligere stadier i udviklingen til. Den må være en forklaring af hele menneskehedens udvikling, af menneskenes og det enkelte menneskes skæbnedannelse, af, at enhver må høste, som han eller hun har sået, og endelig af, at denne høst ikke blot strækker sig fra fødsel til død i ét liv, men fra liv til liv over en lang udviklingsperiode.

Er det søgende menneske modtagelig for en sådan undervisning, vil det sige, at vedkommende derigennem har mulighed for at modtage en hjælp til selvhjælp. Hjælpen er overblik og forståelse af den nuværende situation på basis af fortiden og med langt sigt ind i den fremtid, som bliver vedkommende menneskes skæbne, og som det selv er med til at skabe gennem sine tanker, ord og handlinger i nu’et. Men undervisningen vil ikke være nogen hjælp, hvis man blot tager imod den som noget interessant og spændende, hvorigennem man kommer til at vide mere end andre, og eventuelt mener, at man på grund af den viden også er lidt bedre end andre, der ikke har den viden i deres bevidsthed.

Det, der har betydning for det enkelte menneskes udvikling, er, hvorvidt dets daglige væremåde er i kontakt med dets ”lysstøtte”, dets samvittighed eller ej. Denne ”lysstøtte” er Deres idealer, forestillinger og kundskab om, hvad der er det ”eneste fornødne”. En undersøgelse af Deres viden vil hurtigt vise Dem, at meget af den ikke er fremme i dagsbevidstheden, hvorfor De ikke øjeblikkeligt kan gøre brug af den. I denne viden er De ikke praktisk bevidst, kun teoretisk, hvad der i dette tilfælde vil sige, at den er en dårlig regulator af Deres handlinger.

Som åndsforsker lever De i høj grad på et trin, hvor den ”hellige ånd” er medvirkende i Deres daglige handle-måde på mange felter. Men der findes også felter, hvor De ikke tager det så nøje med, om Deres handle-måde er i kontakt med det, denne ”hellige ånd”, dvs den rene kærlige bevidsthed, foreskriver Dem, og der er det, at besværlighederne og lidelserne indfinder sig.

De kan f.eks. være stærkt optaget af at dygtiggøre Dem på ét særligt felt, således at De skænker de øvrige felter i Deres bevidsthed mindre opmærksomhed, hvorved De meget let kommer til på disse felter at udløse en handle-måde, som viser sig at være i disharmoni med Deres ”lysstøtte”, med det, der er Forsynets plan med Dem.

Her er det, at mit arbejde kan få en vis betydning for Dem, idet det enten viser Dem, hvorledes De kan forebygge lidelserne og ubehagelighederne eller også, hvordan De

kan møde dem på en sådan måde, at De uddrager de rigtige erfaringer deraf, så De en anden gang kan blande de mentale energier rigtigt. Mine analyser kan hjælpe Dem til at se Deres egen mentale lysstøtte rigtigt, og således gøre det lettere for Dem at se den vej, De bør følge.

Den måde, hvorpå enhver af os med vore særlige evne-kombinationer skal komme til at manifestere lyset, er forudset af Forsynet, og en plan er lagt for vor fremtid, den plan vor samvittighed og vore idealer fortæller os om, hvis vi lytter tilstrækkeligt intenst til den indre røst. Derfor er det bedst, at vi i dag, når vi igennem vore tanker, ord og handlinger er med til at forme vor fremtid, tager hensyn til Forsynets plan med os ved at lytte til samvittigheden. De virkninger, vi i dag med vor væremåde fremkalder, vil blive årsag til virkninger, vi møder i kommende år og kommende liv. De vil være medvirkende til vor fremtidige fysiske og mentale fremtræden og medbestemmende for kommende lyse og mørke pletter i vor bevidsthed.

Vil det sige, at vi kan gå imod Forsynets vilje og plan med os, så denne aldrig bliver til virkelighed i den fysiske verden? Nej, det kan vi ikke. Men vi kan gå imod den en tid ved at undlade at arbejde med vor egen udvikling eller ved at gå imod lovene og nedbryde vor organisme og mentalitet ved at leve forkert. Det vil livet selv dog læse korrektur på for os på en sådan måde, at vi gennem vor skæbnedannelse kommer ud for de erfaringer, der atter vil skabe kontakt med vor lysstøtte og dermed inspiration og livsglæde i vor tilværelse.

Er man på vej til et tog, er det kedeligt at opdage, at man har glemt et eller andet, så man må tilbage efter det og derved risikerer ikke at nå det tog, man havde bestemt at rejse med. Sådan er det også i livet. De jordiske mennesker har et bestemt mål, som deres inderste længsel og vilje ønsker at nå, det, jeg kalder ”den store fødsel” eller oplevelsen af ”kosmisk bevidsthed”. Det er det samme som den rigtige mennesketilstand, hvortil samvittigheden viser vej. Tænk på, hvilke forsinkelser det bringer, om man på visse områder ikke tager sig livet så nøje og ikke helt følger den store arkitekts plan med én.

For at hjælpe menneskene hermed er det, at jeg skaber mine analyser, "Livets Bog" er dybest set kun en beskrivelse af det lysfelt, som hvert menneske er i færd med at skabe i sin egen bevidsthed. Alle kosmiske analyser, De gennem mit arbejde kommer til kundskab om, er detaljer i Deres eget højere selv, Deres egne højere længsler og begær. Jo mere De studerer disse analyser, desto klarere vil De se, at det, det drejer sig om, er at blive dygtig til at udfolde humanitet, og De vil efterhånden komme til at se, at dybest set er alt, hvad De overhovedet er vidne til, alt hvad De oplever, en strålende udfoldelse af kærlighed, også selv om det meste af det, De oplever i øjeblikket kunne tyde på det modsatte.

Hvad menneskene oplever i øjeblikket, vil være medvirkende til at udvikle deres samvittighedsfølelse og deres intellektuelle evner. Disse bevidsthedsenergier tilsammen vil gøre mennesket til et højintellektuelt væsen, et væsen, der i sin udvikling nærmer sig kulminationen af intellektualitet, der også er kulminationen af kærlighed. At fornemme kulminationen af intellektualitet og kærlighed er at fornemme Guds bevidsthed, at "se Gud" har man kaldt det, og det er ikke blot en oplevelse, alle mennesker engang vil få som en indre ekstase af mystisk art, det er en oplevelse, de vil blive dagsbevidste i. De vil opleve, at Guds skaberkraft strømmer igennem dem og udfolder sig igennem dem som tanker og handlinger, de er dagsbevidste i. De vil kunne sige, som Kristus: "Hvad jeg gør, gør jeg ikke af mig selv, men Faderen gennem mig."

Der er endnu to principper, det er naturligt at omtale i forbindelse med begrebet samvittighed, og det er "syndernes forladelse" og "synden mod den helligånd". Som tidligere omtalt, findes der kosmisk set ikke synd eller syndere, det man kalder sådan, er fejltagelser og mennesker, der begår fejltagelser på grund af uvidenhed. Fejltagelsernes afsløring vil før eller senere – måske går der flere liv – resultere i oplevelsen af samvittighedsnag, som igen vil medføre, at samvittigheden efterhånden virker, før handlingen bliver begået, hvilket er ensbetydende med, at mennesket nu på grund af sine erfaringer og sin viden ikke mere er nogen "synder".

De jordiske mennesker har gennem kristendommen lært, at man kan få "syndernes forladelse", hvilket vil sige, at man, hvis man har begået noget forkert, på visse betingelser kan unddrage sig de ubehagelige konsekvenser af ens handlemåde. Er det rigtigt kosmisk set? Det er det, når man forstår de universelle love, der ligger bagved. De omtalte betingelser er jo, at man angrer det, man har begået, at man virkelig fortryder det af hele sit hjerte og hele sit sind. Det bevirker nemlig, at vibrationerne i ens aura bliver anderledes end før. Således virker samvittighedsnaget, når det virkelig er ægte, og man vil ikke

mere kunne begå en sådan handling som den, man nu bitterligt fortryder.

Skæbnen skal ikke virke som en straf, men som en belæring, og den har man fået i tilstrækkelig grad, når man ikke mere vil begå en handling mage til den, man fortrød. Så har man fået "syndernes forladelse", dvs at selv om man har "sået" flere handlinger af lignende art, som man endnu ikke har "høstet" virkningen af, vil disse skæbnebølger, når de engang rammer os, neutraliseres og opløses uden noget ubehag eller nogen lidelse for os. Vi vil da i kraft af vor auras vibrationer, dvs vor måde at tænke og føle på og vor samvittighed, være beskyttet inden for netop dette område, og det er den eneste form for virkelig beskyttelse, der findes i verden.

Men hvad vil det så sige, at "synden imod den helligånd ikke kan tilgives"? Det vil sige, at der er fejltagelser, som det er umuligt at undgå konsekvenserne af. Det betyder naturligvis ikke, at der er væsener, som skal straffes i al evighed, fordi de har begået en eller anden synd. Det er en primitiv, ja rent sadistisk tankegang, og Gud er ikke en sadist, som ønsker uvidende væsener straffet. Det betyder, at det er et evigt universelt princip, at de levende væsener må høste, som de har sået, indtil deres bevidsthed og væremåde ændres gennem samvittigheden, og de begynder at så noget andet, som de derefter vil høste.

Den hellige ånd møder vi jo netop i vor samvittighed, og vi kan handle imod den på to måder. Dels ved, at der er områder, hvor vi slet ikke endnu har kontakt med vor "lysstøtte", altså endnu ikke føler samvittighed, og ingen derfor kan forklare os, at vor handlemåde er forkert. Vi må da uundgåeligt tage følgerne af vor manglende viden. Disse følger vil komme til at udfolde sig som disharmoni og ulykkelig skæbne. Vi vil komme til at opdage, at vi midlertidigt har afskåret os selv fra den guddommelige plan med vort liv. Ved vor egen væremåde er der kommet en dyb kløft mellem os og den guddommelige verdensplan. Dette oplever vi som lidelse og smerte, og

igennem den lærer vi at forstå de forklaringer, vi ikke tidligere havde evne til at begribe, og vi får kontakt med det område af vor lysstøtte, som vil kunne hjælpe os og beskytte os overfor netop den slags handlinger og deres konsekvenser.

Den anden måde, hvorpå vi kan ”synde mod den helligånd”, udfolder vi, hvis vi handler imod vor samvittighed. Det vil jo også sige, at kontakten med ”lysstøtten” ikke er stærk nok, for så kunne vi ikke gøre det. Et menneske, der handler mod sin samvittighed, aner kun dens indre stemme, den er ikke blevet til virkelig viden. Derfor må dette væsen også ud for konsekvenser af sine handlinger, der medfører de erfaringer, der giver mere end anelse, og som styrker samvittigheden så meget, at vedkommende ikke mere vil kunne handle eller tænke i de baner, og så vil han eller hun på dette område have opnået ”syndernes forladelse”.

”Synden imod den helligånd” er altså det samme som overtrædelse af livslovene eller modstand mod det, der er Guds plan med ens liv, og det kan ikke ”tilgives”, dvs disse handlinger *må* høstes som erfaringer. Når disse erfaringer er gjort, er væsenet beskyttet indenfor dette mentale område og har opnået ”syndernes forladelse”. Hvor mange skæbnebølger af den art, der end måtte være sået i fortiden og derfor vente vedkommende i fremtiden, så vil de opløses eller neutraliseres af væsenets beskyttende aura.

At lære de guddommelige love at kende er ensbetydende med, at man ønsker at efterleve dem, men i grænsezonen mellem dyreriget og det rigtige menneskerige kan denne efterlevende være meget vanskelig. Det er ikke altid let for den uindviede at vide, hvilken handlemanér der er den

rigtige, og hvilken der er den forkerte. Her er det, at studiet af mit arbejde træder hjælpende til, idet det kan medvirke til at holde Deres samvittighed vågen. Da der endnu er en del dyriske urkræfter i Dem, som ikke er bragt under kultur, og denne kultivering kun kan finde sted igennem den vågne samvittigheds stadige kontrollering af Deres tankeliv, er problemet ”en vågen samvittighed” således ikke ligegyldigt.

Et af de steder, hvor urkræfterne stadig er ret virksomme hos det jordiske menneske, er i ægteskabet. Uden en vågen samvittigheds stadig regulerende indflydelse kan De let komme til at begå fejltagelser i forhold til det menneske, De er knyttet nærmest til. Men også i forholdet til venner og fjender vil De gang på gang mærke indflydelsen fra urkræfterne i Deres sind. Det er de fejltagelser, De i disse forhold begår, De i særlig grad skal gøre til genstand for Deres undersøgelser.

At komme til klarhed over sine egne fejl er den hurtigste vej til at komme til at elske sin næste som sig selv. For at opnå et harmonisk liv, må man hele tiden have øjnene åbne for, om den handling, man står i begreb med at foretage, er skalkeskjul for noget egoistisk, eller om den som dybeste motiv har ønsket om at skabe glæde for andre end en selv. De vil jo inderst inde gerne udrette noget, der er til gavn for skabelsen af det rigtige menneskerige. De er alle sammen med i denne skabelse, og den kendsgerning, at De allerede nu har fået lov til at møde de kosmiske analyser, betyder, at De har et ansvar som menneske. Det er Deres opgave at vise andre en lysende tilværelsesform.

Samvittigheden fik disse to personer på andre tanker:

Tanker omkring en retssag

Kosmologisk Information og Kosmologisk Information v/ Ruth Olsen skal anerkende at have været uberettiget til at udnytte Martinus Idealfonds op-havsretligt beskyttede værk, *Det Tredje Testamente*, ved tilgængeliggørelse for almenheden.

Kosmologisk Information og Kosmologisk Information v/ Ruth Olsen skal ophøre med at tilgængeliggøre eksemplarer af *Det Tredje Testamente* til almenheden.

Af Ruth Olsen

Her har jeg aftrykt, hvad dommen i den af Martinusinstituttet anlagte retssag mod bl.a. Kosmologisk Information ordret lød på. Dommen er den samme for de øvrige i ”firkløveret”. Hvis vi tager den bogstaveligt – og det skal man jo, når det gælder jura – så må vi altså ikke ”tilgængeliggøre Det Tredje Testamente for almenheden”.

Mon Martinus havde forestillet sig, at Instituttet skulle have monopol på at udbrede hans værk og forbyde andre at gøre det? Det værk han skabte i konstant kontakt med Guddommen til glæde for hele menneskeheden! Foreløbig fortsætter vi nu med at ”tilgængeliggøre” værket, for ved at anke dommen har det opsættende virkning.

Da jeg sad i retssalen og hørte, hvad Instituttets folk mente om Martinus og hans mission, blev det klart for mig, hvorfor ”sagen” så længe har været kørt af sporet i forhold til det spor, Martinus med Det Tredje Testamente har lagt for os. Når man ikke mener, Martinus var noget helt specielt, en verdensgenløser der skulle bringe os ”hele sandheden”, som forudsagt af Jesus, behøver man jo ikke tage ham så alvorligt, og så er der dermed fri bane til at handle ud fra sine egne smålige jordiske behov. F.eks. behovet for ”at få ret” og vinde, uanset hvilke ufine ukærlige metoder, man skal bruge.

Jeg kunne nævne mange eksempler på de ukærlige metoder, men lad mig begynde med Instituttets svigt overfor Sam Zinglersen til fordel for Finn Bentzen. Den historie kan man læse om på dette blads hjemmeside, www.nyimpuls.dk. Her måtte Instituttets adfærd undre. Men da advokaten for afdøde Sams bo ville retsforfølge Finn Bentzen for hans medvirken til at forringe den økonomiske arv efter Sam, undres man igen, for Instituttet forsøgte at få advokaten til at droppe sagen med følgende begrundelse:

”Vi har den principielle holdning, at der ikke skal køres retssager – hverken om arveforhold eller andre forhold. Det baserer sig på Martinus’ grundlæggende tanker om udvikling af en ny fredsskabende kultur.”

Da det gjaldt om at redde Finn Bentzen fra konsekvensen af hans økonomiske ”julelege”, kunne man altså bruge Martinus, men når det gælder om at redde Martinus’ oprindelige værk fra sprogligt ”nidkære disciple”, så alle der gerne vil have en ”gammeldags” udgave kan få det, så ændrer man åbenbart pludselig mening om Martinus’ holdning til retssager.

Hvad Martinus mente om ”nidkære disciple”, der tror de er klogere end Mesteren, kan man læse i småbogen Påske kap. 13, her står bl.a.: ”I kraft af den gene eller forstyrrelse sådanne disciple bliver for verdensgenløserens mission, må han, der naturligvis kun kan følge sin egen guddommelige inspiration og være trofast mod den ham allerede ved hans indvielse anviste vej, tage afstand fra sådanne i fejlagtig iver og nidkærhed fremtrædende disciple og tilhængere.”

Sandhed gør fri – usandhed gør ufri

Der spredes det usandfærdige rygte, at vi (firkløveret) pludseligt i 2010 trykte og udgav Martinus’ oprindelige 1. udgaver. Det var også det indtryk, man prøvede at give i retten. Men faktisk prøvede vi i flere år forinden at appellere til Instituttet om at udgive 1. udgaverne, bl.a. i dette blad nr 4/2007. I retssagen sad Rådets formand, Willy Kuiper, nu og bedyrede, at det kendte han ikke noget til, jo han vidste da godt, at Instituttet fik det blad, men han læste det ikke selv.

Hans problem er blot, at Rådet i selvsamme blad havde en artikel, hvor de forklarede, hvorfor de ikke indtil videre ville trykke de gamle udgaver. Rådets formand vidste altså ikke, hvad Rådet skrev. Han havde da ellers lige overfor dommeren svoret at tale sandt!

Men dette er blot detaljer. Hovedproblemet er, at man anser en verdensgenløser for så ufuldkommen, at man er nødt til at ændre i hans tekster. Tekster, hvis 1. udgaver

man åbenbart ikke mener, er mere hellige end 1. udgaverne af Anders And, som Ole Therkelsen udtrykte det i retten. Med en sådan total mangel på respekt for det guddommelige væsen, hvis mission var at bringe en ny human verdenskultur til denne jordklode, kan den aktuelle afsporing af ”sagen” ikke undre.

Lad mig her slå fast – som vi har gjort det utallige gange – at Instituttet må da for os gerne udgive alle de moderniserede udgaver, de vil, blot man ikke forhindrer de, som måtte ønske det, frit at kunne købe de oprindelige udgaver. Det er ikke gjort med at lægge dem ud på internettet, hvor man kun kan læse én side ad gangen. For mange åndsvidenskabelige forskere er det vigtigt, at kunne sidde med de hellige bøger i hånden, gøre notater heri osv. Og hvordan ellers bruge dem i studiegrupper?

Martinus’ værk er blevet til i en konstant korrespondance med Guddommen. De, der i deres udvikling er kommet så langt, at de er blevet spirituelt sensitive, kan fornemme, hvad der er udgået direkte fra Martinus’ ånd, og hvad der ikke er. Ord er fysiske manifestationer dvs kopier af de åndelige energier, Martinus har nedlagt i ordene. Ord er – som Martinus skriver i LB I stk. 192 – ”en fysisk overføringsproces af tankebilleder eller åndsrealiteter fra individ til individ.”

De, der aldrig har forstået, hvem Martinus dybest set var og er, sådan som retssagen afslørede for os, at rådsmedlemmerne helt åbenbart ikke gør, forstår derfor heller ikke, at hans værk er helligt. Det kan vi ikke forvente, at en jordisk juridisk domstol forstår, men det er sørgeligt, at det Institut, som er blevet betroet opgaven at forvalte den kostelige hellige arv, Det Tredie Testamente, heller ikke forstår det.

Instituttet mente ikke, der var behov for de oprindelige udgaver, men fordi de ikke selv havde det behov, var der altså mange andre, der ønskede dem. Det vidste jeg fra efterspørgslen i bogbiksen, hvor man fortalte mig, hvordan de forgæves havde prøvet at få dem på Instituttet. Nu hvor der er solgt ca. 460 sæt af de ”såkaldt ulovlige” 1. udgaver, kan behovet ikke længere fornægtes. ”Det er bare fordi de er så billige”, sagde rådsformanden. Men hvem betaler 1000 kr for noget, de ikke har behov for? Ja, vi gjorde det så billigt som muligt, for det var jo, hvad Martinus ønskede.

Havde man, dvs Rådet, læst og forstået blot hovedindholdet af Martinus’ værk, havde de aldrig bragt ”sagen” ud i denne pinlige absurde og kostbare konflikt, men havde naturligvis søgt fredelige løsninger. Men alle de tilbud, de har fået, om hjælp og mægling til konfliktløsning fra utallige Martinus-venner, ja også fra retssystemet, har de afvist. Der verserer godt nok den historie, at det var

”firkløveret”, der var afvisende – hvor den historie så end kommer fra. Den er i hvert fald ikke sandheden.

Hvad med fremtiden?

Nu må alle fredselskende Martinus-læsere prøve at få rettet ”sagen” op på sporet igen ved at skabe en ledelsesstruktur, der sikrer, at en lille gruppe som Rådet ikke kan få den enevældige magt, det reelt har i dag. Vi må prøve at forhindre, at nogle ganske få kan køre sagen ud på misforståelsernes vildspor, døve for enhver lille kritisk røst. Jeg har før skitseret en løsning med en årlig konference for alle seriøse Martinus-forskere, hvor man åbent og ærligt og med ytringsfrihed vurderer Rådets aktuelle kurs, giver kærlig vejledning og får mulighed for at bedømme de foreslåede nye medlemmer til Rådet. Vi må erkende, at demokrati i almindelig forstand kan vi ikke indføre, da der ikke er og ikke skal være medlemmer til at stemme, men vi kan prøve at nærme os nogle af demokratiets vigtigste værdier: åbenhed, fri informationsadgang og ytringsfrihed.

Martinus har mange steder hyldet demokratiet og beskrevet det som fremtidens styreform, hørende til det lyse verdensgenløsningsprincip, dvs Jordklodens lyse skytsengel, men også peget på, at det endnu kun er på fosterstadiet, dog sådan at fødselsveerne er begyndt.

Lad mig slutte med et par citater fra foredraget ”Skytsengle i jordbevidstheden”, holdt 10/4-1949 (bearbejdet af Mogens Møller, godkendt af Martinus, brev nr. 13, 1959). ”Den kosmiske sandhed om ”djævelen” er den, at han er skytsengel for enevælde eller diktatur i sin egenskab af talentkerne i jordklodevæsenets bevidsthed. Han repræsenterer et princip, som jordklodevæsenet med sin vilje er ved at forlade, og naturligvis kan det ikke ske på én gang, det sker ved en gradvis degeneration, der fører dette væsens død med sig, hvilket vil sige, at det ikke mere vil være inkarneret i jordklodevæsenets organisme.” ...

”Døende væsener udløser altid en vis kamp imod døden, en kamp, der til tider kan vise stor kraftudfoldelse som en slags krampetrækninger. Det er det, der er ved at ske med ”det mørke verdensgenløsningsprincip” og dets repræsentant i jordklodevæsenets bevidsthed. To ideologier udløser sin energi på jorden i øjeblikket, diktaturet og demokratiet. Det førstnævnte er for nedadgående, det andet er for opadgående. Det første er i døds kamp, det andet frembringer fødselsveer. Derfor er det ikke så mærkeligt, at de jordiske mennesker, i hvis bevidsthed begge ideologier i større eller mindre grad har deres udløsning, føler at de somme tider lever i ”helvede”. Men hvert enkelt menneske har mulighed for at være med til at forvandle ”helvede” til ”himmeriges rige”.

En dom imod religions- og ytringsfrihed

Af Ejnar Hjorth

Den juridiske dom, som Instituttets Råd har fået den verdslige øvrighed til at afsige, går langt videre, end blot at dømme de anklagede for at have krænket copy-righten.

I tillæg er der udstedt forbud imod, at de anklagede udøver deres religion.

Særskilt nævnes dette som separate domme f.eks:

“(Den anklagede) skal anerkende at have været uberettiget til at udnytte Martinus Idealfonds ophavsretligt beskyttede værk, Det Tredje Testamente, ved tilgængeliggørelse for almenheden.”

“(Den anklagede) skal ophøre med for almenheden at tilgængeliggøre eksemplarer af Det Tredje Testamente ved offentlig fremførelse”.

“(Den anklagede) skal anerkende uberettiget at have medvirket til at udnytte Det Tredje Testamente ved tilgængeliggørelse for almenheden”.

Her nævnes ikke noget om brug af ulovlige bøger eller instituttets ændrede bøger, men kun et forbud imod at “tilgængeliggøre” Det Tredie Testamente.

Det er en knægtelse af religions- og ytringsfriheden.

Martinus Institut har "sejret"!!

v/Jan Langekær

Martinus Institut har vundet over “firkløveret” ved Københavns Byret. Skal vi ønske tillykke med “sejren”?

Inden lykønskningen kan man passende spørge: **Hvad har Martinus Institut vundet? Hvad kan det bruge “sejren” til? Hvad har den kostet økonomisk og moralsk? Hvad har Martinus Institut vundet?**

Det har fået rettens ord for, at det har copyrighten, og at de sagsøgte *“skal ophøre med at tilgængeliggøre Det Tredie Testamente til almenheden”*. Dette er det stadigt gentagne udsagn i dommen.

Selv under retssagen var der flere, ikke kun i Danmark og Sverige, men også i andre lande, der gav udtryk for, at de var bange for at blive retsforfulgt af Instituttet for at *“tilgængeliggøre Det Tredie Testamente til almenheden”*.

Ikke kun “firkløveret”, men altså alle uden for Martinus Institut skal ophøre med at *“tilgængeliggøre Det Tredie Testamente til almenheden”*.

Hvad kan Martinus Institut bruge “sejren” til? Ikke ret meget. Men det kan nu lettere retsforfølge andre af sagens venner.

Hvad har den kostet økonomisk og moralsk? Økonomisk har denne dom kostet flere hundrede tusinde kroner. Det endda af gavepenge, som ellers er givet til brug for at *“tilgængeliggøre Det Tredie Testamente til almenheden”*.

Moralsk har den kostet mest. For at vinde sagen har rådsmedlemmer, nuværende og tidligere, måtte benægte at Det Tredie Testamente har noget som helst med religion at gøre, man benægtede, at det er et helligt værk, man kunne ikke forklare, at det var Talsmanden den Hellige Ånd og en fortsættelse og færdiggørelse af Bibelen, man hævdede, at førstegangsudgaven af LIVETS BOG I-VII ikke havde større status end førstegangsudgaven af Anders And Bladet. Og Rådsformanden blev spurgt: ”er værket en fortsættelse af biblen? Det hedder jo Det Tredie Testamente! Hertil svarede Rådsformanden: ”det kan jeg ikke sige at det er, for hvad så med muslimerne?”

De råd og den hjælp som Instituttets Rådsmedlemmer har søgt hos sagførere og ved domstolen, har vist sig at være dårlige og forkerte. Det Tredie Testamente indeholder langt større visdom og viser den rette væremåde og handlemåde.

Rådet ved Martinus Institut skulle være det første til at vide det. Der er ingen grund til, at ønske tillykke til Martinus Institut.

Kommentar til MIs erklæring i anledning af byretsdommen

Af Søren Ingemann Larsen

Martinusinstituttet (MI) har i en meddelelse dateret 19. december 2014 kommenteret Byrettens dom i ophavsretssagen. MI motiverer sin beslutning om at sagsøge firkløveret som følger:

“På det tidspunkt, hvor rådet følte sig tvunget til at gå rettens vej, var næsten alle Martinus’ bøger blevet kopieret og udgivet til underpris, Martinus’ værk kunne frit downloades fra en hjemmeside, ligeledes kunne Martinus’ foredrag downloades.”

Så kunne man tro, at det, firkløveret har gjort, er at kopiere og udgive det materiale, MI selv udgiver. Men MI undlader omhyggeligt at gøre opmærksom på, at hele pointen med firkløverets handlinger er, at MI ikke selv vil udgive og gøre tilgængeligt Martinus’ værk i original form (dvs uden ændringer foretaget efter Martinus bortgang). Med andre ord, INTET af det uændrede materiale, firkløveret kopierede og udgav, var på det tidspunkt tilgængeligt hos MI. - Og MI havde ikke efterkommet opfordringer til selv at gøre dette uændrede materiale tilgængeligt. - MI prøver altså at lade som om, at dette er en almindelig standardsag om ulovlig piratkopiering og ignorerer herved hele pointen med firkløverets handlinger. Der er således tale om rent spin.

Og dernæst er der intet hold i MIs påstand om, at hvis MI undlod at anlægge retssag i denne situation, ville MI miste muligheden for at gribe ind, hvis nogen senere, enten udgav forfalskninger af værket eller lavede kopier af det, MI selv publicerer med kommerciel indtjening for øje. Faktum er, at MI vil og ville til enhver tid kunne gøre sin ophavsret gældende i de lige nævnte situationer - uanset firkløverets udgivelser af det tidligere udgivne materiale, som MI selv nægtede offentligheden adgang til.

Det er rigtigt, som MI skriver, at firkløveret ikke formelt har “bedt om lov” til at give adgang til det uændrede værk. Men svaret på en sådan henvendelse giver jo sig selv, når MI ikke selv efterkommer en direkte offentlig formuleret opfordring til selv at gøre det, og tydeligvis heller ikke forstår begrundelsen eller den videnskabelige værdi af en sådan adgang. Og på trods af, at MI er forpligtet til at give denne adgang ifølge loven for dets virke.

I øvrigt er virkeligheden den, at MI har afvist 2 formelle invitationer fra firkløveret om at diskutere sagen,

og derudover afviste MI tillige den af retten tilbudte “retsmægling”, som firkløveret gerne ville afprøve. Og enhver interesseret ved, at MI bogstavelig talt har muret sig inde under hele denne retssag og nægtet at indgå i nogen form for dialog med interesserede, som eventuelt kunne medvirke til at løse eller afklare konflikten.

Dernæst påstår MI helt fejlagtigt, at firkløveret påstår, at det kun er *førsteudgaven*, der har en særlig hellig status. Nej, det der har en særlig status er det kildemateriale, som ikke er undergået ændringer siden Martinus’ bortgang. Og det drejer sig om såvel manuskripter som udgivelser i Martinus’ tid. Førsteudgaverne er derfor ikke de eneste relevante, men førsteudgaverne er dem, hvorom vi kan være mest sikre på, at der ikke er foretaget ændringer uden om Martinus. Hvad angår de senere udgaver i Martinus’ tid, er der stor usikkerhed om, i hvilket omfang - om overhovedet - Martinus har været involveret.

Det er interessant, at den eneste udgave, MI indrømmer en særlig status, er originalmanuskriptet (nemlig til de 7 bind af hovedværket Livets Bog). For dette er en opfattelse, MI først “har fået”, EFTER at firkløveret lagde dette dokument ud på nettet. Tidligere havde MI nemlig pure nægtet at gøre dette dokument tilgængeligt, på trods af at undertegnede kraftigt opfordrede MI til det. Undertegnede opfordrede tillige MI til at sammenholde bogudgaverne med manuskriptet for at undersøge, om der skulle være vigtige divergenser. Også dette afviste MI tidligere som irrelevant.

Men nu, efter at firkløveret har publiceret manuskriptet og førsteudgaverne, har MI slået om og roser sig nu ligefrem af, dels selv at publicere manuskriptet på sin hjemmeside og dels nu - nærmest som en selvfølge - at sammenligne bogudgaverne med manuskriptet, alt sammen noget MI nægtede at gøre, inden firkløveret valgte at tage sagen i egen hånd. Tankevækkende.

Og så skriver MI minsandten:

“Originalmanuskriptet og førsteudgaven af Livets Bog er i øvrigt tilgængelige for interesserede, idet de siden 2009 har været udgivet på Instituttets hjemmeside.”

Jotak, men det skete jo først, EFTER at firkløveret havde publiceret det på martinus-webcenter.dk. Så den oplysning er derfor helt irrelevant for denne retssag.

I den sammenhæng er det værd at notere sig følgende: Under retsmødet i Byretten blev MIs hovedvidne, rådsmedlem Per Jan Neergaard, under sin vidneforklaring af sin advokat Martin Dahl spurgt, om MI havde kendskab til firkløverets publikation af manuskriptet på det tidspunkt, hvor MI selv publicerede det på sin hjemmeside. Til dette svarede Per Jan Neergaard, at “det kunne han ikke huske”. Dvs Per Jan Neergaard ville tydeligvis gerne have det til at se ud, som om MI muligvis UNDER ALLE OMSTÆNDIGHEDER selv ville publicere det (selv om MI, som omtalt ovenfor, tidligere pure havde nægtet at gøre dette). Uheldigvis for Per Jan Neergaard forholder det sig sådan (hvilket undertegnede fik mulighed for at gøre opmærksom på i retten), at mellem det tidspunkt, hvor firkløveret publicerede manuskriptet og det tidspunkt, hvor MI selv gjorde det, havde rådet sendt et brev til firkløveret (undertegnede), bl.a. underskrevet af Per Jan Neergaard, i hvilket MI bad om, at det pågældende manuskript blev fjernet fra min hjemmeside (martinus-webcenter.dk). Der kan derfor kun være to muligheder: Enten er Per Jan Neergaard ikke ved sine fulde fem eller også LYVER han bevidst i retten.

“Martinus Institut ændrer ikke i indholdet af Martinus’ værk, men udgiver det i en betryggende form med de oprindelige ord i nutidig retskrivning.”

Her er vi ved et af kernepunkterne i denne konflikt. For MI er hildet i den misforståelse, at det kan lade sig gøre at ændre i formen, uden at det har nogen konsekvenser for indholdet. Men denne opfattelse holder ikke og er direkte ulogisk.

Selv den mindste ændring i formen vil medføre en tilsvarende ændring i indholdet. Det følger af en ren logisk analyse af, hvad form og indhold er, og det er nærmest beskæmmende og pinligt, at samtlige repræsentanter fra MI under retssagen uden at blinke udtalte, at MI ganske vist ændrede i formen, men ikke i indholdet. Men når de blev gået på klingen, måtte de indrømme, at form og indhold “hænger sammen”. - Men hvordan kan man sige, at form og indhold hænger sammen, samtidig med at man påstår, at man ikke ændrer i indholdet, når man ændrer i formen?

For det forholder sig sådan, at *indholdet* er en åndelig størrelse, som ikke er direkte tilgængelig for de fysiske sanser.

Det, der kan sanses fysisk, er ikke *indholdet*, men indholdets fysiske repræsentation eller manifestation, som er *ord*, *bogstaver*, *lyd* og *fagter* etc. Det vil sige den *fysiske form*.

Den absolut eneste måde, man kan påvirke indholdet på er ved at ændre og manipulere med *formen*. Der findes absolut ingen anden måde. Derfor må det logisk deraf følge, at når man ændrer på den fysiske *form*, må denne ændring nødvendigvis også sætte sig tilsvarende spor i *indholdet*. For *indholdet* har ikke anden synlighed eller tilgængelighed for sanserne end gennem *formen*.

Det, der kan snyde den overfladiske iagttagere, er, at når man kun ændrer en lille smule og ser isoleret på denne ændring, kan denne lille ændring tage sig meget ubetydelig ud og være svær klart at definere. Og så kan man fristes til at tro, at ændringen ikke ændrer indholdet tilsvarende. Hvad betyder det fx, at ‘aa’ ændres til ‘å’? - Men når denne lille ændring ledsages af 220.000 tilsvarende ændringer, som det er tilfældet i Livets Bog, har teksten pludselig fået en ny sprogdragt og den fremstår som anderledes for læseren. Og er ikke længere Martinus uændrede tekst.

Det man ikke er opmærksom på, når man - sikkert i den bedste mening - laver den slags modernisering i retskrivningen, er, at det kan medføre misforståelser af teksten, idet ord ændrer betydning med tiden. - Et typisk sådant eksempel er ordet ‘pinlig’. Martinuslæsere vil vide, at når Martinus skulle referere til Jesu smerter på korset, kaldte han dem ofte ‘pinlige oplevelser’. Men i dag kan ordet ‘pinlig’ ikke bruges på den måde. Enhver nutidsdansker ved, hvad ordet pinlig i dag betyder.

Så når man kun isoleret og robotagtigt ændrer i retskrivningen, sætter man sig i virkeligheden mellem to stole, hvis man ikke også ændrer de ord, som har ændret betydning i årenes løb, og erstatter dem med nogle ord, hvis indhold i moderne dansk dækker det indhold, det “gamle” ord mentes at skulle formidle. Og der er jo i så fald tale om en egentlig oversættelse.

Så enten bør man således lave en egentlig oversættelse, eller også lader man teksten stå, som den blev skrevet. Ved at læse teksten i den oprindelige uændrede retskrivning bliver man konstant mindet om, at man befinder sig på et sprogtrin, som er ældre end det nutidige, og man er klar over, at ikke alle ord har præcis den betydning, de har i dag.

I øvrigt skal det understreges, at når man konkret ønsker at modernisere retskrivningen i et ældre værk, er det ikke så let, som man måske umiddelbart kunne tro. Der er nemlig

en glidende overgang mellem indlysende og tilsyneladende “uskyldige” ændringer som fra ‘aa’ til ‘å’ og ‘skulde’ til ‘skulle’ - og så til ændringer, hvor man kan være i tvivl, om det egentlig er en retskrivningsændring, der er tale om, eller om man laver en egentlig ændring i teksten.

Et eksempel på dette sidste er den meget omtalte ændring fra ‘Mineralier’ til ‘mineraler’. Inden firkløveret gjorde opmærksom på det problematiske i denne ændring, var den slet ikke omtalt nogen steder i MIs baggrundsmateriale i form af de såkaldte “retelseslister” eller andre notater. Den var blot foretaget som en ren rutinemæssig retskrivningsopdatering. Og enhver kan se, at dette ikke er holdbart. Vi kan ikke vide, om Martinus havde en pointe med nogle gange at skrive Mineraler og andre gange Mineralier. Og uden firkløverets indsats ville en muligvis vigtig detalje eller pointe hermed været slettet fra de tilgængelige udgaver.

Martinus påpegede i et foredrag (som det efter MIs opfattelse er ulovligt at dele på internettet), at mange mennesker tror, at de har forstået Livets Bog, men tilføjede: “ - men der er ting i Livets Bog, der kommer frem, efterhånden som De udvikler Dem, som De ikke kan se i dag. **Det er skjult mellem linjerne.**”

Vi bliver nødt til at forstå, at vi er milevidt under Martinus’ bevidsthedsniveau, så vi skal afholde os fra at ændre noget som helst på de linjer, på hvilke den viden står, vi endnu ikke er udviklet til at forstå.

Martinus forklarede, at den kosmisk bevidste kunne se, at de gamle bibelteksters “bogstavform” indeholder alle de kosmiske sandheder, selv om samtidens læsere ikke kunne se det. På tilsvarende måde er vi stillet nu: Det vi på vores intellektuelle stade tror at forstå af Martinus tekster, kan vise sig på væsentlige punkter at være noget helt andet, når vi har udviklet vores intelligens yderligere. **Derfor skal vi tage Martinus på ordet, når han beder om, at vi “skal bevare værket uændret som det foreligger ved hans bortgang”.**

Det er slemt nok, at MI ikke selv kan finde ud af at overholde dette enkle påbud fra Martinus, og det hænger som omtalt bl.a. sammen med, at MI ikke kan forstå, at man ikke kan ændre uden at ændre. Firkløveret har jo ikke kunnet tvinge MI til overholde Martinus’ anvisninger, men det, vi som det næstbedste har kunnet gøre, er at sørge for, at enhver interesseret i det mindste har adgang til det tidligere udgivne materiale. Så kan enhver nu og i fremtiden selv med sine egne øjne vurdere, om dette eller hint er en “fejl” eller ej. Det er det materiale, som Willy Kuijper og Ole Therkelsen under retssagen karakteriserede som henholdsvis “varm luft” og “ikke mere

relevant end det første nummer af Anders And-bladet”. At udgive dette materiale uden ophavsretsindehaverens tilladelse har ikke været en let beslutning, men alternativet er værre. Og alternativet var, at der ikke for almindelige mennesker var adgang til det uændrede materiale.

Nu har MI valgt at bruge gavegivernes penge på ved dyre retssager at forhindre samme gavegiveres legitime adgang til Martinus’ uændrede værk, og så må vi se, hvad enden på denne absurde sag bliver.

Vi kan se, at MI nu selv er begyndt at tage ved lære af firkløverets undervisning, idet man nu, som nævnt, har lagt manuskriptet og førsteudgaverne ud på sin hjemmeside (dog ikke til fri download), og senest også en ca. 100 Martinusforedrag (heller ikke til download). Herudover er man tilsyneladende nu blevet betydeligt mere omhyggelig med, hvad man ændrer i værkerne. Det var ikke sket uden firkløverets indsats.

Alligevel vælger MI, som det ses, at betragte denne sag som en helt almindelig standard-ophavsretssag, hvor firkløveret har piratkopieret MIs beskyttede værk. Dette har MI indtil videre haft held til at få det etablerede retssystems medhold i. Og intet tyder på, at MI ikke har til sinds at udnytte hele potentialet i dette retssystem for at eliminere og straffe firkløverets uegennyttige indsats for sagen.

På denne baggrund ser vi os nødsaget til at fortsætte denne retssag til næste appelinstans og om nødvendigt få den behandlet hos Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strassbourg. MIs chance for at få medhold i Strassbourg vil bestå i med alle midler at forsøge at bagatellisere og nedtone den religiøse og hellige karakter af Martinus’ enestående værk, som ifølge Martinus selv er intet mindre end den af Jesus bebudede ‘Talsmanden den Hellige Ånd’.

Hvad er vigtigst for sagen - jura eller kærlighed?

Af Tadeusz

Der er kommet dom i retssagen, og der er mange udlægninger af den.

Selve retssagen og dommen har ikke den store betydning for Sagen. Retssagen er meget opslidende og svær at komme igennem, men den kunne ikke undgås, fordi MI ville have den. Derfor var der ingen, der kunne forhindre MI i at gennemføre denne retssag, men der kan komme noget, der vil være udslagsgivende i sagen. Situationen ligner nemlig den omkring Første Verdenskrig: Tyskland startede krigen, som var meget hård ved menneskene, ingen fik glæde af den, og Tyskland tabte krigen, ikke fordi Tyskland blev slået, men fordi de løb tør for ressourcer.

Sådan er det også med denne retssag. MI har startet krigen ved at stille ublu økonomiske krav og ved at kræve fuldstændig underkastelse af Firkløveret. MI var ikke interesseret i at finde en mindelig løsning på copyright problemet. MI har brugt mange ressourcer på denne sag, og har gjort retssagen til deres hovedaktivitet, eller sagt på en anden måde - den aktivitet, som vil få afgørende betydning for MI's fremtid. På samme måde som den tyske kejser gjorde i Første Verdenskrig.

Ved at vælge denne vej er MI kommet ind på et blindspor. Det er, fordi hele Sagen altid har været båret ikke kun af Martinus' kosmiske bevidsthed og hans hellige værk, men også af menneskers kærlighed til den. Uden den kærlighed havde vi ikke haft det, vi har nu, for der skulle kærlighed til fra mennesker, for at Martinus kunne skrive Det Tredie Testamente, og gøre de selv samme mennesker interesserede i at studere det.

DTT handler jo om kærligheden, specielt om næstekærligheden. DTT sætter klart kærligheden over penge og magt. MI har ved at starte deres „Første Verdenskrig” taget afstand fra DTT's budskab, og herved isoleret sig fra menneskers kærlighed. Det kan man allerede se nu, hvor en del pengegaver bliver sendt til Firkløveret og ikke til MI. Det er meget naturligt, da det er Firkløveret, der er blevet arvtagere af Martinus' budskab om den rette moral og etik. MI har copyright-rettighederne, men har valgt at bevæge sig imod den materialistiske verden, væk fra kærligheden og ind i den kolde kontanternes verden. Det betyder på sigt, at krigsførelsen vil tære på MI's ressourcer. Menneskenes kærlighed til MI vil blive mindre og mindre i takt med, at flere får forståelsen af, at MI har fornægtet budskabet i Det Tredie Testamente.

Det kan blive så hårdt for MI at fortsætte, at de på et tidspunkt bliver nødt til at ophøre med denne krigsførelse. Det betyder, at retssagen ikke kan/skal vindes, og at de domme, der bliver afsagt, ikke har betydning for sagens endelige forløb, og derfor er irrelevante for Sagen. På samme måde som de forskellige kampe, som det lykkedes Tyskland at vinde på vest- og østfronten, på længere sigt var ligegyldige, da de til sidst pga. manglende ressourcer måtte opgive krigen.

Af den grund har det ikke nogen større betydning at udlægge dommen på den ene eller anden måde. Retssagen er et blindspor, som kommer til at tappe MI for ressourcer. Der er en måde at komme videre på. Nu ved vi, hvem der er hvem, og hvad de vil. Vi kan ikke forvente mirakler, da den kosmiske bevidsthed ikke arbejder ved at hypnotisere fx dommere til at afsige en dom til fordel for den. Hvis Firkløveret blev frifundet på trods af vores juridiske system, ville alt blive meget nemmere. Men den kosmiske bevidsthed kan få det enkelte menneske til at søge sandheden og kærligheden.

Vi har også fået solskinnet, som er Det Tredie Testamente i sin ægte form tilbage, takket være Firkløveret. Herved har vi al den sol og kærlighed, som Martinus har skænket os. Nu kan vi bruge dem, og det er helt op til os, om vi kan/vil løfte denne arv videre. Det kan vi ved at stå sammen. Ved at gøre DTT's budskab mere kendt. Ved at leve værdien af dette budskab.

Altså ved at leve et liv i tolerancens, glædens og næstekærlighedens navn. Retssagen har kastet skygger over os, og derved påvirket mange af os. Det eneste rigtige at gøre nu er at komme væk fra skyggerne og gøre det, som vores samvittighed gerne vil have os til, for at skabe en bedre verden end den, vi har fået af vores forældre. Til det kan vi bruge solskinnet, der er i Det Tredie Testamente i sin ægte form.

Det afgørende er at komme ud i solskinnet igen og sætte ting i bevægelse, på samme måde som Martinus selv gjorde med overskud og glæde. DTT's budskab kan gøres mere kendt, og kan herved bringe solskin og kærlighed til menneskene. Denne kærlighed vil falde tilbage på Firkløveret i form af nye ressourcer, der er nødvendige for at stå retssagerne igennem. Det er ikke til at vide, om MI vil opgive retssagerne. Men en ting er sikkert, MI har spillet sig selv ud af banen i Sagen. Det har de gjort ved at vælge pengene i stedet for næstekærligheden. Det kan komme til at betyde økonomiske problemer i samme stil som dem, der tvang Tyskland til at overgive sig.

Folk vil selv kunne se, hvem der er de rigtige arvtagere af Martinus' værk. Er det dem, der forsøger at tjene penge på kærligheden, eller dem, der uegennyttigt gør alt det, der kan gøres for at få kærligheden til at blom-

stre. MI har også fået den tanke at kærlighed (DTT) og penge (monopol og profit) er en god blanding. Men med tiden vil MI komme til at opdage, at man ikke kan sælge ægte kærlighed for penge.

For os andre skal bekymringer og fokus på retssagen komme til at vige for Sagens frie udfoldelse. Skyggerne skal opløses af den sol, der skinner fra Det Tredie Testamente. På den måde vil der ske det eneste rigtige i Sagen, og Firkløveret vil kunne få større og større rådighed over ressourcer. På den måde kan retssagerne vindes, og altså ikke ved dommernes domme, da de er irrelevante i denne sammenhæng. Det, der er relevant, er den lære, vi har fået fra Martinus. Den skal ikke grumses til af de skygger, som MI har skabt. Den skal leves og gøres kendt for dem, der måtte være interesserede i at opdage den.

Hellige tekster og højskoletekster

Af Kjeld Kjertmann

Jeg sidder med Livets Bog, første bind, i originaludgaven (Forlaget Kosmos, 1962) og funderer over hele forløbet med instituttets sprogvask af Martinus' værker og deraf følgende konflikt og retsopgør.

Så overvældes jeg af en dyb taknemmelighed over at sidde med en fysisk manifestation af ikke blot en verdensgenløzers uberørte ord og tanker, men også af hele hans overlegent gennemtænkte tilrettelæggelse af typografi og layout med fortløbende nummerering af tekststykker på tværs af kapitler, som gør det let for Martinus at henvise til andre steder i teksten og for mig at finde dem.

Og jeg savner bestemt ikke stykoverskrifter, der deler tekstbilledet op i 'overkommelige' bidder, som når små børn mades af deres mor. Tværtimod nyder jeg de lange, sammenhængende tankerækker, der nødvendigvis må være verdensbilledets modne sprogdragt.

I en tid hvor sms- og twitterkulturen har forarmet evnen til sproglig fordybelse og tankevirksomhed, har det fristet instituttet til at ville gøre Martinus lettere at læse ved at tilføje pædagogiske deloverskrifter og stykopdelinger, så det hele mere ligner de tekstbilleder vi møder overalt i hverdagen. Visuelt tillokkende som et undervisningsmateriale fra et højskolekursus.

Men dermed er hele den åndelige udstråling borte. For form og indhold kan ikke skilles ad, og ligesom Martinus uden tvivl i tidligere liv på højere planer har været et kulminerende geni som billedkunstner (symbolerne!), har han med garanti også som led i forberedelsen til sin mission arbejdet med sproglig formidling både i skrift og tale. Og det kan jeg så nyde godt af, når jeg blader og læser i min gode gamle udgave af Livets Bog.

Mit syn på MIs retssag mod firkløveret, og hvad jeg kan udlede af retsprocessen, såvel dens resultat som omkring den nu mere synlige struktur inden for MI

Af Kurt Christiansen

Lad os først se på selve domsresultatet, selve dommen.

Dommen giver MI fuldstændig medhold, og udstiller dermed firkløveret som udøvende en kriminell handling, ved at udgive faksimileudgaver af de originale åndsvidskabelige tekster, som MI har copyright til, og som MI nægter at udgive. Hvis vi accepterer dommen, skal de resterende bøger nu afleveres til MI til destruktion, til afbrænding, og firkløveret skal betale en stor erstatning til MI. Det er det, som dommen klart udsiger.

Det vil vi naturligvis ikke acceptere, og derfor anker vi straks dommen til den næste højere instans, landsretten.

Dette resultat af retssagen i byretten, så jeg klart, længe før retssagen, som det absolut mest sandsynlige. Det gjorde jeg ud fra min viden om, at det danske retssystem kun ser på selve copyrightsituationen, og ikke ser på årsagerne til, at en overtrædelse af copyrighten er sket. Vi skal jo bemærke, at firkløveret på intet tidspunkt har benægtet, at vi har overtrådt copyrightloven, når det ses fra et elementært copyrightsigt synspunkt.

Vi har imidlertid følt os absolut forpligtet til at gøre dette, for at teksterne, for eftertiden kan bevares som de ægte tekster, som Martinus, via sin kosmiske bevidsthed, har fået til opgave at skrive ned, som den hellige viden som Kristus har bebudet skulle komme til menneskehedens kendskab. En viden som Kristus kaldte ”den hellige ånd”. Da ånd betyder viden, er det altså den hellige viden det drejer sig om. Dette fremførte jeg også ordret i mit indlæg, min afhøring, i retssagen, på førstedagen af de tre dage.

Nu bliver dommen så anket til den næste instans i det danske retsvæsen, landsretten. Dette gør vi ikke fordi vi tror, at dommen vil være markant anderledes ved denne retsinstans. Den kører jo efter de samme præmisser som byretten.

Når vi har været igennem landsretten, og her formodentlig også har fået en dom der betegner vores handlinger som kriminelle, vil vi anke dommen til menneskeretsdomstolen i Strassburg. Denne domstol kan vi først nå frem til, når vi har været igennem to danske retsinstanser, byretten og landsretten.

Ved menneskeretsdomstolen i Strassburg ser man anderledes på en sådan copyrightsag. Her ser man også på hvilke årsager der kan være til, at en sådan overtrædelse har fundet sted. Man ser specielt på, om copyrightsindehaveren, ved sine handlinger, har undertrykt ytringsfriheden, specielt når det drejer sig om religiøse aspekter, som det jo drejer sig om i dette tilfælde. I sådanne tilfælde kan man her se bort fra copyrighten til fordel for ytringsfriheden.

Det er, så vidt jeg ser det, ved menneskeretsdomstolen i Strassburg, at den endelige og betydningsfulde afgørelse af tvisten, skal finde sted.

Jeg sigter direkte på, at vi skal nå derhen, og det var også derfor, at vores advokat, Mads Jørgensen, henviste til nogle domme fra denne menneskeretsdomstol i sit indlæg i retten. Disse henvisninger tog dommeren dog ikke notits af, af årsager som jeg har beskrevet ovenfor.

Jeg har hermed beskrevet den vej vi er ved at gå, og det kan ikke siges kortere end det som Thorsten skrev over det billede han fotograferede af firkløveret efter tredjedagen i byretten, og lagde ud på facebook. Han skrev: **Sidste dag i byretten, men første step på vejen..**

Vi kan imidlertid, ved at analysere handlingsforløbet i byretten, konstatere nogle interessante forhold omkring persongalleriet og rådsmedlemmerne på MI. Ved handlingsforløbet i byretten, afslører MI nemlig en hel del om forhold inden for MI, som de ellers har prøvet at holde skjult.

Det første jeg vil pege på er, at som talsmand for MI brugte man Per Jan Neergaard, og ikke Willy Kuijper, selv om det er Willy der er formand for rådet.

Dette aflæser jeg som et udtryk for, at Per Jan er den styrende, eller en af de styrende kræfter inden for MI. Jeg ser det sådan, at da Willy har demonstreret sin uduelighed som retningsgivende i rådet, bl.a. via en telefonsamtale han havde med Sverige, hvor han demonstrerede en total inkompetence. Muligvis som udtryk for, at han var underlagt andre stærkere kræfter der bestemmer, og at han derfor ikke turde sige noget.

Lad os først se lidt på Per Jan Neergaard, som nu ser ud til at være en af magtfaktorerne inden for MI.

Per kom ind i rådet i 2008. Den 5/3 2010 skrev MI en kort kommentar omkring vores udgivelse af LB. De skrev bl.a.:

”Efter grundige overvejelser er rådet kommet frem til at undlade retsforfølgelse af overtræderen. Denne beslutning er taget for at værne om den fredelige atmosfære inden for sagen. At arbejde for fred og forsonlighed var det, Martinus igen og igen pointerede som kernen i vores arbejde for den nye verdenskultur. Derfor anså Martinus ikke retsforfølgelse som ønskværdigt, men udelukkede dog ikke benyttelse af retsvæsenet som samfundets i øjeblikket nødvendige redskab. Samtidig ønsker rådet at prioritere flest mulige ressourcer til Idealfondens formål: at bevare de originale værker, oplyse om dem og gøre dem tilgængelige for interesserede i betryggende form. I rådets overvejelser omkring denne sag er indgået et juridisk notat fra en advokat med speciale i ophavsret. I notatet bekræftes, at der er tale om grove krænkelse af ophavsretten. **Det fremgår samtidig af notatet og af den generelle juridiske rådgivning vi har modtaget, at der vil blive lagt beslag på betragtelige økonomiske og menneskelige ressourcer i forbindelse med en retsproces.”**

På dette tidspunkt havde MI altså ikke noget ønske om at føre en retssag. De blev også advaret om konsekvenserne ved at føre en sådan retssag. Advarslen er kommet netop fra den advokat der nu fører retssagen.

Senere er der så kommet nye boller på suppen. formodentlig ved at Per har fået mere fodfæste, og måske fordi der er kommet andre ind i rådet, med samme indstilling. Dette har så ført til denne retssag.

Lad os se lidt på hvem denne Jan Per Neergaard er for en person. Han har sit eget firma der vejleder omkring astrologi.

Jeg har set lidt på Per Neergårds oplysninger om sig selv, som kan læses i bogen Dorte Kvist: En moderne troldmand, udgivet på People's Press, 2008.

Her oplyses det, at Per Neergård er clairvoyant, håndlæser, astrolog, og har samtaler med grundstofferne, som han

konverserer med, da de er levende væsener. Der refereres nogle stikord fra sådanne samtaler.

”Nogle stikord fra vores noter til grundstof 44 ruthenium, lyder sådan: ”Stolt stof. Kommer helt ude fra skabelsen. Er meget hjælpsomt, når man kender og føler kontakt til det. Beriger hjerneaktiviteten og er medvirkende til at holde gravitationens center inde i hjernen i ro. Ned-sat rutheniumindhold i hjernen foranlediger psykiske påvirkninger, såsom indelukthed, lettere angst og depressioner. Stoffet kan fortælle om gravitationens inderste tanker”.

Der står endvidere, at Per Neergård har studeret Martinus ”Det Tredje Testamente” indgående.

Der kan siges meget omkring det der her er refereret fra bogens tekst, men jeg skal indskrænke mig til et par bemærkninger.

Det fremgår indiskutabelt, at Per Neergård mener, at han taler med de levende væsener der findes i en fysisk form som grundstofatomerne.

Der er bare det ved det, at de væsener der er i salighedsriget, godt nok har en natbevidsthed på det fysiske plan, og den overskydende salighedsenergi relaterer til mineraler og grundstoffer, samt i en vis grad til planter. Martinus siger imidlertid entydigt, at disse salighedsvæsener overhovedet ikke har nogen form for bevidsthedsmæssig kontakt til den ydre verden, og derfor slet ikke til den fysiske (Det kan læses flere steder i Livets Bog, men jeg kan henvise specielt til side 1326 øverst i de uforfalskede udgaver, originale som faksimile).

Hvis Per Neergård har kunnet kommunikere med væsener i forbindelse med sin bevidsthedsmæssige fokuseren på grundstoffer, må man konkludere, at de væsener han har talt med, er nogle forvirrede væsener i skærsildsområdet, der ikke kan finde ud af at komme videre, og derfor har en vis fornøjelse i at vildlede godtroende og uvidende mennesker på det fysiske plan.

Der står også: ” Kommer helt ude fra skabelsen”. Udtrykket er i sig selv noget rent intetsigende vrøvl. Hvad forstår man ved ordene ”helt ude fra”, og hvad forstår man ved ordet ”skabelsen”. Hvis Per Neergård havde haft en smule kendskab til elementær videnskab ville han nok kunne udtrykke sig lidt mere konkret, men det ser det ikke ud til at han har. Han ser ud til at være helt uvidende på dette felt. Videnskaben ved nemlig godt hvor ruthenium dannes.

Som vi ser, står der også om ruthenium, at ”Stoffet kan fortælle om gravitationens inderste tanker”.

Det forholder sig imidlertid sådan, at ”gravitation”, ifølge videnskaben, men også ifølge Martinus, er en energi, ikke et væsen der har tanker. Martinus siger klart, at en energi ikke kan have tanker. Han siger også, at gravitationen

er den viljestyrede energi som jordvæsenet bruger til at holde sammen på sine ”legemsdele”. Det viser helt klart, at Jan Neergård hverken har forstået noget af videnskabens eller af Martinus redegørelser for dette emne.

Selv om det kun er et par bemærkninger, må det stå helt klart, at hvis Per Neergård har læst Livets Bog, har han i hvert fald overhovedet ikke forstået hvad der står i den. Det er der imidlertid ikke noget ondt i. Det er kun ganske få der har forstået Livets Bog. Det er imidlertid forkasteligt at udtale sig om noget man overhovedet ikke har forstået, og slet ikke når man sidder som medlem af rådet, og gerne vil give udtryk for, at man er alvidende som clairvoyant, håndlæser, astrolog og meget mere, samt har indgående kendskab til Livets Bog.

Medens Martinus levede, gjorde han alt hvad der stod i hans magt for at holde mennesker med den metier, som Per Neergård dyrker, langt væk fra ”sagen”/åndsviden-skaben.

Ved at vælge en sådan person ind i rådet, har de andre rådsmedlemmer således direkte modarbejdet Martinus ønsker og udstukne retningslinjer, hvilket må stemple disse rådsmedlemmer som aldeles inkompetente, og direkte modarbejdende Martinus ønsker, også på dette punkt. Dette sætter en uafvaskelig skamplet på de af rådets medlemmer der afgjorde dette valg ved at stemme for Per Neergårds indtræden i rådet. Det gælder så vidt jeg ved alle i rådet, da man, mig bekendt, ikke tager nogen beslutning i rådet uden at det sker enstemmigt.

Ovennævnte om Per Jan Neergaard, som jeg i en lidt anden formulering skrev til rådet i min svarskrivelse til MI af 6/1 2011, er blevet endnu mere aktuel nu, hvor det står klart, at han er den, eller en af dem, der styrer rådet og dets beslutninger.

Jeg ser det som en direkte hån imod Martinus og de tekster, den hellige ånd, den hellige viden, som Martinus har nedskrevet i form af Livets Bog, at et sådan menneske har fået ledende plads i det råd der skal forestå formidlingen af Livets Bog til mennesker.

Det drejer sig om et råd der regerer på det grundlag, at de påstår, at de er indsat af Gud til at gøre Guds vilje. Samtidig med at de siger, at deres vilje er Guds vilje. Kan man forestille sig noget mere afsporet.

Lad os nu se på hvad vi gennem retsprocessen kan aflæse omkring Willy Kuijper.

Det fremstår helt klart, at Willy er blevet degraderet til en intetsigende person, der blot skal gøre hvad magteliten inden for MI forlanger af ham. Som jeg ser det, bruger man ham som en simpel stråfigur, stråmand, som man holder frem imod offentligheden og ryster kraftigt, for at

få ham til fortsat at se levende ud. Han er stadig formand for rådet, og er derfor officielt ansvarlig for, og ledende for, rådets beslutninger. Det er jo praktisk for de personer der sidder bagved og trækker i trådene. Så tror de nemlig, at de kan sidde i skjul bag ved Willy.

At det i praksis forholder sig sådan, at Willy ikke har nogen ledende stilling, ses tydeligt af det forhold, at man nok ikke turde lade ham fremstå som den ledende/ordførende i retssagen, men overlod denne post til Per Jan. Man turde nok ikke løbe den risiko, at Willy, i retten kom til at sige noget der var uheldigt for MI. Vi har jo alle i erindring, Willys telefonsamtale med Sverige, som blev optaget, nedskrevet og rundsendt, som demonstration af hans totale intetsigende.

Willy har i en længere periode, på facebook været under pres, i forsøget på at få oplyst, om Willy overhovedet har nogen økonomisk uddannelse, som påstået på MI's hjemmeside. Der har også være mailet til ham og man har forsøgt at få telefonkontakt til ham. Alt dette uden noget resultat overhovedet.

Der står på MI's hjemmeside under afsnittet «Rådet», og ved Willy Kuijper, følgende:

Willem Johannes Kuijper

Willem (som i daglig tale kaldes for Willy) er født i Holland i 1944 og færdiggjorde sin økonomiske uddannelse i 1973 ved Erasmus Universitet, Rotterdam. Han har været bosat i Danmark siden 1975 og arbejdede bl.a. som taxachauffør frem til 1983. Willy blev udpeget som rådsmedlem af Martinus i 1980 og har siden 2001 været formand for rådet. Han blev ansat som medarbejder på Martinus Institut i 1983, var inspektør på Martinus Center, Klint fra 1983-1988 og har derefter arbejdet med Instituttets økonomi og administration. I 2009 er han gået på pension, men bidrager fortsat med sin mangeårige erfaring til det løbende arbejde.

Her står: ”færdiggjorde sin økonomiske uddannelse i 1973 ved Erasmus Universitet, Rotterdam”.

Der har været rygter om, at dette ikke er sandt. Derfor tilkendegivelserne på facebook m.m.

Når her står ”**færdiggjort**”, skal det ubetinget forstås som færdiggjort med en afsluttende eksamen på universitetsniveau.

Willy har ikke villet bekræfte dette, sandsynligvis fordi det ikke er sandt. Det var derfor interessant at høre hvad Willy i retten ville sige, når han blev spurgt om sin uddannelse i retten.

I retten sagde Willy, at han ”**afsluttede**” sin uddannelse i 1973. Dette ord betyder, at han nok havde været indskrevet på en uddannelse, men at han forlod studiet i utide, uden nogen form for eksamen. Der er intet videnskabeligt uddannet menneske der ville sige at han afsluttede sin uddannelse uden at meddele hvilken eksamen han dermed havde fået.

Dette aflæser jeg som et sikkert bevis for, at det der står om Willy på MI's hjemmeside er lodret løgn. En løgn der har stået der i årevis.

At Willy lyver uden at have problemer med det har jeg oplevet adskillige gange. Jeg har skrevet til MI om det, bl.a. i mit brev til MI 12/12 2004, og jeg har, i anden sammenhæng, ansigt til ansigt med Willy, foreholdt ham at han har løjet overfor mig. Ved en sådan direkte konfrontation hvor jeg sagde til ham: "du lyver jo for mig", hvortil han helt afslappet sagde: "ja det gør jeg", viser, at han har det helt afslappet og naturligt med at lyve for sine medmennesker. Han var lige så afslappet, som hvis jeg havde spurgt ham om han havde spist risengrød til aftensmad i går? Og han havde svaret: ja det har jeg.

Mere generelle erkendelser via retsprocessen.

Det var iøjnefaldende, at MI havde et problem med, at vi ville påvise, at det drejede sig om en hellig tekst, og at de, ved at ændre i den, forfalskede den. Jeg brugte selv ordet "forfalske" teksten, i min redegørelse i retten.

De fleste udtrykte, at de ikke mente at det var en hellig tekst. Vores advokat spurgte Ole Terkelsen om hvorvidt førsteudgaverne havde en særlig status. Hertil svarede Ole, at de ikke havde nogen særlig status, ikke mere end førsteudgaverne af "Anders And Bladet" har. Herved har han jo utvetydigt udtrykt sit syn på Livets Bog.

De afhørte repræsentanter for MI blev alle spurgt om de opfattede DTT som en fortsættelse af bibelen. Om de opfattede DTT som en hellig tekst. Om de opfattede åndsvidenskaben som en religion. Alle aspekter som jo er vigtige når vi skal køre sagen ved menneskeretsdomstolen.

Den eneste der svarede konkret på spørgsmålet om DTT er en fortsættelse af bibelen, var Henrik Hedegård, der ikke er medlem af rådet. Han svarede «ja» til spørgsmålet. Bortset fra dette tilfælde, svarede alle til alle spørgsmålene, at det kunne de ikke forholde sig til. Man udtrykte også, at man ikke opfattede DTT som en hellig tekst.

Man udtrykte generelt, at åndsvidenskaben ikke er en religion, med henvisning til forskellige steder i teksten. Dette er til en vis grad ikke forkert. Man må dog her skelne mellem en trosreligion og en vidensreligion. Alle andre religioner er trosreligioner fordi teksterne her ikke giver mulighed for en entydig forståelse af livets og universets love. Ikke engang selv om man prøver at forstå disse tekster i dybde.

DTT er imidlertid ikke en trosreligion for mennesker der forstår teksten i dybden, for dem bliver den en hellig viden, «Den hellige ånd/viden».

Dem der ikke forstår mere end overfladen, har på dette stadie ikke muligheden for at forstå tingene, og for de mennesker der er på dette niveau, bliver det, uanset om Martinus kunne lide det eller ej, en trosreligion. Martinus kunne ikke lide den sidste betegnelse, fordi, på dette stadie havde man ikke udnyttet teksten fuldt ud, men kun sluppet lidt på overfladen, og det er jo på længere sigt, ikke meningen. Det forudsætter imidlertid, at man har den fornødne intellektualitet til at kunne forstå teksten. Det er der mange der ikke har, men det kommer efterhånden.

Af udsagnene fra dem der repræsenterede MI var det aldeles iøjnefaldende, at de hjemmefra var blevet belært om, at de skulle tage så kraftig afstand fra alle de ovennævnte spørgsmål som muligt. De skulle dog passe på, at de ikke kom så langt ud, at de kom i problemer med alle de mennesker i deres bagland, der opfatter teksten, på linje med biblen, som en hellig tekst.

Dette er naturligvis et uløseligt problem at stille mennesker overfor. Derfor sagde de fleste, at de ikke kunne forholde sig til spørgsmålene.

Den der, som forventeligt, sagde noget usammenhængende vrøvl var Willy. Han blev spurgt: «er værket en fortsættelse af bibelen? Det hedder jo DTT. Hertil svarede Willy: «det kan jeg ikke sige at det er, for hvad så med muslimerne». Goddag mand økseskaft.

Med hensyn til ændringerne - forfalskningerne - af teksten, udtrykte alle fra MI, at det overhovedet ikke var ændringer af indholdet, kun ændring af retskrivningen. Dette fastholdt alle hårdnakket.

Dette viser klart, at der ikke var nogen som helst i den gruppe, der evner at forstå den åndsvidenskabelige tekst i dybden. De slikker kun på overfladen. På dette niveau vil man naturligvis ikke kunne se de alvorlige forfalskninger

de har fremkaldt i denne. Dette viser, at alle de der ændrer i teksten er aldeles ukvalificerede til at gøre noget som helst ved denne.

Henrik Hedegård var imidlertid så ærlig, at han oplyste at han havde været involveret i denne «rettelsesproces» i mange år. I praksis var det sådan, at man på et tidspunkt rettede i teksten fordi man mente den skulle rettes, hvorefter bøgerne blev trykt. Efterfølgende opdagede man så, at denne rettelse havde være forkert, og så rettede man tilbage ved genoptryk. Denne retten frem og tilbage var en proces der havde stået på i mange år, sagde han.

Det kan man også se når man sammenligner de forskellige udgaver, så det var en ærlig oplysning. Den fører imidlertid bevis for, at det er aldeles ukvalificerede mennesker der sidder og ændrer i en verdensgenløseres tekster. Det er vel det værste man kan tænke sig, hvis man tror, eller ved, at der ikke må rettes i en verdensgenløseres nedtransformerede oplysninger fra det åndelige/guddommelige niveau.

Et andet bevis for disse menneskers manglende evner til at forstå teksterne, har vi også i det forhold, at jeg jo har påvist den forskel som Martinus lagde i ordene mineralier og mineraler. Dette har jeg offentliggjort før retssagen på facebook og via mails. Jeg fremførte det også præcist i retsprocessen via den «afhøring» hvor jeg også gjorde rede for mange andre vigtige forhold. Når man, uden at forstå teksten i dybden, sidder og ændrer ord som «mineralier» til «mineraler», fjerner man muligheden for at få den dybere forståelse af teksten.

Dette kan man jo ikke forstå når man ikke evner andet en slikke på overfladen af teksten. Vi skal dog huske, at også disse mennesker der nu gør det, vil, på et tidspunkt, nå til at kunne forstå teksten i dybden, selv om det ikke vil ske inden for deres nuværende inkarnation.

Det er jo netop dette som hele retssagen drejer sig om, og er årsagen til at firkløveret har taget sagen i egen hånd for at bevare teksterne uændrede.

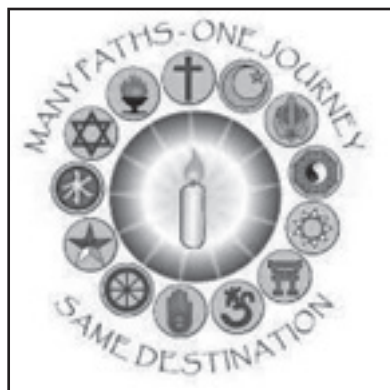
Jeg vil ikke sige mere om de forskellige aspekter jeg oplevede, og som kan udledes, af retssagens gang, på nuværende tidspunkt. Det vil være klogt hvis læseren går ind og downloader dommen i sit fulde omfang, og sammenholder de udtalelser man kan læse der, med hvad jeg har fået ud af, hvad hver enkelt har sagt og tilkendegivet ved »afhøringerne». De enkeltes udtalelser er rimeligt godt gengivet i domsteksten, selv om ikke alle detaljer er kommet med.

Til slut vil jeg blot resumere det essentielle.

Firkløveret føler sig forpligtet, i forhold til Martinus arbejde som verdensgenløser, samtidig med at vi føler os forpligtede som fysiske værktøjer for forsynets bestræbelser for, at bevare Martinus tekster uændrede til efterfølgende generationer, ufortrødent, og uanset omkostningerne, at fortsætte løbet, ved at anke retsafgørelserne, indtil vi når til menneskeretsdomstolen i Strassburg. Her forventer vi, at der vil være så retsbevidste instanser til stede, så de kan se, at vi har gjort noget der er absolut nødvendigt for at sikre, at «den hellige ånd», «den hellige viden» vil blive bevaret uforfalsket til efterfølgende generationer.

Martinus sagde, at hans budskab, teksterne, vil være den sidste aktivitet fra forsynets side, til at lede menneskeheden til at forstå, hvad der bør forstås ved begrebet guddommen, væsenet og livet.

Med den åndsvidenskabelige tekst i hånden, må menneskene selv gå resten af vejen. Her er det ubetinget nødvendigt, at mennesket har et troværdigt og brugbart rejsekort, der ikke er blevet forfalsket, at gå efter.

MED DEN DOM MÅN DØMMER

v/Mischa Lim og Pia Schlüntz

I byretten forlød det fra de indkaldte MI-vidner: Vi har ikke ændret noget!

Men sandheden er en helt anden: De har ændret alt!

I 1956 blev Instituttets navn officielt registreret som Martinus Åndsvidenskabelige Institut og med status af en selvejende institution. Dette bekræftede Martinus igen over for sit råd inden sin bortgang, at *dette* var hans Instituts navn.

Men Martinus Institut (MI) har siden ændret både Instituttets *navn* og *status*. På instituttets hjemmeside angiver MI, at instituttet er blevet opdelt i en selvejende, almennyttig institution, som organisatorisk er opdelt i to fonde, Martinus Idealfond og Martinus Aktivitetsfond. Af fundatserne fremgår, at Idealfonden er en *ikke-erhvervsdrivende* fond, og Aktivitetsfonden er *erhvervsdrivende*. Ser man imidlertid på de officielle papirer, så er *begge* fonde officielt registreret som værende to *erhvervsmæssige* fonde med hver deres bestyrelse! Dette vil med andre ord sige, at de som kommercielle og momspligtige fonde arbejder på at skabe overskud til deres ejere.

Det kan undre, at fondene betegnes som 'almennyttige', idet denne betegnelse ellers kun gives til *ikke-erhvervsmæssige* fonde, fordi disse fonde *ikke* arbejder på at skabe overskud til deres ejere, men netop har et almennyttigt formål. Det sidste nye er, at MI to dage før jul har ansøgt om at nedlægge den såkaldte Idealfond, så hvad skal der nu ske? (www.cvr.dk).

Men udover disse organisatoriske ændringer, så har MI yderligere ændret *titlen* på Martinus hovedværk. Og ikke nok med dét, så har de også ændret i hans værkers *tekster*. Dette sidste understregede de indkaldte MI-vidner oven i købet i retten, idet de sagde, at de ganske vist havde indset, at der var rettet for meget, så derfor var man også begyndt at rette flere ting tilbage til det oprindelige!

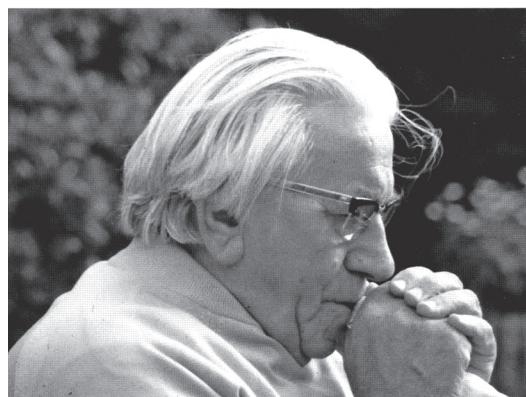
Martinus Åndsvidenskabelige Institut blev også først ledet af en 'bestyrelse', men dette valgte Martinus at ændre til et 'råd', netop fordi han ville understrege, at bestyrelsen for *hans* Institut ikke skulle 'bestyre' noget, men derimod give råd! Den selvejende institution Martinus Åndsvidenskabelige Institut eksisterer i

realiteten ikke mere, det vil sige, MI har 'gemt' navnet, men dets status er ændret til en 'erhvervsmæssig fond'.

I dag består Martinus Åndsvidenskabelige Institut således af to kommercielle fonde til trods for, at Martinus gang på gang har understreget, at hans Sag *ikke* er en forretning, men en moral (*rådsmøde 2.6.1976*). På et rådsmøde tre måneder senere blev endvidere følgende besluttet: "*Vi er jo ikke en forretning, vi er ikke en sammenslutning af ligegyldige mennesker. Vi er sammensluttet på een eneste ting, nemlig på at skabe venskab, og på at lære menneskene at skabe venskab.*" (*rådsmøde 7.9.1976*)

Inden Martinus forlod det fysiske plan, havde han tilrettelagt alle principielle og grundlæggende ting med hensyn til sit Institut og sin Sag, og dét skulle selvfølgelig ikke kun være som en hjælp for dem, der fremover skulle tage vare om hans Sag, men *også* som en form for beskyttelse. Men hvad er der sket? De, der skulle værne om hans Sag, ændrede alt, hvad Martinus med sin kosmiske bevidsthed havde bestemt og fastlagt! Martinus havde med disse bestemmelser tilrettelagt et værn mod *den omgivende fysiske og materielle verden*.

Men det var ikke kun den *ydre* verden, Martinus havde koncentreret sig om. De sidste mange år tilrettelagde han også *interne* retningslinjer for sit Institut. Det gjorde han ved at indtale det, som skulle danne grunden for Instituttets 'samarbejdsstruktur', og som rådet skulle udgive i bogform. Denne samarbejdsstruktur var rettet mod den måde, som Instituttet skulle arbejde på *internt*, og som rådet skulle undervise medarbejderne i. Bogen er i mellemtiden udgivet i to versioner, men begge er mangelfulde og indeholder langt fra blot essensen af det, Martinus har talt om de sidste mange år.

Om de ændringer, som MI siden Martinus bortgang har foretaget, kan man ikke sige andet, end at de *frivilligt* har valgt at sætte sig uden for den beskyttelse, som Martinus med sin kosmiske viden og kærlighed til os havde lagt for sin Sag. MI må vel mene, at 'de selv ved bedre', men så er de formodentlig også parate til at tage de konsekvenser, der følger med. Samme princip gælder jo, hvis man benytter sig af f.eks. bare små hvide løgne, for så kan man jo ikke forvente, at forsynet er med én.

Nu har vi lige været igennem en retssag, hvis eneste formål åbenbart var at fastslå, hvorvidt det såkaldte firkløver havde overtrådt copyrightbestemmelserne i forbindelse med deres fotografiske genudgivelse af bl.a. Livets Bog. Men inden bogudgivelserne blev en realitet, havde firkløveret forgæves forsøgt at få en dialog i gang med MI, og retten havde oven i købet også stillet sig til rådighed som mægler.

Men MI var ikke interesseret i hjælp til en løsning, og vi kender alle resultatet: Instituttet stævnedes firkløveret. Firkløveret følte, at de måtte forsvare deres gerninger, som udsprang af deres samvittighedsfølelse og loyalitet over for Martinus originale værker, som ellers nu så ud til at ville gå i glemmebogen, for Instituttet var kun interesseret i at udgive en af dem gennemrettet udgave, hvor de samtidig indførte den nyeste retsskrivning, fordi 'ellers kan unge mennesker ikke forstå teksten'!

Under retssagen benægtede MI, at Martinus åndsvidenskab er en religion. Hvor var det pinligt at høre og læse om! Af mange refererede Martinus-citater fremgår det jo, at det *er* en religion. Det er naturligvis *ikke* en trosreligion, for i dag er menneskene kommet så langt i deres udvikling, at de vil *vide*, og den viden har vi fået af Martinus i Det Tredie Testamente, og han kalder det en vidensreligion.

Man kan også udtrykke det på den måde, at man siger, at 'troen' er blevet til 'viden'. Men det er som udgangspunkt den samme 'tro', vi taler om! Det kan man jo godt forstå, når man tænker på, at det religiøse princip allerede har gennemgået en udvikling fra engang i tidernes morgen og frem til nu, og at denne udvikling *naturligvis* vil fortsætte. For 'religion' er ikke noget statisk. Religionen er ligesom alt andet underlagt en udviklingsproces. Fra således at have været blind tro vil troen med tiden udvikle sig til at være en viden om ånd, en åndsvidenskab, den totale viden om Gud, og den vil omfatte *hele* verdensaltet. Alt dette har Martinus jo forudsagt.

Men hvor er det glædeligt og fortrøstningsfuldt, at andre inden for MI er af en anden opfattelse end de i retten afhørte MI-personer. I det nyudsendte program for Klint 2015 står

der i præsentationen af Martinus under overskriften "*Det religiøse princip*", at en journalist engang havde spurgt Martinus: "*Er De religiøs?*", og Martinus havde svaret: "*Ja, for mig er alt guddommeligt.*" Der står endvidere, at "*I symbolværket, Det Evige Verdensbillede, kan man om det religiøse princip læse, at det giver sig ikke blot udslag i en almindelig religiøs væremåde. Det er også dette princip, der ligger bag materialismen, bag al politik og alle andre arter af fremtrædende bevidsthedsformer.*" Med andre ord forklarer Instituttet her selv, at 'religion' skal forstås i en bredere betydning end den gængse. Videre står der: "*Martinus ønskede derfor, at hans samlede værk skulle betegnes Det Tredie Testamente, og det går som en rød tråd gennem hele hans arbejde, at han opfattede det som en intellektualiseret fortsættelse af Bibelens Gamle og Nye Testamente.*"

Men introduktionen af Martinus slutter ikke her, for under afsnittet "*Den evige sandhed*" kan man læse om Talsmanden den Hellige Ånd, og her står dette Martinus-citat: "*Da ånd er viden og tanker, må den hellige ånd eller sandhedens ånd være den allerhøjeste eksisterende viden eller videnskab, der overhovedet eksisterer.*"

I fortsættelse af disse splinternye udtalelser i Instituttets nye brochure må man spørge, hvordan Instituttets nuværende og tidligere rådsmedlemmer så kan komme med de stik modsatte udtalelser i retten? I retten benægter man, at der er tale om en religion, benægter Den hellige Ånd, benægter at Martinus tekster er hellige, og man benægter eller kan ikke vurdere eller ved ikke, om Det Tredie Testamente er en fortsættelse af Bibelen! Hvordan hænger dét sammen?! Derudover benægter man også, at man har rettet i teksterne i Martinus værker!

Men disse udtalelser, der kom til udtryk i retten, *er* måske de indkaldte MI-vidners sande overbevisning, for i retten skulle alle jo sige sandheden, og alle udtalte sig under strafansvar. Deres udtalelser kan dog undre, for det vil jo sige, at man *inden for* Instituttet ikke er enige om, hvad Martinus åndsvidenskab er, og hvordan den skal forstås!

Når man taler om religion, Den hellige Ånd, Det Tredie Testamente osv., er det alt sammen noget, som har med Gud at gøre. Og Martinus har vist os, at Gud er allestedsnærværende, at Guds ånd svæver over vandene - ja endog, at Guds ånd er *i os*! Og noget, der har med Gud at gøre, kan ikke undgå at være noget religiøst og helligt. Alle, der seriøst studerer og har sat sig ind i Martinus åndsvidenskab, ved, at Det Tredie Testamente *er* en fortsættelse af de to øvrige testamenter. Vi ved også fra Martinus, at der ikke kommer et fjerde testamente, for alt er nu sagt og forklaret med det Tredie. Men ved at benægte alle disse ting viser man, at man ikke har forstået essensen af og dybden i Martinus åndsvidenskab! Hvad ville MI-vidnerne egentlig have svaret, hvis advokaten havde spurgt dem: "Tror du på eksistensen af en Gud eller en Guddom?" Hvordan havde deres svar da lydt?

Det *allerførste* Martinus gjorde, da han havde fået kosmisk bevidsthed, var at takke Gud, og denne takketale blev til Efterskriften, som Martinus valgte at placere allersidst i Livets Bog. Hele Martinus værk er da også gennemsyret af begreber som Gud, Guddom, Fader osv. Læs blot i Efterskriften, hvordan Martinus henvender sig til Gud med disse ord: "*Hellige Fader! Himmelske Fader! Kære Fader! Underfulde Fader! Store, almægtige Guddom! Dyrebare Fader! Elskede, hellige Fader!*" Efterskriften er én lang kærlighedserklæring til Gud. Men hvis Gud ikke eksisterede, ville vi ikke have nogen Sag, vi ville ikke have nogen åndsvidenskab, vi ville ikke have noget institut, vi ville ikke have noget råd! Og der ville ikke være nogle åndsvidenskabelige værker at værne omkring!

Efter sin tak til Guddommen gik Martinus i gang med sit arbejde, sin egentlige mission, som jo var at skrive Livets Bog, og som det første tegnede han hovedsymbolet. Heri viser han netop, at Gud er i *alt* (se bl.a. symbol 8, 9, 10 og 11). Han viser, hvordan Gud står bag alt det skabte, selv bag den mindste lille lyspartikel og den allerstørste supergalakse. Dette understregede Martinus også i Fortalen ved at skrive, at ikke nok med at der er tale om *den eneste religion*, men det er oven i købet *en evig realitet*. I styk 15 skriver Martinus:

"Livets Bog skal således give den studerende et indblik i, hvorledes denne førstnævnte korrespondance eller denne Livets direkte tale eksisterer som udgørende tilværelsens absolut eneste fundamentale religion, idet det nemlig kun kan eksistere med absolut alle som lærere, med alle som elever og alt som læresætninger. Da alle levende væsener derved eksisterer som fødte medlemmer af denne religion, har den ingen forudgående indmeldelses- eller

optagelsesceremonier. Og da dens område fra evighed til evighed omspænder intet mindre end selve altet, har vi her den eneste eksisterende religion, i hvilken der, i bogstavelig forstand, kun findes, een hjord og een hyrde." Og dette kræver vist ingen yderligere kommentar.

Selvfølgelig skulle MI ikke havde anlagt en retssag, men skulle have brugt de redskaber, som Martinus har givet os, nemlig have talt, talt og atter talt med firkløveret om de opståede uenigheder og derved have undgået en retssag rettet mod nære venner af Sagen. For opstår der uenighed blandt venner *inden for* Sagen, og altså ikke med personer *uden for* Sagen, som kun vil være interesseret i at tjene på en sådan bogudgivelse, så skal stridsspørgsmålet gennemdiskuteres parterne imellem, og man skal tale, lige indtil man når til enighed og finder den kærligste løsning på problemet. En retssag var vel næppe den mest kærlige løsning for *nogen* af parterne!

Martinus Sag er *vores fælles* Sag, ikke kun Instituttets, men vores alles, ja, menneskehedens Sag! Og så længe et 'angreb' ikke kommer *uden for* Sagen, skal vi netop vise, at vi er *venner*, og at vi kan tale os tilrette med hinanden, for dén kærlige indstilling til tingene *må* vi have! Vi skal vise, at vi ikke kun er venner af navn, men derimod af gavn! Det er netop i sådanne situationer, at rådets medlemmer skal vise, at de er *værdige* til at sidde og varetage Martinus råds opgaver. Rådet skal gå foran alle andre og vise den rette vej. Netop den *åndelige* side af Martinus åndsvidenskabelige Sag er det allervigtigste for et medlem af Martinus råd. Det *er* ikke i Martinus ånd, at denne 'snak' mellem to grupper af venner *inden for* Martinus Sag skal foregå i en retssal, som kun har mulighed for at dømme ud fra en jordisk lokalt godkendt jura! Længere væk fra Martinus kan vi ikke komme!

Når MI så konsekvent, som det er sket i byretten, benægter, at der her er tale om et helligt værk, en religion, og når man kan være bare det mindste i tvivl om, at Det Tredie Testamente er en fortsættelse af Bibelen, hvordan

kan man så stå som dem, der skal *"bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side, oplyse om disse værker og gøre disse værker tilgængelige for interesserede, herunder ved publicering, oversættelse og undervisning i betryggende form ..."*, sådan som der står i formålsparagraffen?

I Kosmos 4/1981 offentliggjorde Willy K. en artikel med titlen *'Kristendommen som verdensvidenskab eller livsfundament'*. Heri skriver han bl.a.: *"Verdensgenløsningens nuværende fase, Det tredje Testamente eller Livets Bog"*, endvidere kan man læse *"denne kosmiske visdom, der er identisk med 'den hellige ånd' og dermed udgør Guddommens bevidsthed ..."* og der står også: *"Guddommens bevidsthed, er det ikke netop den viden vi får igennem 'talsmanden den hellige ånd' eller Det tredje Testamente"*. Med andre ord så bekender Willy sig her både til Gud (religion), Det Tredje Testamente og til Talsmanden Den hellige Ånd. Men i den netop overståede retssag benægter han alt dette!

En ting, som lige må nævnes, er, at MI har bearbejdet og udgivet nogle af Martinus ufærdige manuskripter til bl.a. bogen *'Den Intellektualiserede Kristendom'*, og om denne bog har Martinus sagt, at den kun måtte udgives, hvis man forstod den. Men bogen udkom i 2004, så MI's råd og medarbejdere har vel erkendt, at der eksisterer en Guddom, at bogen er Talsmanden, den Hellige Ånd samt at Det Tredie Testamente er en fortsættelse af Bibelen (se Prologen i samme bog side 22, 23.) På titelbladet har MI

yderligere tilføjet denne sætning, som vel skal forstås som en forklaring til bogens titel: *"Den intellektualiserede, udødelige kristendom som menneskehedens kommende livsfundament."* Men i retten siger man noget andet!

Den konklusion, man kan trække ud af alt dette, må være, at vi står over for to mentaliteter, som ligger langt fra hinanden. Hos Martinus drejer det sig primært om moral, mens rådet derimod primært lægger hovedvægten på økonomien. Med denne indstilling står man altså langt fra hinanden.

Om retssagen kan man ikke sige andet end, at den ikke var nogen PR (positiv reklame) for Sagen, tværtimod. Denne 'forestilling' gjorde ikke Sagen ære, og den var ikke Sagen værdig. Som et resultat af den, er det nu ydermere blevet svært at se, hvad MI's råd og medarbejdere egentlig står for. Der tegner sig et forvirret og intet klart eller entydigt billede heraf, og de har derfor med deres udtalelser *dømt sig selv ude* af Martinus Sag.

Det vil derfor nu være naturligt at spørge, *hvordan* MI mener, at de kan værne om Martinus Sag og gå helhjertet ind i udbredelsen af den, hvis de ikke kan acceptere det, som Sagen står for eller ikke kan vurdere Sagens indhold? Og man må også spørge, *hvordan* kan man holde foredrag og undervise *på betryggende vis* om noget, man ikke er overbevist om eller ikke vil vedkende sig?

Idealfondens bestyrelse vandt ganske vist denne sag, men de tabte moralsk. Og det er dét eftermæle denne retssag har givet Sagens øvrige venner.

Om sandheden

Ligeledes vil de mentale lag i et menneskes bevidsthed, der anvender løgnen eller usandheden, i givne situationer også være fortabelse og sætte væsenet i virkelig disharmoni med selve livets absolutte sandhed. Et sådant væsen er altså ikke identisk med sandheden. Men der hvor det ikke er identisk med sandheden i sin mentalitet, opfattelse og væremåde, der kan det ikke opleve sandheden om det virkelige liv, der er fred, harmoni, glæde og lys.

Fra Martinus-foredraget "Vejen, sandheden og livet".

Hvad skriver Martinus om forholdet mellem form og indhold?

Af Søren Ingemann Larsen

Som bekendt retsforfølger Martinusinstituttet (MI) for tiden nogle af sagens interesserede (firkløveret) for at sørge for adgang til Martinus' uændrede tekster, som MI ikke selv ønsker at give adgang til. Under retssagen i byretten karakteriserede radsformanden Willy Kuijper og Ole Therkelsen disse uændrede tekster som henholdsvis "varm luft" og "ikke mere relevante end det første Anders Andblad". Dette på trods af, at MI - ifølge lovene for sin eksistens - har pligt til at sørge for menneskehedens adgang til Martinus' tekster i uændret form, "så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er *Martinus egne værker*, og hvad der ikke er".

Til sit forsvar hævder MI, at der i de moderniserede og ændrede (!) udgaver, som nu udgives af MI, ikke er ændret i INDHOLDET men kun i FORMEN.

Firkløveret - herunder undertegnede - har gentagne gange med logiske argumenter begrundet, at MIs lige nævnte opfattelse ikke giver mening. Eftersom INDHOLDET er utilgængeligt for fysisk sansning, er den eneste måde, man kan påvirke dette indhold, at lave ændringer i og manipulere med den fysiske FORM. Og derfor må det også gælde omvendt, at hvis man ændrer det mindste i den fysiske FORM, må det INDHOLD, der knytter sig til den fysiske FORM, også blive ændret tilsvarende. Det må være logik.

Men hvad skriver Martinus selv om dette? - Martinus skriver faktisk om det i *Livets Bog* stk. 190-93. På grund af dette spørgsmåls aktualitet, aftrykkes disse stykker nedenfor, og enhver kan så selv studere Martinus' tekst.

Martinus forklarer i disse tekststykker, at vi på vores nuværende udviklingstrin ikke er i stand til at overføre vores tanker til hinanden på anden måde end ved at betjene os af fysiske "Tegn" eller "Kendemærker" for Tankebillederne:

[Nederst stk. 190] *De nævnte Væsener kan saaledes ikke i vaagen Tilstand direkte korrespondere fra Aandslegeme til Aandslegeme, idet disse Legemer hos de samme Væsener endnu ikke er tilstrækkelig udviklede eller selvstændige. Jordmennesket maa derfor, naar det vil korrespondere med et andet Væsen, overføre sin Tanke til en fysisk Form. I Henhold til denne Forms fysiske Natur kan den indvirke paa tilsvarende fysiske Sanser og derved bringe disse til at reagere. Denne Reaktion bliver til en Fornemmelsesoplevelse i de Væseners*

Bevidsthed, i hvis Sanser Reaktionen finder Sted. Denne Fornemmelsesoplevelse bliver saa igen, alt eftersom den kan bringe Modtagervæsenernes Genkendelsesevne til at reagere, til "Genkendelse", hvilket vil sige til Anelse eller Viden for de paagældende Væsener. Afsendervæsenets Tanke er saaledes mere eller mindre bleven forstaaet af Modtagervæsenene.

Læg mærke til, at Martinus skriver "mere eller mindre". Og det viser, at den fysiske kommunikation, som er den eneste, vi på vores nuværende udviklingstrin kan betjene os af, er en ufuldstændig og "primitiv" form for kommunikation. Den kommunikation, der foregår på de åndelige planer, er derimod en direkte og fuldkommen kommunikation.

Martinus skriver, at den åndelige indholdsværdi af de læste ufuldstændige fysiske tegn (teksten) afhænger, dels af det, "afsendervæsenet" har ønsket at udtrykke, og dels af "modtagervæsenets" evne til at "genkende" det, som "afsendervæsenet" ønskede at formidle.

Af alt dette bør det kunne forstås, at man ikke skal tro, at det er muligt at ændre i "formens fysiske natur", uden at det påvirker det åndelige indhold, som det af "afsendervæsenet" er formet til at skulle udtrykke og fremkalde hos "modtagervæsenet".

Mon ikke at det var derfor, at Martinus forlangte, at "end ikke et komma skulle ændres" i hans tekst, og at "værket skulle bevares uændret, som det forelå ved hans bortgang"?

Det turde være indlysende, at det med denne viden er uforsvarligt og utilstedeligt at ændre i en tekst skrevet af en forfatter, som vi ved bevidsthedsmæssigt befinder sig milevidt over sine samtidige læsere, og som selv beder om, at disse ændringer ikke foretages.

I indledningstalen for den nye Klintsæson den 24. juni 1979 udtaler Martinus bl.a.:

"[...] og De tror mange gange, at De forstår Livets Bog, men der er ting i Livets Bog, der kommer frem, efterhånden som De udvikler Dem, som De ikke kan se i dag. Det er skjult mellem linjerne."

I byretten kunne man opleve den absurditet, at nogle af MIs repræsentanter, da de blev spurgt om Martinus' værk var "helligt", svarede, at hvis der var noget, der var "helligt", måtte det være INDHOLDET og ikke TEKSTEN. Når man studerer Martinus' nedenstående citater er det forhåbentlig indlysende for de fleste, at INDHOLDET kun er tilgængeligt via TEKSTEN. Så teksten - FORMEN - er det eneste, vi med vore fysiske sanser kan forholde os til. Så mon ikke teksten er hellig, hvis dens indhold er det? – Vi kan kun med vore fysiske sanser forholde os til teksten, ikke indholdet.

Martinus skriver i Livets Bog I:

190. Da Jordmenneskets fysiske Sansning er den mest fremskredne, medens dets aandelige Sansning indenfor dets nuværende Udviklingsspiral er af langt yngre Dato, bliver den fysiske Tilstand for samme Individ den mest realistiske eller virkelige, og den aandelige Tilstand mindre realistisk eller virkelig. Dette afføder i Individet Begæret efter at manifestere sine Tanker eller Forestillinger i fysisk Materie for derved at faa disse frem i den for samme Individ mest realistiske eller virkelige Tilstand, og ogsaa for overfor Medvæsenerne paa de samme Udviklingsstadier at kunne give dem de størst mulige Virkeligheds præg, hvilket jo kun kan ske gennem fysisk Materie, idet de nævnte Væseners aandelige Sansning ogsaa er af en mere ufuldkommen og spæd Natur.

Dette Begær afføder saa igen i Individet Evnen til at "kopiere" sine allerede paa det aandelige Plan i Erindringsmaterie fremstillede Billedformationer i fysisk Materie. Naar en saadan "Kopiering" af en "aandelig Genstand" er tilendebragt, fremtræder "Kopien" paa det fysiske Plan som en realistisk fysisk Genstand, medens den aandelige Original derimod kun bliver udtrykt som den nævnte Genstands "Ide" eller "Plan". Hvis nævnte aandelige Original udgør en "Genstand" eller "Billedformation" sammensat af "Hørseserindringer", bliver den fysiske "Kopi" en "Lydkomposition", der hovedsagelig udtrykkes under Begrebet "Melodi". Er den aandelige Original derimod en Billedformation sammensat af "Synserindringer", bliver den fysiske "Kopi" en "Lys- og Skyggekomposition", idet al Synsoplevelse er baseret paa Lys og Skygge. Dette vil igen sige, at den fysiske "Kopi" er identisk med en saadan Realitet, som vi udtrykker under Begrebet "Kunst" eller "skabte Realiteter". Og vi er saaledes her stillede overfor

de Bevidsthedsfunktioner, der ligger til Grund for al Skabelse af fysisk "Kunst". Alt, hvad der kommer ind under nævnte Begreb, er saaledes Kopier af forudgaaende Aands- eller Tankebilleder. Men Jordmennesket har i Forvejen, endnu længe før denne Kopieringsmetode eksisterede, allerede lært en anden Metode til at give sine Tankebilleder fysisk Udtryk. Disse Udtryk bliver ikke Kopier af, men "Tegn" eller "Kendemærker" for Tankebillederne. Det er saaledes efterhaanden blevet i Stand til at kunne give de i dets Bevidsthed mest forekommende Tankebilleder særlige bestemte Kendemærker i fysisk Materie for derigennem at kunne gøre disse tilgængelige for Medvæsenernes fysiske Sansning.

Nævnte Sansning er jo nemlig den eneste fundamentale Vej til Tankeudveksling eller Korrespondance, saalænge de paagældende Væseners Bevidsthed endnu bæres af deres fysiske Legeme. De nævnte Væsener kan saaledes ikke i vaagen Tilstand direkte korrespondere fra Aandslegeme til Aandslegeme, idet disse Legemer hos de samme Væsener endnu ikke er tilstrækkelig udviklede eller selvstændige. Jordmennesket maa derfor, naar det vil korrespondere med et andet Væsen, overføre sin Tanke til en fysisk Form. I Henhold til denne Forms fysiske Natur kan den indvirke paa tilsvarende fysiske Sanser og derved bringe disse til at reagere. Denne Reaktion bliver til en Fornemmelsesoplevelse i de Væseners Bevidsthed, i hvis Sanser Reaktionen finder Sted. Denne Fornemmelsesoplevelse bliver saa igen, alt eftersom den kan bringe Modtagervæsenernes Genkendselssevne til at reagere, til "Genkendelse", hvilket vil sige til Anelse eller Viden for de paagældende Væsener. Afsendervæsenets Tanke er saaledes mere eller mindre bleven forstaaet af Modtagervæsenerne.

191. Jordmenneskene kan altsaa ad fysisk Vej mere eller mindre forplante deres Viden fra Væsen til Væsen eller gøre sig indbyrdes bevidst i hverandres Tanker eller Bevidsthedsliv. Naar denne Korrespondance kan finde Sted, skyldes det saaledes Væsenernes Evne til at give deres Tankebilleder "Kendetegn" i fysisk Materie. Denne Evne er af urgammel Dato og findes allerede hos de mere fremskredne Dyr. Disse kan nemlig udtrykke deres Behags- eller Ubehagsfornemmelser eller Anelser for hverandre gennem Lydmanifestationer. De kan saaledes manifestere "Klagelyde" og "Angstskrig" og derigennem udtrykke deres Ubehagsfornemmelse, ligesom de ogsaa gennem Lydfrembringelser kan manifestere deres Glæde eller Behagsfornemmelser. En Hund har f. Eks. en ikke ringe Evne til at udtrykke sin Glæde gennem fysiske Tegn og Lyde, naar den genser sin Herre eller andre Væsener, den er kommen til at holde af. Og hvilket Skaar vilde det ikke være i Foraarets og Sommerens Charme, hvis den fra Tusinder af smaa Struber frembrusende Lovprisning, vi kalder "Fuglesang", pludselig forstummede. Væsenerne

i Dyreriget faar saaledes efterhaanden Evne til at udtrykke deres Behags- eller Ubehagsfønmelser i fysiske Foreteelser eller Tegn. Disse bliver saa igen efterhaanden kendt af Medvæsenerne, hvorved en indbyrdes gensidig Forstaaelse og Korrespondance mellem samtlige Væsener begynder at kunne komme til Udløsning. Og vi er her stillet overfor den Realitets første spæde Begyndelse, der senere hos Jordmennesket i Kraft af dets Intelligenslegemsfoster har udviklet sig til det, vi kalder "Sproget".

Naar Jordmennesket taler, vil det jo kun sige, at det udstøder en hel Del forskellige Lyde, der efterhaanden er blevet anerkendt som fælles Kendetegn for Tankebilleder, der ved disse Tegn bliver overført til Viden eller Forstaaelse hos Tilhørerne. Da Jordmenneskene har levet i forskellige Sammenslutninger eller selvstændige Grupper rundt om paa forskellige Dele af Kloden, og de enkelte Grupper ikke har været underkastet nøjagtig samme Livsforhold og Oplevelser, hvorved deres Tankebilleder heller ikke er blevet ens, har der i hver enkelt Gruppe udviklet sig et for samme Gruppe særlig tilpasset "Kendetegnssystem".

Dette vil altsaa igen sige, at hver Gruppe, der i dette Tilfælde er det samme som ethvert "Folkeslag", har sit særlige Sprog, som er mere eller mindre afvigende fra de øvrige Folkeslags Sprog. Men efterhaanden som den moderne Udvikling gør Samkvemmet mellem Folkeslagene lettere og gør dem mere og mere teknisk og økonomisk afhængige af og indfiltrede i hverandre, nedbrydes i tilsvarende Grad Kontrasterne i deres forskellige Sprog, og disse bliver til et fælles Kendetegnssystem for hele Verden. Alle Jordens Folk vil saaledes engang komme til at tale det samme Sprog, det samme Tungemaal.

192. Sproget udgør altsaa et System af fysiske Kendetegn for Tankebilleder, der gennem "Talen" bliver manifesteret i Lyd- eller Hørelsesfrembringelser. Men det kan ogsaa manifesteres i Synsfrembringelser. Sproget fremtræder da for os - ikke som Tale, - men som "Skrift". Naar Sproget fremtræder for os i Form af Skrift, vil det kun sige, at Tankebilledernes fysiske Kendetegn er manifesteret i en Form, der i Stedet for at indvirke paa Hørelsen indvirker paa Synet. De enkelte Lydenheder, af hvilke "Lydtegnene" er bygget op, har her faaet hver sit "synlige" Mærke eller Tegn. Disse Tegn kalder vi "Skrifttegn" eller "Bogstaver".

Ved at sætte de enkelte Bogstaver sammen efter dertil bestemte Love opstaar det, vi kalder "Ordet" eller Lydtegnenes "synlige" Udtryk. At manifestere Lydtegnenes synlige Udtryk eller Kendemærker er saaledes det samme som "at skrive", ligesom at manifestere Lydtegnene i Udtryk for Hørelsen vil være det samme som "at tale". Sproget kan saaledes manifesteres

i Form af "Det skrevne Ord" og i Form af "Det talte Ord" og er i begge Tilfælde altsaa identisk med en fysisk Overføringsproces af Tankebilleder eller Aandsrealiteter fra Individ til Individ.

193. Efterhaanden som Udviklingen skrider frem, bliver Jordmenneskets Fornemme- eller Føleevne mere og mere udviklet, hvilket igen vil sige, at nævnte Evne mere og mere gaar over paa sit eget Plan. Medens den saaledes hos Dyrene og Jordmenneskene fra de primitive Zoner hovedsagelig kun kan komme til Udløsning paa Basis af Følelseslegemsfosterets Samarbejde med det samme Foster langt overlegne og fuldt udviklede fysiske Legeme, hvorved de rent fysiske Smerte eller grovere Former for Fornemmelser kan opleves, saa kan samme Evne, naar Følelseslegemsfostret er mere fremskredent sætte Individet i Stand til at opleve Fornemmelser paa selve Følelsesplanet.

Dette vil igen sige, at det foruden at kunne opleve Reaktionen mellem dets Tyngdelegeme og den ydre Tyngdeenergi, der igen er det samme som de rent fysiske Former for Smerte eller Velvære, efterhaanden, som nævnte Fosterlegeme mere og mere kommer til Kræfter, ogsaa kan begynde at opleve Reaktionen mellem dette Legeme og den ydre Følelsesenergi. Ligesom Reaktionen af Tyngdelegemets Sammenspil med den ydre Tyngdeenergi er identisk med Behag og Ubehag eller Velvære og Smerte paa Tyngdeplanet, saaledes er Reaktionen af Følelseslegemsfosterets Sammenspil med den ydre Følelsesenergi identisk med Behag og Ubehag eller Velvære og Smerte paa Følelsesplanet; men her fremtræder Velvære og Smerte henholdsvis som identisk med det, vi kalder "Glæde" og "Sorg".

Det fremskredne Væsen i Dyreriget kan foruden paa Tyngdeplanet eller det fysiske Plan saaledes ogsaa opleve Velvære og Smerte paa Følelsesplanet. Men da Følelsesplanet jo ikke er et fysisk, men et aandeligt Plan, vil dette altsaa sige, at Sorg og Glæde i Virkeligheden er af aandelig Natur. Og vi ser atter her, hvorledes Jordmenneskets daglige Tilværelse i stor Udstrækning foregaar i den aandelige Verden. Men alt eftersom Individet faar Evne til at opleve Fornemmelser paa selve Følelsesplanet, faar det ogsaa Evne til at manifestere disse igen. Det faar saaledes Evne til bevidst at kunne skabe Sorg og Glæde for Medvæsenerne.

Denne Følelsesmanifestation er naturligvis ikke særlig glædebefordrende i dens første Udviklingszoner, hvor Tyngdelegemet og Tyngdeenergien endnu spiller en stor Rolle og derfor i Henhold til senere Analyser bevirker, at nævnte Manifestation udløser sig i Selvskhed, Gridskhed, Intolerance samt alle andre Former for lavere Bevidsthedstendenser. Disse udgør altsaa

primitive Følelsesmanifestationer. Men efterhaanden som Følelseslegemsfostret udvikler sig og kommer i Forbindelse med Intelligenslegemsfostret, og Samarbejdet mellem disse to Legemsfostre faar Overtaget over Samarbejdet mellem Tyngdelegemet og Følelseslegemsfostret, og Individet derigennem begynder at kunne arbejde med harmoniseret Følelses- og Intelligensenergi, der er det samme som "Kærlighedsenergi", kommer Individets Følelsesoplevelser og Manifestationer til at høre ind under den Realitet, vi kalder "ren Kærlighed". Og det er disse Manifestationer, vi almindeligvis udtrykker

under Begrebet "Følelse". Naar vi saaledes siger om et Musikstykke, at "det bliver spillet med Følelse", saa er denne "Følelse" Udtryk for en i det fysiske Spil forekommende Manifestation af en bag samme Spil eksisterende Aandsfornemmelse. Det er fra samme Bevidsthedsniveau, at de ædlere Følelsesimpulser stammer saasom "Ædelmodighed", "Opofrelse", "Medfølelse", "Tolerance" o. s. v. Følelsesmanifestationerne udgør saaledes en Skala af Livsytringer, der strækker sig fra "Had" til "Kærlighed".

Hvad er det vi læser?

Af Jan Langekær

Martinus siger selv, at det vi læser er religiøs videnskab, *når vi læser åndsvidenskab.*

Martinus om religiøs videnskab i Det Evige verdensbillede III side 288:

”... Da disse(verdensreligionerne) er baseret på overdimensioneret følelse, må de nu degenerere til fordel for religiøs videnskab, der også bliver udtrykt som *åndsvidenskab.*”

Det Martinus også især i Det Evige Verdensbillede I-II-III forklarer, er at det, som vi, som levende væsen gennem mange liv, går igennem er rigtig mange religiøse stadier lige fra det primitive dyrs første angstskrig i urskoven,(som i virkeligheden er en primitive bøn), videre over det tro-religiøse menneske, videre over det gudløse materialistiske menneske med djævlementalitet, videre til moderne humane kulturmenneske, videre med udviklingen til at blive en sandhedssøger og *åndsforsker* som genfinder sit gudsforhold, men som nu ikke er et men-

neske som kan tro længere, ikke er på trosstadiet mere, men som har brug for viden, men nu ønsker at tænke selvstændigt og uafhængigt af autoriteter, og nu søger sin viden selv via kosmiske analyser, religiøs videnskab eller *åndsvidenskab.*

Bibel-jægere

Af Peter Wraae

Mennesker som er interesserede i Martinus åndsvidenskab oplever i denne tid en forvirrende og frustrerende periode, med en konflikt som handler om, hvorvidt man må rette i hans værker eller ej. Jeg synes det er indlysende, at det må man ikke, og følgende artikel vil give indsigt i en anden tidsperiode, hvor det samme problem eksisterede, men under andre vilkår og omstændigheder.

Mange af de som deler min interesse for Martinus' værker, har forudgående haft en ateistisk periode, og er formentlig af den årsag, som jeg, ikke særlig godt orienteret om religionshistorie. Jeg har derfor ikke tidligere hørt om bibel jægere, og jeg tror også, at det er de færreste af læserne der har.

Ved at se en historisk udsendelse i TV, blev jeg ledt på sporet af, at den konflikt der nu verserer, ikke er den første af sin art. Der var i 1800 tallet stor debat om det samme tema, men med et andet udgangspunkt, idet der i tidlig historisk tid var problemer med, at de dokumenter biberne blev skrevet ud fra, var usikre og ofte rettet flere gange, af dem som oversatte eller kopierede teksterne. Det har derfor gennem mange århundreder været et stort arbejde for kirken, at sørge for, at Biblen blev holdt så fri for rettelser som overhovedet muligt, samt, at kildematerialet var så originalt som muligt.

Det Nye Testamente som er den sidste del af Biblen, består af 27 afsnit/bøger som er kanoniseret, dvs godkendt af kirken. Det drejer sig om de fire evangelier af Matthæus, Markus, Lukas og Johannes samt Apostlenes Gerninger og Johannes Åbenbaring samt et antal breve til forskellige menigheder som beskrev Jesus liv, død og genopstandelse. Der har dengang været en simpel sortering af de skriftlige kilder, efter det vi i dag vil kalde politisk hensyn, idet det viser det sig, at en magtfuld ægyptisk biskop egenhændigt besluttede hvad Det Nye Testamente skulle bestå af, men mere herom senere.

Der opstod for ca 200 år siden i Tyskland en udbredt tvivl i samfundet om kristendommens fundament var originalt og ægte. Blandt historikere og teologer i primært Leipzig og Tübingen var der tvivl om teksternes pålidelighed, blandt andet pga af de mange rettelser. Det skabte en ophedet debat, fordi der opstod tvivl om hvorvidt Guds ord i biberne var rigtige, så emnet for vores diskussion er altså ikke nyt, og der opstod behov for at finde (genfinde) helst helt originale, eller sekundært mindre rettede

Sct. Katarina klosteret i Sinai

tekster. Da de første Bibler skulle trykkes, var det ældste manuskript fra ca år 1100 e.Kr., og var altså skrevet (og rettet) mere end tusind år efter Jesus død. Dette behov for urettede kilder til trykning af bibler resulterede i 1830 i, at den tyske teolog Konstantin von Tischendorf, som var ekspert i klassisk græsk, planlagde en rejste til Ægypten for der, at prøve at finde originale tekster, fordi landet de første århundreder efter Jesus død var centrum for kristendommen.

Tischendorf blev derved den første bibel jæger, og andre skulle senere følge i hans fodspor. Han rejste til Alexandria og Cairo, hvor han i lang tid søgte i basarer og biblioteker - uden resultat. Han havde undervejs fået det råd, at han måske kunne finde, de tekster han søgte i Sct. Katarina Klostret i Sinai ørkenen, som skulle ligge på det sted, hvor Moses skulle have fået tavlerne med de ti bud af Gud. Med et introduktionbrev fra den Græsk-ortodokse Kirke i Alexandria, tog han turen på 500 km på kamelryg gennem ørkener. Han ankom i 1844 til klosteret som har en 1500 år lang historie, og det har hverken været ødelagt, forladt eller involveret i krig, og er derfor helt intakt, med et bibliotek der var meget gammelt. Det var på det tidspunkt ikke katalogiseret, og lå spredt tilfældigt i mange rum.

Det tog Tischendorf lang tid, at finde noget af det han havde brug for, men han fandt over 100 løse blade, som var det ældste bibelmateriale på græsk, han nogensinde havde set, og han fik lov til at tage 43 sider med hjem. Det viste sig ved nærmere efterforskning, at siderne kunne dateres tilbage til 300 e.Kr., og blev derfor det ældste bibelmateriale der eksisterede. Han røbede ikke for nogen, hvor han havde fundet det i frygt for, at det evt. tilbageværende materiale skulle falde i forkerte hænder. Han brugte derefter 15 år på, at planlægge en ny tur for

at finde yderligere materiale, hvilket krævede mange godkendelser, bla. fra den russiske Zar.

Det lykkedes ham i andet forsøg, at finde en komplet Bibel som blev dateret til 350 e.Kr., den blev kaldt Codex Sinaicus, og gjorde ham verdensberømt. Den var det mest originale bibelmateriale der fandtes, men her viste det sig også, at de mennesker der havde haft den i hænderne, også havde lavet rettelser, de fleste dog af mindre betydning. Hans berømmelse siger lidt om hvilken opmærksomhed der dengang fandtes på dette område.

Efter den blev skrevet af efter hans hjemkomst, havnede den i Moskva. Der blev den liggende til den russiske revolution, hvor den russiske stat solgte den til England for et stort beløb, som blev rejst delvis af private midler og delvis af den engelske regering. Den findes nu i British Museum som den mest værdifulde bog i deres samling. Salget var en stor begivenhed med stort presseopbud, og kom på forsiden af mange europæiske aviser.

Tischendorfs held startede en hel bølge af bibel jægere, som søgte efter gamle, og også ikke kanoniserede tekster som kunne få indflydelse på verdens største religion, som kristendommen var. To tvillingesøstre Agnes og Margeret Smith fra Skotland var blandt de tidlige bibel jægere, de var døtre af en velhavende familie og fik en god uddannelse. Da deres far døde, arvede de nok til at gøre dem økonomisk uafhængige, og de rejste derfor en del rundt i verden. I det engelske society liv stødte de på historierne om Sct. Katarina Klosteret, og, at der muligvis fandtes yderligere værdifulde bibeltekster der.

Søstrene rejste selv til Sct. Katarina Klosteret, og havde held til at finde yderligere tidlige bibeltekster på syrisk og aramæisk. Aramæisk var det sprog Jesus talte med disciplene. Agnes lærte sig lidt syrisk, så hun var i stand til at få en simpel forståelse af en tekst. De fulgte Tischendorfs rute og medbragte primitivt fotoudstyr, så de var i stand til at affotografere bøger. De fik lov til at komme ind i klosteret, selv om de var både protestanter og kvinder, da munkene kunne se deres ærlige og oprigtige hensigt, og de var tilmed i stand til at tale en del græsk. De fandt en meget tidlig bibeltekst, som de ikke fik lov til at tage med hjem, og måtte derfor tage tilbage til England, og igen returnere til klosteret med to eksperter i det gamle syriske sprog, for derved at få oversat teksterne. Deres arbejde blev hjemme varmt modtaget, og de modtog senere akademiske æresbevisninger, før det var muligt for kvinder at studere ved universiteterne i England.

Offentligheden i England var foruroliget over, at der i en ny revideret Bibel fra 1881, var foretaget ca 30.000 rettelser i forhold til den tidligere udgave, den såkaldte King James-biblen, og det var der mange der ikke forstod,

at der kunne være så meget tvivl om Guds ord. Det var en folkesag, at få så originalt materiale som muligt, der var derfor ophedede debatter mellem troende og forskere, og mere eller mindre alle tog del i debatterne, som blev det største opgør i den kristne religion siden reformationen. Nogle borger i flere af de største europæiske lande, begyndte at tvivle på troværdigheden af evangelierne samt kristendommens grundlag, fordi der både forekom de mange rettelser i de gamle skrifter, og at der i skrifterne var enkelte forskelle i beskrivelsen af begivenheder bla Jesus genopstandelse. Mon ikke der i den periode blev tænkt de første ateistiske tanker.

Denne søgen efter gammelt og så vidt muligt originalt bibelmateriale, foregik i gennem mange årtier. Mange bibeljægere prøvede lykken, og en af dem var en amerikansk millionær Charles Lang Freer som i 1906 oprindeligt besøgte Cairo for at udvide sin kunstsamling. Hans rejse blev et vendepunkt for bibel jægerne, idet han stødte på nogle gamle originale evangelier som han købte i konkurrence med et par andre købere, og de viste sig at være fra ca år 400 e.Kr. Der var i datiden så stor interesse for bibel teksterne, at det trak overskrifter i aviserne da han kom hjem med dem, de blev kaldt Codex Washingtonianus.

Peter Evangeliet blev fundet af bibel jægere og udgivet i 1891 kort efter det blev fundet, og som ikke fandtes i Det Nye Testamente.

Thomas Evangeliet blev fundet ved en tilfældighed i 1946, er også et eksempel på en tidlig bibelsk tekst, der som de to førnævnte, heller ikke indgik i Det Nye Testamente, og som efter det blev fundet har kastet nyt lys over kristendommen.

Forskere peger på, at dette evangelium ser ud til, at være skrevet før evangelierne af Lukas, Matteus og Johannes, og at Thomas anbefaler os at leve moralsk, samt en del af indholdet ikke harmonerer med den organisation den kristne kirke har haft. Dette evangelium samt andre skrifter blev udeladt Biblen, af en magtfuld og rationel biskop i den daværende kristne kirke ved navn i Athanasius i Alexandria. Han besluttede, at de efter hans mening, mest centrale kristne tekster skulle samles i en Bibel sammen med Det Gamle Testamente, og det blev til de 27 bøger/afsnit som Biblen stadig består af. Andre hellige skrifter som ikke blev inkluderet og dermed kanoniseret, blev søgt udryddet, hvilket er årsagen til, at Thomas Evangeliet blev gemt i en forseglede krukke af munke som levede i Nag Hamadi klosteret nord for Kairo, som lå tæt ved det sted hvor evangeliet blev fundet. De var simpelthen bange for, at opbevare det i frygt for ledelsen i den kristne kirke, men kunne ikke få sig til at brænde det, som de blev påbudt.

Judas Evangeliet blev fundet i 1970'erne, og udgivet i 2006. Denne tekst viser, at han formentlig var den af disciplene Jesus havde det tætteste forhold til.

Det er for mig tydeligt, at det opgør der var i det meste af forrige århundrede som drejede sig om, at tilstræbe et så originalt bibelmateriale som muligt var en svær opgave, fordi de tekster der fandtes, var skrevet af mange forskellige mennesker og overlappede hinanden. Vi der har den glæde, at læse Det Tredie Testamente skal nok sætte pris på, at have de helt originale tekster – uden rettelser.

Jeg kender ham ikke

Af Tage Buch

Følgende indlæg skrev Tage Buch i februar 2002. Det blev aldrig trykt i bladet Kosmos, for Tage vidste på forhånd, at han aldrig ville kunne få det trykt i Instituttets blad.

Det der for næsten 2000 år siden skete i Jerusalem gentager sig i dag i andre former. Efter påskemåltidet gik Jesus med sine disciple til Oliebjerget, hvor han talte til dem om sin forestående korsfæstelse. Her siger Jesus til dem, at de alle vil forråde ham samme nat. Dertil svarer Peter, at selv om alle de andre vil gøre det, så ville han ikke gøre det. Jesus siger så: ”Førend hanen galer skal du fornægte mig tre gange.”

De fleste disciple flygtede allerede efter Jesu tilfangetagelse, medens Peter fulgte efter og påhørte på afstand, at Jesus blev forhørt af ypperstepræsterne, og da de har fældet deres dom, bliver Peter af forbigående spurgt, om han ikke var en af Jesu disciple, og her er det så, at han som forudsagt fornægter Jesus tre gange ved at sige det kendte: ”Jeg kender ikke dette menneske”. Alle manglede de modet til at vedkende sig deres mester.

Skuepladsen er i dag ikke Jerusalem men Skandinavien. Der er ingen der skal henrettes, men der er udkommet en ny ”Talsmand”, den forudsagte ”Talsmanden den hellige ånd” der skulle føre menneskene frem til ”hele sandheden”, og som i vor tid er fremkommet som Det Tredie Testamente. Måske har Martinus heller ikke haft tiltro til sine ”disciples” mod. Vi forrådte eller svigtede i hvert fald praktisk taget alle Martinus og hans værks overordnede titel Det Tredie Testamente til fordel for den camouflerede titel, hans arbejde gennem en årrække blev ”markedsført” under: ”Martinus kosmologi”.

Nogle få havde ganske vist omkring Martinus’ bortgang skrevet artikler, der fuldt ud anerkendte Martinus’ sidste

store beslutning om ændringen af værkernes titel, men disses opfattelse viste sig at være underlegen over for mere materialistiske holdninger. Mange der i dag studerer eller underviser i Martinus åndsvidenskab ”forråder” ved deres indstilling fortsat deres ”mester” og hans værk og dækker sig under udtryk som: ”Det er for religiøst”, ”det er for tidligt” eller ”det er for provokerende”. Ingen kan med rette sige det så generelt, men kun: Det er for religiøst, for tidligt og for provokerende – for mig”

Man mangler som disciplene det nødvendige mod til at vedkende sig interessen for Det Tredie Testamente under dets rette navn. Er det ikke betænkeligt, at Martinus ”udvalgte” ligesom deres efterfølgere har tøvet med at ”tone rent flag”? Som følge heraf tøver også mange andre. Men Martinus ønskede jo sine værker ”Talsmanden” ud til hele menneskeheden under dets rette navn, derfor bør camouflagen ”Martinus kosmologi” ændres til Det Tredie Testamente, hvor man henvender sig til offentligheden. Også Martinus åndsvidenskab og kosmiske analyser er brugbart, evt. Martinus’ verdensbillede. Martinus’ ønsker må yages alvorligt.

Ethvert menneske er selvfølgelig frit stillet, men alle dem der har mødt og hørt Martinus og dem, der i dag studerer hans værker, er pionerer for en ny verdenskultur. Vi må gøre os klart, at Martinus’ mission er ligeså epokegørende, betydningsfuld og nyskabende som Jesu undervisning i sin tid, hans korsfæstelse og død og den efterfølgende opstandelse – om end ikke nær så dramatisk. Jesu disciple flygtede og ”forrådte” ham i første omgang, men kom på bedre tanker og drog ud i verden og forkyndte det glade budskab om kærligheden til Gud og næsten. Lyset må sættes på en stage. Vi kan ikke fortsat skjule det under en ”skæppe”. Vi kan ikke vedblive med at sige: ”Jeg kender ham ikke”.

(Kilder: Mathæus kap. 26. Bisættelse kap. 114-122)

Mineralier, sprogets udvikling og ideen med det hele

Af Søren Olsen

Jeg må tilstå med det samme, jeg er ikke intelligent nok til at forstå Kurt Christiansens analyser i Impuls nr. 4. 2014. Den handler om Martinus mulige bevidste skelnen mellem brugen af ordet ”mineralier” og ”minerale”. Er det sandsynligt, at Martinus kunne finde på at tillægge sådanne detaljer en skjult betydning?

Sprog er skabt. Det er underlagt evolution ligesom alt andet i tilværelsen. ”Sprogfugle” uddør og nye ”sprogfugle” fødes til verden. ”Mineralier” er en sådan uddød sprogfugl. I ”Ordbog over det danske sprog”, Historisk ordbog 1700-1950, kan ordet ikke engang slås op. Prøver man henvises til ”minerale”. Det er faktisk underligt, at det ikke er forklaret, for Googler man ”mineralier”, får man flere hits. Det drejer sig om videnskabelige afhandlinger fra 1700- og 1800-tallet. Ordet ”mineralier” har, tyder det på, været brugt et godt stykke ind i 1900-tallet.

Det er således overvejende sandsynligt, at Martinus bare har været gammeldags i sin stavemåde i en overgang. To af de eksempler, som Kurt giver på brug af ordet ”mineralier”, er i LB 1 og 2. Et enkelt eksempel er fra LB 6. Derefter følger 5 eksempler hvor ”minerale” er brugt også i LB 6. Jeg fandt et eksempel helt mod slutningen af bind 7, hvor Martinus i stk. 2658 under punkt 36 bruger ordet ”mineralier” i en fuldstændig jordisk sammenhæng. Jeg er blevet drillet, fordi jeg endnu ofte kommer til at bruge det gammeldags ord ”vegetarianer”, for i dag hedder det ”vegetar”. Jeg synes, det ville være slemt, hvis ordene ”en eneste tøddel” blev erstattet med ”den mindste smule”. Det er imidlertid svært at argumentere for, at forståelsen af sætningen, ”at jeg således i den evige udvikling umuligt vil kunne udgøre en eneste tøddel mere, end hvad alle andre væsener før mig har været, og hvad alle andre væsener efter mig vil blive”, ville gå tabt, hvis ”en eneste tøddel” blev erstattet af en mere nutidig tale-måde. Nok så vigtigt er det, at ”tøddel” linker til brugen af ordet i Bibelen.

Instinktleget, tyngdeleget osv., skæbneelement, moderenergi, grundenergi, den højeste ild, polforvandling m.fl. Martinus har skabt adskillige ord, der en dag formentlig vil blive indført i alverdens ordbøger. De er ikke i dag med i ”Ordbog over det danske sprog”, selvom nogle har eksisteret på tryk siden 30-erne.

Den ekstremt materialistiske tidsalder, vi lever i, kunne i teorien gå hen og tage livet af ordet ”ånd”, for forskningen i hjernen giver ikke plads til, at ordet skulle dække noget, der har med virkeligheden at gøre. Det er brugen af et ord,

der dikterer dets betydning og dets uddøen. Det Tredje Testamente revitaliserer en del gamle ord og udtryk. Ikke bare fordi de står på tryk, men fordi de giver mening for den, der læser dem. Åndsvidenskaben er ikke anderledes stillet end naturvidenskaben eller for den sags skyld dyr og de første mennesker. Visse dyr (aber og surikater f.eks.) kan advare hinanden på forskellig måde med lyde, der f.eks. fortæller om en fare kommer fra jorden eller fra luften. Menneskene har gennem udviklingen givet navn til minerale, planter og dyr. Naturvidenskaben har forsket i og beskrevet disse og har systematiseret navngivningen. Åndsforskeren er stærkt hjulpet af f.eks. Det Tredje Testamente på opdagelsesrejse i nye spændende indre terræner, hvor vi kan se nødvendigheden af at sætte ord på nye realiteter, der indgår i den store forklaring af den altomfattende sammenhæng.

Mineralier eller minerale, er det sandsynligt at Martinus skulle have lagt en skelnen ind i disse to udtryk? Næppe! Det har aldrig været Martinus opgave at fortælle om mineralerne eller mineralriget som ydre fænomen. Det er og bliver naturvidenskabens arbejdsområde, og mig bekendt kender man den kemiske sammensætning af alle jordiske minerale. Martinus opgave er at fortælle om, hvad det, vi kalder minerale eller mineralier, i virkeligheden er udtryk for. De er livsytringer i kraft af livsenheder, der står bag og skaber de atom og molekylekombinationer, som mineralerne udgør. De levende væsener bag kalder Martinus salighedsvæsener. De bor ikke i et mineralrige. De har hjemstavn og al livsoplevelse i deres egen indre verden i et salighedsrige.

Den dag et menneske forstår, at alt i det fysiske verdensalt er livsytringer, altså at selv minerale, partikler, atomer, molekyler, kloder, sole og galakser er udtryk for liv som forstået gennem X-analyserne, da har dette menneske fået hul igennem til et helt nyt og fuldkomment logisk

videnskabssyn. Det er den store fortælling. Det er det, der gør en forskel. Er man nået til denne indsigt, bliver det mildt sagt ligegyldigt hvordan ”mineraler” er stavet. Udfordringerne ligger et helt andre steder og på helt andre planer, og der er så meget, der skal forstås.

Alt taler for, at vi kan forvente, at Martinus ikke har en skjult pointe med at skrive mineralier eller mineraler. Det bliver i så fald kun de, der om måske flere hundrede år kan læse dansk, der ved at forske i de gamle udgaver og rettelsesbladene, vil kende til de to udgaver af ordet. På alle andre sprog vil det være umuligt, for hvordan skulle man dog kunne oversætte ”mineralier” til andet end ordet ”mineraler”, på det sprog man oversætter til? Skulle man finde en tilsvarende gammel skrivemåde, på det andet sprog, hvis den altså fandtes? Findes der gamle skrivemåder på esperanto? Der er grund til at formode, at sådanne umulige oversættelsesproblemer har Martinus ikke ville udsætte oversættere for. Ib Schleicher sad i Rådet udpeget af Martinus og var i fuld gang med oversættelse til esperanto, mens Martinus levede.

Den umådelige omhu og grundighed Martinus skriver med afspejles ikke i gamle stavemåder m.m., den afspejles i den kærlighed med hvilken han tager læseren ved hånden, og næsten fra ende til anden bruger dagligdags ord til at forklare ofte vanskelige emner for os jordmennesker. Denne ”kærlige hånd” knytter sig til læserens spæde intuition – forhåbentlig også når det gælder oversættelser – for kun intuitionen kan gøre værkets ide synlig. Dagligdags erfaringer bruges til at få læseren til at føle og forstå, at selv det banale kan afspejle og eksemplificere grundlæggende og bærende principper i tilværelsen.

Lidelsen f.eks., er den meningsløs, eller peger den i retning af noget meningsfyldt? Er der en ide med lidelse og død? For det menneske, der har livs- og lidelseserfaringerne, er en sådan dybere forståelse af tilværelsen en livsbetingelse.

Den, noget gammeldags grundighed hvormed Martinus ofte skriver, den, robusthed i sætningsopbygningerne han manifesterer, er ikke nødvendigvis nem at læse, men jeg tænker, at den tvinger oversættere til at være overordentlig omhyggelige med, at hver sætning afstemmes i sin helhed, så den bevarer sin betydning og ide.

Engang tænkte jeg, at i fremtiden vil mennesker fra andre områder på Jorden lære sig dansk, for at læse Det Tredje Testamente på originalsproget. Ligesom det i dag sker med Søren Kierkegaard. Det vil naturligvis ske, men næppe i noget større omfang. Hvorfor? Værkets dybde og helhed lukker sig ikke op, ved en ren akademisk analyse, sådan som det bedrives inden for filosofisk og anden humanistisk forskning i dag. Der kræves noget mere. I takt med at intuitionen udvikles, vil mennesket stadig nemmere forstå helheden og ideen i værket. Er ideen med hver sætning i oversættelsen bevaret, eller det antal sætninger den måtte være delt op i, er ordene velvalgte, vil en oversættelse i lige så høj grad afsløre livsmysteriet løsning, for den der har de åndelige forudsætninger, som den danske udgave. Har man alligevel problemer med at forstå detaljer i et kapitel i en oversættelse og gerne vil vide, hvad Martinus har skrevet på dansk, bliver det nemt, når f.eks. alle kan esperanto. Så kontakter man en, der kan dansk, og får detaljer i den danske udgave vendt og drejet på esperanto.

Kurt Christiansen kommenterer Søren Olsens artikel:

Søren Olsen kalder sin artikel: ”**Mineralier, sprogets udvikling og ideen med det hele.**”

Søren Olsens artikel anfægter min tidligere redegørelse for forskellen i forståelsen af teksten, når Martinus bruger ordet ”mineralier” og når han bruger ordet ”mineraler”. I min artikel har jeg påpeget, at Martinus bruger ordet ”mineralier” når han omtaler jordens mineraler (det som mennesket opfatter som livløse sten), set fra et kosmisk synspunkt, altså set med kosmisk bevidsthed, hvor han ser disse som livsytringer fra væsener i salighedsriget.

Martinus bruger ordet ”mineraler” når han ser og beskriver denne forekomst ud fra det endnu ikke kosmisk

bevidste menneskes udsigtspunkt, hvor denne forekomst netop opfattes som livløst stenmateriale. Jeg har i min tidligere artikel vist nogle enkelte eksempler på brugen i begge tilfælde. Men vurderet alle tilfælde hvor ordet bruges i Livets Bog.

Søren Olsen har i sin artikel fremdraget et eksempel fra slutningen af Livets Bog bind 7, hvor han mener at kunne vise, at jeg ikke har ret i min opfattelse af Martinus brug af ordene. Ordet som Søren Olsen omtaler, findes i afsnittet i Livets Bog vist efterfølgende.

I Livets Bog bind 7 side 2891, afsnit 2658, står der under punkt 36 følgende tekst:

”36. At denne ny Verdenskultur er det virkelige „Himmeriges Rige” paa det fysiske Tilværelsesplan. Her eksisterer alle Opfyldelser af de jordmenneskelige højeste Idealer. Her er alle Verdens Nationer blevet til eet Rige, een Stat med en for hele Verden fælles Regering. Alverdens Folkeslag er blevet til en uadskillelig Eenhed. I dette guddommelige Rige eksisterer kun den absolutte Fred i Renkultur. Krig og Ufred er forlængst forsvundet fra dette Riges jordiske Kontinenter. Her kan allerhøjest i dets første Epoke være Tale om et Retsvæsen. I denne Stat eksisterer hverken Straffeanstalter eller Tugthuse. Den i Dag saa altdominerende Handelsverden eksisterer heller ikke i Fremtidsstaten. Ligeledes er Pengesystemet og dermed de med dette System forbundne Ulykker og Lidelser ogsaa forsvundet. Ingen som helst Privatpersoner, Aktieselskaber eller Koncerner kan eje og monopolisere Jordens Indhold af Olier og **Mineralier** og øvrige Stoffer. De kan kun ejes af hele Menneskeheden og kan kun udnyttes til absolut Fordel for hele Menneskeheden. Hvert eneste Menneske, der bliver født paa Jorden, er absolut Medejer af Jordens Rigdomme.”

Hele afsnit 2658 er en opremsning af elementer baseret på følgende indledning:

”2658. Og hvad har saa de kosmiske Analyser vist os med Hensyn til selve „det Levende” og dets evige kosmiske Struktur hinsides Tid og Rum eller selve Livsmysteriets absolutte Løsning, plus det, vi har udtrykt i det Koncetrat af Analyserne, vi allerede har givet. De kosmiske Analyser har vist os: ”

I det ovenfor viste afsnit 36, som indeholder ordet ”mineralier”, er Martinus nået frem til at beskrive situationen, som når *menneskeheden er nået frem til at have fået kosmisk bevidsthed*, og er samlet i, og lever i, fortsættelsen af dyreriget, ”det rigtige menneskerige”.

Da Martinus her ser dette rigtige menneskerige, fra indbyggernes oplevelsestilstand, med deres her erhvervede kosmiske bevidsthed, til forskel fra menneskenes nuværende udsigspunkt hvor de ikke har kosmisk bevidsthed, er det fuldt i overensstemmelse med min tidligere artikel, at Martinus, i denne tekst, bruger betegnelsen ”mineralier” om ”dette stenmateriale” der fra indbyggernes synspunkt, med deres nu kosmiske bevidsthed, oplever dette materiale som det netop er, manifestationer fra væsener i salighedsriget.

Det er i fuld overensstemmelse med, at Martinus i andre sammenhænge bruger ordet mineralier når han beskriver noget ud fra sin egen kosmiske bevidsthed.

I alle tilfælde hvor han bruger ordet mineralier, betyder det således, at det er set ud fra et kosmisk bevidsthedsniveau. Det er netop det jeg har påpeget i min tidligere artikel om emnet. At han i ovennævnte afsnit bruger ordet ”mineralier” når han ser situationen ud fra menneskepopulationens stade er korrekt derved, at denne menneskepopulation, som den er beskrevet her, nu har kosmisk bevidsthed.

Når jeg gennemgår Søren Olsens tekst ser jeg følgende:

I første afsnit står der: ”Er det sandsynligt, at Martinus kunne finde på at tillægge sådanne detaljer en skjult betydning?”

Her afslører Søren Olsen noget meget betydningsfuldt om sig selv. Han oplever det, som jeg tidligere har forklaret, som en skjult betydning i teksten. Hermed afslører han, som en del andre på facebook, at han overhovedet ikke forstår teksten i dybden, men kun på overfladen. Forskellen som jeg har beskrevet er nemlig ikke noget skjult for dem, inklusive mig, der forstår teksten i dybden. For os er det let forståeligt, på linje med andre vigtige oplysninger i teksten, og ikke noget skjult. Denne selvafløsning er Søren Olsen således ikke ene om. Jeg har oplevet den til trivialitet via udtalelser fra debattører på facebook. Jeg gider blot ikke gå ind der, og deltage i debatten.

Lidt længere nede i Søren Olsens tekst skriver han bl.a. om det han ser i det viste tekststykke:

”Det er således overvejende sandsynligt, at Martinus bare har været gammeldags i sin stavemåde i en overgang. To af de eksempler, som Kurt giver på brug af ordet ”mineralier”, er i LB 1 og 2. Et enkelt eksempel er fra LB 6. Derefter følger 5 eksempler hvor ”mineraler” er brugt også i LB 6. Jeg fandt et eksempel helt mod slutningen af bind 7, hvor Martinus i stk. 2658 under punkt 36 bruger ordet ”mineralier” i en fuldstændig jordisk sammenhæng.”

Han siger her: ”i en fuldstændig jordisk sammenhæng.” Det er fuldstændigt rigtigt, men Søren Olsen har ikke opdaget, at *denne jordiske sammenhæng vedrører en fremtidig tilstand hvor menneskene har fået kosmisk bevidsthed. Derfor bruges udtrykket ”mineralier”.*

Havde Martinus omtalt det samme, hvor det havde drejet sig om nutidsmennesker uden kosmisk bevidsthed, ville teksten for det første have været en helt anden, og så ville han have brugt ordet ”mineraler”.

Et stykke længere fremme siger Søren Olsen:

«Mineralier eller mineraler, er det sandsynligt at Martinus skulle have lagt en skelnen ind i disse to udtryk? Næppe! Det har aldrig været Martinus opgave at fortælle om mineralerne eller mineralriget som ydre fænomen. Det er og bliver naturvidenskabens arbejdsområde, og mig bekendt kender man den kemiske sammensætning af alle jordiske mineraler.»

Det han påstår her om Martinus opgave er det rene vrøvl. Søren Olsen benægter her, at Martinus har lagt en skelnen ind i disse to udtryk, uden at have det mindste belæg for sin påstand. Han påstår, uden at der er hold i det, at *"Det har aldrig været Martinus opgave at fortælle om mineralerne eller mineralriget som ydre fænomen. Det er og bliver naturvidenskabens arbejdsområde"*. Hvad er et ydre fænomen? Jeg kan ikke aflæse hvad dette ord betyder i denne sammenhæng. Han påstår derefter, at *"mig bekendt kender man den kemiske sammensætning af alle jordiske mineraler."* Det er også det rene sludder. Det gør man ikke. Der beskrives dagligt nye mineraler. Det kan han læse i det tyske mineraltidsskrift "Lapis". Det må vel også opfattes som naturligt, derved, at der stadig kommer nye bevidstheder/væsener til salighedsriget fra den guddommelige verden, som individuelt sætter præg på mineralforekomsterne. Jeg skal ikke uddybe det yderligere her, da det vil være de færreste der "er hjemme i" "mineralernes" kemi på det fysiske plan.

Efterfølgende lader han dog forstå, at han et stykke hen ad vejen har forstået hvordan *"mineralierne"* er opstået, nemlig som begyndende livsytringer fra salighedsvæsener, på det fysiske plan.

Efterfølgende skriver han:

"Er man nået til denne indsigt, bliver det mildt sagt lige-gyldigt hvordan *"mineraler"* er stavet. Udfordringerne ligger et helt andre steder og på helt andre planer, og der er så meget, der skal forstås."

Det er også rent vrøvl. Naturligvis opleves det som lige-gyldigt hvordan *"mineraler"* er stavet, når man ikke, har forstået forskellen i de to ords betydning i åndsvidenskab, men ikke for os der forstår forskellen.

For de mennesker, som Søren Olsen med flere, der endnu ikke har forstået de åndsvidenskabelige tekster i dybden, har Martinus ved sit sprogbrug søgt at gøre det lettere forståeligt for de søgende. Det stiller dog krav om, at man skal lære at bruge det værktøj som Martinus har stillet til rådighed først, og ikke kaste det bort, fordi man ikke forstår det endnu, og derfor bliver partiske, fordi man tror det er noget jeg har fundet på. Derved låser disse mennesker sig fast på deres lavere forståelsesniveau.

I slutningen konkluderer Søren Olsen:

"Værkets dybde og helhed lukker sig ikke op, ved en ren akademisk analyse, sådan som det bedrives inden for filosofisk og anden humanistisk forskning i dag. Der kræves noget mere. I takt med at intuitionen udvikles, vil mennesket stadig nemmere forstå helheden og ideen i værket."

Det Søren Olsen siger her, kan ikke siges bedre. Det er netop kernen i problemet, som han og en masse andre

"sylter rundt i", uden at kunne få hold på det.

Uforvarende, slutter han her med en absolut sandhed, nok uden at vide det rigtigt. Måske fordi han tror, at han allerede har forstået teksten i dybden. Det har han dog, ved sin argumentation, bevist, at han langtfra er nået til endnu. Hans ståsted svarer til det nuværende ståsted for stort set alle andre mennesker der interesserer sig for åndsvidenskaben. Det er ekstremt få der forstår åndsvidenskaben i dybden. Det er der imidlertid ikke noget dårligt i, det kommer med tiden og udviklingen hos de enkelte mennesker.

Søren Olsen siger:

«Værkets dybde og helhed lukker sig ikke op, ved en ren akademisk analyse, sådan som det bedrives inden for filosofisk og anden humanistisk forskning i dag. Der kræves noget mere.»

Det har han fuldstændig ret i, men han nævner ikke, at værket heller ikke lukker sig op for mennesker der kun benytter deres følelsesenergi. Sådanne mennesker evner kun at slikke på overfladen af teksten. Der skal nemlig, i forbindelse med følelsesenergien, benyttes en hel del intelligensenergi for at forstå værket i dybden, og det er denne sidste energi der er en udpræget mangelvare hos de fleste åndsvidenskabsinteresserede mennesker.

Han siger efterfølgende noget helt rigtigt:

I takt med at intuitionen udvikles, vil mennesket stadig nemmere forstå helheden og ideen i værket."

Ja det er rigtigt. Når denne intuitionsenergi er rimeligt godt udviklet hos mennesket, har det nemlig fået kosmisk bevidsthed. Man behøver imidlertid ikke at vente så længe. Man kan komme meget langt hvis man har en udviklet intelligensenergi kombineret med følelsesenergi, og dette er det nærmest forestående, at intelligensenergien udvikles hos de mennesker der beskæftiger sig med åndsvidenskab, såvel som, at følelsesenergien udvikler sig hos de intelligente mennesker der nu er ateister.

Man skal blot arbejde ufortrødent og intensivt videre, i håbet om at nævnte manglende energier udvikles ved intensivt arbejde og fordybelse i tekststoffet. Når udvik-

lingen er sket, får man en rigtig dyb forståelse af det som Martinus har fået lov til at være en kanal for. Når man er nået dertil, er man glad for, at Martinus har differentieret mellem de to synsfelter han beskriver med de to ord.

Læg mærke til, at Martinus har brugt det gamle ord ”mineralier”, i stedet for at opfinde et nyt ord. Denne skriveform har Søren Olsen i andre sammenhænge fuld forståelse for, idet han skriver:

”Det Tredje Testamente revitaliserer en del gamle ord og udtryk. Ikke bare fordi de står på tryk, men fordi de giver mening for den, der læser dem.”

Søren Olsen skulle prøve at bruge denne synsvinkel på det ord vi her har mødt, og ikke i denne sammenhæng prøve at kalde det for gammeldags sprogbrug uden betydning. Vi ser her en person der endnu ikke evner at tænke selvstændigt, men er underlagt politiske synsvinkler fra MI. MI er jo kommet i klemme ved at have ændret ”mineralier” til ”minerale”, uden overhovedet at have bekendtgjort det i ændringslisten. Dette er blot et enkelt eksempel på MI’s totale inkompetence til at ændre noget som helst i teksten.

Retssagen - nu og dengang

Af Per Holsner

Byretsdommen i København faldt ud til Instituttets fordel med en tolkning i overensstemmelse med de danske juridiske forudsætninger, der baserer sig på det aktuelle politiske verdensbillede i en tid af kapitalistisk materialisme. Fysisk lavintellektuelt en sejr, men til en meget høj pris da de afhørte afslørede sin moralske værdi ved ikke at vedkende Martinus livsværk, det Tredie Testamente, sit indhold af Hellig Ånd, og dermed den talsmand Jesus Christus i sin afskedstale lovede ville komme, til en fremtid hvor menneskeheden havde udviklet sig videre til at kunne forstå den åndsvidenskabelige tolkning af Guds kristne budskab. På Jesus Christus tid var man endnu ikke i stand til at bære hans visdom, som han sagde. Derfor talte han i lignelser, f. eks. ved at anvende begrebet talsmanden, hvilket for jøderne henviste til deres hellige skriftrulle Toraen. I vor tid udgør det Tredie Testamente Hellig Åndens talsmand, det lagde Martinus ikke skjul på, så ved at Instituttet benægtede dette, faldt der samtidig en kristen moralsk dom.

For at forsvare sin økonomi forsøgte Instituttet med dommen helt at lægge et mørkt låg over Hellig Åndens kilde - det er jo allerede blevet til en forretning hvilken som helst med krav på ophavsret, og den prioritet anses at gå før Martinus ønsker om bevaret originalitet og så billig tilgængelighed som muligt for derigennem at fremme den kristne åndelige udvikling i menneskeheden. Hvad man åbenbart ikke formår, er at opleve hvorledes Hellig Ånden lever i Martinus skrifter, og det kan da heller ikke lade sig gøre i Instituttets korrigerede udgave. Hellig Ånden lever kun i de originale tekster, siden Martinus trak sig ud som overordnet leder af det gamle råd, som nu kalder sig bestyrelse med forretningsansvar. Martinus åndelige støtte er helt borte og Instituttets såvel som Centrets navn dermed uden belivet substans. På det åndelige plan har

Martinus dannet et nyt råd med Martinus som formand, en næstformand, tre medlemmer og to suppleanter. De skal sandelig nok se til at sagen lykkes, men ikke nødvendigvis gennem en retssag. Ja, de har allerede fået deres omfattende arbejdsplan godkendt.

Dette tab af Hellig Ånd fremgår klart af retssagens forløb. Man anså ikke det Tredje Testamente hverken for at være en hellig tekst eller biblens tredje værk efter det første Gamle Testamente og det andet Ny Testamente. Ja, det havde intet med religiøsitet at gøre, men var nærmere en slags fortsættelse af C.G. Jung’s og Sigmund Freud’s arbejde, som jo på ingen måde bedrev en oplyst åndsvidenskab, dertil havde de ikke de nødvendige intuitive kvalifikationer. Og minsandten om ikke det Tredie Testamentes førsteudgave blev sammenlignet med førsteudgaven af Anders And. Ja, hvad gør man ikke for at forsvare en moralsk dårlig sag, sin økonomi og sit job.

Frem for alt afslørede benægtelsen af Hellig Ånden et åndeligt mørke, der uden retssagen var forblevet skjult, så nok vandt Instituttet fysisk formelt, men det tabte åndeligt moralsk, og det bliver dets endeligt, thi alt jordisk har sin oprindelse på det åndelige plan. Her er det lyse forsyn i samarbejde med den lyse menneskehed ved at fjerne al mørk indflydelse efter Guds dom vinterhalvåret 2012-13, de mørke kræfter har tabt. Derfor ser vi også, hvorledes mange hemmeligheder nu kommer for dagens lys i såvel stort som småt. Hellig Åndens vind hvirvler alt snavs op, og dens kærlige varme vil gøre op med det falske forretningsprincip.

Med offentliggørelse af åndsvidenskaben, hvilken tidligere kun de esoteriske mysteriesamfund besad, og sammen med den ny indstråling af Hellig Ånd over jorden omkring år 1900, med en impuls kraftigere end nogensinde før, var tiden moden for Jesus Christus æteriske genkomst. Men-

neskesønnen var ventet i de kristent esoteriske kredse, og netop denne genkomst oplevede Martinus i sin hvide ild dåb påsken 1921, da Jesus Christus hvidt strålende æterisk tog hans fysiske krop i besiddelse. Overstrålet af Hellig Åndens hvide lys kunne han efterfølgende i sin gyldne ild dåb forbinde sig med dens gyldne strålevæld og opleve sig genfødt i Gud Faders kosmiske bevidsthed, der gjorde det intuitivt muligt for Martinus at skrive det Tredje Testamente, den talsmand Jesus Christus ville sende, og om hvilken han sagde:

Johannes Evangeliet kapitel 16,12-15: ”Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde det for jer”. Og får Martinus ikke netop en æterisk kopi af Jesus Christus i sig som lysstøtte og dermed Hellig Åndens lys, så han kan vidne om Jesus Christus og herliggøre ham i Faderens hvide og gyldne altomfattende kosmiske bevidsthedsstråler. Således er det Tredje Testamente en vejledning til en sand kristendom med åndsvidenskabelig indsigt i verdensaltets guddommelige helhed.

Jesus Christus lovede at være med os til denne verdens ende, dermed mente han den gamle mørke verden af krig, magt og ulighed, behersket af den antikristlige fyrste som Gud nu har dømt til undergang. Jesus Christus holdt sit løfte og med Hellig Åndens fornyelse i hans genkomst stiftede Gud en ny pagt med menneskeheden i form af det Tredje Testamente, ligesom han tidligere gjorde det med Abraham i det Gamle Testamente og med Jesus Christus i det Ny Testamente. Dermed kan den lyse menneskehed nu i lyset af Guds dom forbinde sig med Treenigheden af Fader, Søn og Hellig Ånden og tage imod skabelsen af en ny verden med fred, kærlighed og vis harmoni i et rigtigt menneskerige, som allerede venter i Gaia's åndelige sfære på hurtigst muligt at blive realiseret fysisk. De aktuelle kriser, alt kaos skal til for globalt at nedbryde den gamle verden og give plads for det nye. ”For se, jeg gør alting nyt”, som det står skrevet i Johannes Åbenbaring kapitel 21,5.

For næsten 2.000 år siden forsøgte man også rent fysisk at forhindre Jesus Christus kristne budskab, der var inspi-

reret af den Hellig Ånd, han modtog ved dåben i Jordan floden. Ligeledes dengang ved hjælp af en formel retssag, det efter datidens juridiske præmisser hvor de saddukæiske tempelpræster lykkedes med at frempresse en romersk dødsdom over Jesus Christus, efter selv at have fanget ham i Getsemane Have og i sit Store Råd fundet ham skyldig. Bistået af den Hellig Ånd havde han fået mange tilhængere i Palæstina og var blevet en alvorlig trussel for præsteskabets magt, samt ikke mindst deres økonomi. Som den fornemmeste præstestand havde Sadok's slægtled gennem århundreder styret Jerusalems tempel, de holdt sig strengt til Mose bøgernes love og bestemmelser, tog sig eneret på dens fortolkning, hvor de bl.a. forkastede troen på den individuelle reinkarnation, engle og mange ånder. Religiøst med tillid til orakelsvar men ganske fysisk materielt, og i vor tid ikke uden lighed med den endimensionelle naturvidenskab, som i et kapitali-

stisk materielt tankeklime tror sig kunne løse livets gåde i verdensaltet. Denne præsteelite forstod at holde sig på god fod med både kong Herodes og den romerske kejser Augustus embedsmænd. Således kunne de med jødisk ophavsret legalt foranstalte Jesus Christus død og fjerne den konkurrent, der truede med at underminere deres levebrød.

Pinsedag år 33 e. k. blev Jomfru Maria gennemstrålet af Hellig Ånden i den bygning, Coenaculum på Zion's bjerg, hvor nadveren fandt sted lidt over halvtreds dage tidligere. Som ved påske atter omgivet af disciplene og hellige kvinder, der nu alle fra hende modtog Hellig Åndens lys i deres hjerter. Efter denne velsignelse gik de til Bethesda dammen

ved Jerusalems Fåreport, for her ved den Hellig Ånd at døbe nogle af de mange tilrejsende, der var kommet til Jerusalem for at fejre en jødisk højtid. Inden solnedgang den aften havde de døbt omkring tre tusinde mennesker med Hellig Ånden.

Derefter og endnu i den såkaldte urkristendom frem til starten af 300-tallet kunne Hellig Ånden gennem særligt indviede præster gives videre til sin efterfølger. Siden har den været at finde indenfor de kristent esoteriske selskaber, der var hemmelige på grund af kirkens samt andre esoteriske gruppers forfølgelser. Disse mørke kræfter må nu vige for Hellig Åndens stråler, så alle lyse mennesker i løbet af de næste hundrede år vil opleve sin hvide ild dåb. Allerede nu får de skrevet Guds lov ind i sine hjerter. Således bekræftes Jesus Christus ord i Lukas Evangeliet kapitel 20,25: ”Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er”.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Nedkøling af aggression

I mellemøsten er der denne vinter meget mere kulde, sne og frost, end der plejer. Det er synd for de mange flygtninge, der må bo i telte. Men de, der er "døde" af kulden, er nok dem der nu har det bedst, det er altid en trøst at vide.

Da vinteren 1941-42 i Europa var særlig streng, forklarede Martinus, at det var Forsynets forsøg på at dæmpe de ophidsede krigsgemytter. Så mon ikke, det også er meningen med kulden i mellemøsten nu?

Hvorfor skal børn lide?

Filippinerne har, ligesom så mange andre lande i den 3. verden, mange såkaldte "gadebørn", der må hutle sig gennem livet uden omsorgsfulde forældre og sove på gaden. I Filippinerne er årsagen ikke kun fattigdom, men også fordi det som katolsk land har forbud mod prævention og abort, så der fødes mange uønskede børn.

Da Paven for nylig var på besøg i det land, blev han spurgt af en forældreløs pige om, hvorfor Gud tillader, at så mange børn lider så meget. Det erkendte han, at han ikke kunne svare på.

Martinus' svar er, at lidelserne er nødvendige for at vi kan få udviklet vor humane evne. Jeg må indrømme, jeg ikke synes det er helt fair, at det går ud over børn – kunne det ikke vente til de blev voksne?

Men måske vil erfaringen alligevel sætte sig i erindringen, sådan at de i næste inkarnation gør en særlig indsats for at hjælpe gadebørn, selv om de ikke dagsbevidst husker, hvordan det var.

Et eller andet sted har mange gemt erindringen om en elendig barndom i tidligere liv. Og så bliver de måske faddere til børn i SOS-børnebyerne!

Det grusomme Arabien

En ung mand i Saudi Arabien prøvede på sin hjemmeside at starte en debat om det religiøse politiske hårde metoder. Det blev han dømt 10 års fængsel og 1000 offentlige

piskeslag for samt en millionbøde. Så grusom tror jeg ikke engang den kristne magt var i middelalderen.

Når Islam har et så dårligt omdømme i Europa, er det altså ikke kun på grund af de islamistiske terrorister. Det har også noget at gøre med det, muslimske diktatorer udsætter deres folk for.

Faktisk taler Koranen ellers om både tilgivelse og barmhjertighed, men magthavere har altid sat de religiøse budskaber ud af spillet, når det passede dem.

Hvad med et fredsministerium?

I Sverige har de et freds-akademi, hvor der forskes i fredelige konflikt-løsninger. I Danmark har vi kun et forsvars-akademi, som de lige så godt kunne kalde et krigs-akademi, for der er det kun krig, der forskes i. Men vi har dog på Kbh's Universitet et "Forskningscenter for løsning af internationale konflikter". Men hovedmanden her, Ole Wæver, bliver åbenlyst ikke taget alvorligt af den politiske magt.

Så nu er der opstået en græsrodsbevægelse, der kalder sig Det Danske Fredsakademi, og som har tilsluttet sig den internationale kampagne GAMIP (Global Alliance for Ministries & Infrastructures for Peace), der arbejder for at få oprettet fredsministerier i alle lande. (<http://fred.dk>)

Men vi må desværre konstatere, at danskerne synes at være blevet mere krigs-gale i de senere år, og så er man slet ikke åben for at diskutere alternative løsninger.

De røde bogstavers bevægelse

USA er de religiøse mangfoldigheds land. Nu er der opstået en bevægelse af folk, der tager Jesu budskaber helt alvorligt ved at flytte sammen med og hjælpe de fattige. I den amerikanske Bibel er Jesu bjergprædiken trykt med røde bogstaver. Det er derfor de kalder sig "De røde bogstavers bevægelse".

Tyrkisk ytringsfrihed

Tyrkiet var flot repræsenteret i gruppen af statsledere, der for nylig gik i Paris' gader for at demonstrere støtte til bl.a. de dræbte satiretegnere på Charlie Hebdo.

Men hvad ville Tyrkiet med i den forsamling for, det var jo ikke ytringsfriheden, de ville støtte. Den har meget svære vilkår i dette land, der har flest fængslede journalister. Og nu har man grebet hårdt ind overfor det blad, der vovede at trykke nogle tegninger fra det franske blad.

Og så tror man i Tyrkiet, at de er ved at være modne til at komme med i EU, ja de påstår, vi ville have undgået problemerne med de herboende muslimer, hvis der var et muslimsk land med i EU! Utilpassede unge med arbejdsløshedsproblemer findes overalt, især i de muslimske lande! De har brug for en "sag", der kan give deres liv lidt mening, uanset hvilken.

Kirkeproblemer

Det er ikke kun kirkegængere, den danske folkekirke mangler. Nu klager de over, at der også mangler præster. Der bliver færre og færre, der ønsker at uddanne sig i det fag, selv om det har den laveste arbejdsløshedsprocent.

Nu må man vel efterhånden have læst "skriften på væggen". Det danske folk bryder sig mindre og min-

dre om religiøse institutioner med præsternes dogmetro bibeludlæggninger. Mange foretrækker at skabe sine egne religiøse fortolkninger. Nu er der præster, der ligefrem går og ringer på hos folk, som har fået en baby, for at presse dem til at lade denne døbe. Det ligner så meget Jehovas Vidner – metoder, så det bliver de ikke mere populære på.

Præster har ingen ytringsfrihed. Da Per Ramsdahl dristede sig til at sige, han ikke troede, at Jesus genopstod fysisk, var han lige ved at blive fyret. Men så udsendte han en offentlig undskyldning, mødte op til en revselse hos biskoppen, hvor han blev pålagt at få en mentor og gå op til en ny teologisk prøve.

Men det der faktisk skete var, at en kosmisk bevidst som Jesus kunne materialisere sig for disciplene for en tid.

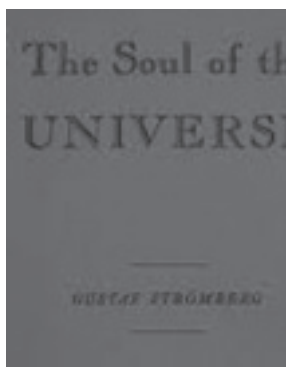
Den ny verdensimpuls

Martinus' værk er det største og vigtigste udslag af den nye verdensimpuls, men den impuls begyndte allerede i slutningen af 1800-tallet at påvirke en del modtagelige mennesker, sådan at der dengang begyndte at udkomme bøger, der argumenterede for bl.a. reinkarnation. F.eks. var teosofien og spiritismen også en konsekvens af den nye verdensimpuls, alt sammen på nogle delfelter af det spirituelle verdensbillede.

Der kunne nævnes mange forskellige personer, som var begyndt at ane den større kosmiske sammenhæng, vi indgår i. Men her vil jeg nøjes

med at nævne den svenskfødte Dr. Gustaf Stromberg (ca 1880-1960), der var videnskabelig forsker i USA. Han var begyndt at undre sig over, hvordan en bevidsthedsenergi kunne forårsage en muskelbevægelse i hans krop, dvs over hvordan forbindelsen var mellem sind og materie. Og hvordan kunne en fysisk impuls som stråling fremkalde en mental oplevelse af f.eks. farve.

Så læste han om en engelsk forsker J.G.Bennett, der argumenterede for, at der eksisterede et mentalt univers ved siden af og over det fysiske, som han kaldte "evighedsdimensionen" uden for tid og rum. Og således fandt han forklaringen på alle de psykiske fænomener som f.eks. telepati, clairvoyance, erindring om tidligere liv osv og indså, at den fysiske verden kun var et særligt aspekt ved en mere omfattende enhed.

Strombergs bog "Det guddommelige i nyt lys" udkom på Borgens forlag 1953.

Den skæve verden

1% af verdens befolkning ejer ligeså meget som resten af verdens folk tilsammen. 1/3 af disse absurde rige har ikke selv arbejdet for pengene men har arvet dem. Resten er blevet rige pga andres arbejde, af at udnytte jordens ressourcer og snyde sig fra via skatten at bidrage til fællesskabet.

En del af verdens økonomisk mest magtfulde samles pt i Davos i

Schweiz, blandt andet for at tale om, hvad der kan gøres for at rette lidt op på den abnorme økonomiske ulighed i verden, for de ved godt, at den skaber social uro, kriminalitet, terrorisme ud over den kendsgerning, at pengeophobningen hæmmer den økonomiske udvikling.

Jesus sagde, at de fattige skal arve jorden. Men de kommer til at vente længe på det!

En lortebank

I sidste blad omtalte jeg en bog, der påviste, hvor livstruende det er at mangle nogle bakterier i tarmsystemet. Det betyder en meget alvorlig sygdom, som man dog nu har fundet ud af at kurere ved at indføre bakterier fra raske menneskers afføring. Det hedder fokal transplantation.

Nu er der så opstået en "bank" svarende til en sædbank, hvorfra man kan bestille og få tilsendt en portion frisk afføring fra en rask person med tilhørende indføringssprøjte. Så kan man selv indføre det i endetarmen. Det er ikke just lækkert, men for den syge, der således kan blive rask, er det bare lykken.

Ebola

Der dør mange flere mennesker af andre slags sygdomme i Afrika end af Ebola, så hvorfor har den fået så meget mere fokus end de andre? Er den meget mere smitsom? Nej, ikke specielt. Men måske fordi den er så uberegnelig – for især hvide mennesker mon?

Når sygdommen kunne sprede sig så hurtigt, mener man, det hænger sammen med vestafrikanernes begravelsesskikke. De tror, det er nødvendigt at røre den afdøde for at sige kærligt farvel, da de ellers risikerer, at den dodes ånd vil forfølge de efterladte.

Det er ikke nemt at ændre en så grundlæggende tro, og man ville nok ikke kunne overbevise dem om, at det er lige så godt at nøjes med at tænke kærligt på den afdøde.

Når man ved, der er en mening med alt, må man spørge sig selv om, hvad just denne sygdom skal lære os. For at rydde op i gammel overtro? Give nogle afrikanere en forceret udvikling? Give nogle mulighed for at udvise næstekærlighed, selv med risiko for eget liv? Organisationen Læger uden grænser har gjort en prisværdig indsats.

Lån et par øjne.

Den nye teknologi har åbnet mange muligheder for de blinde. Nu har en dansker skabt en global organisation, hvor blinde via deres mobil (ipad?) kan tilkalde en hjælper, som ud fra den blindes filmatisering kan fortælle ham, hvad han ser og give

ham anvisning på, hvad han skal gøre. Han låner så at sige sine øjne ud til den blinde for en stund. Derfor hedder den "Lån et par øjne", en genial ide, der nu allerede hjælper mange. Hvis man vil være en hjælper, tilslutter man sig via deres hjemmeside på nettet.

Forenings-tradition

Danmark havde engang en stolt tradition for at løse problemer ved at gå sammen og danne en forening med demokratisk struktur og solidaritet. Sådan opstod kreditforeninger, hvilket gav grundlag for fremdrift og sund vækst. Nu er de efterhånden blot en del af privatkapitalismen med kun profit for øje. Det betyder stagnation, især i landets yderområder.

Deres tætte alliance med privatbanker giver endnu et skub til forhindringerne for alle gode ideers realisation. Og demokratiet er på den måde nærmest sat ud af funktion på det politisk økonomiske plan.

Der findes dog endnu en enkelt "blomst" tilbage fra forenings-traditionen, nemlig JAK, det alternative pengeinstitut (se www.jakdanmark.dk).

[dk](http://www.jakdanmark.dk)), som nu i årtier har arbejdet for et sundere pengesystem, helt i Martinus' ånd.

I deres blad er der mange gode artikler, der viser hvor sygt det nuværende pengesystem er. Sidst i nr. 1/2015 er der en artikel af Ib Ravn, lektor ved Århus Universitet, hvor han bl.a. skriver: "Der er ingen grund til, at en stat opgiver sin monetære suverænitet og lægger den i lommen på et lille antal private virksomheder, nemlig bankerne, der kvitterer ved i deres kreditgivning (pengeskabelse) absolut intet hensyn at tage til samfundets interesser."

Er Martinus' åndsvidenskab en religion?

Nu hvor Instituttet har så travlt med at fornægte, at Martinus' værk er en form for religion og derfor foretrækker det naturvidenskabelige begreb "kosmologi", var det lidt interessant at læse, hvad den heden-gangne Gunner Frederiksen skrev desangående i 1982.(bladet "Det Ukendte" nr. 5):

"Ifølge ordbogen betegner ordet religion menneskets forhold til en guddommelig magt. Det er jo netop dette forhold, Martinus afslører. Martinus' verdensbillede er religion i dette ords allermest centrale betydning. Det er en ægte religion." I øvrigt var det Gunner, der kaldte sit firma "Kosmologisk Information". Jeg har ikke fået lavet det om efter jeg overtog det, for det er så besværligt.

Ordet religion kommer i øvrigt af det latinske re-ligare, som så vidt jeg ved betyder "at sammenbinde igen", det handler altså om "sammenhæng". Og Martinus har om nogen givet os det logiske sammenhængende verdensbillede. PS. Jeg bemærker i øvrigt, at Instituttet i sine annoncer i Nyt Aspekt

er begyndt at bruge betegnelsen "åndsvidenskab" i stedet for "kosmologi"!

Lithium

Forskning har vist, at i de områder, hvor der er godt med lithium i grundvandet, forekommer færre selvmord end andre steder. Det er også det stof man giver til patienter, der lider af depression.

Men hvordan kan det være, at et kemisk stof kan ændre et menneskes sindstilstand?

Vi ved nok, at der er en forbindelse mellem det åndelige og det fysiske, sådan at hjernen behøver visse stoffer for at være modtagelig for de impulser, som kommer fra vore åndelige legemer. Det er jo det, medicinalindustrien lever højt på, enten med stoffer der lukke af for impulserne, eller ved at de lukker mere op for dem.

Jeg tror lithium lukker af for nogle af dem, men jeg ved det ikke.

Det retssystem!

Jeg fik engang brugt det lille ord "snyd" om noget, som jeg troede var den rette betegnelse for det, Finn Bentzen havde gjort mod Sam. Det anlagde han sag imod mig for, som jeg tabte, fordi jeg åbenbart ikke her havde nogen ytringsfrihed.

Da jeg erfarede, at historikeren Bent Jensen havde beskyldt Johs. Dragsdahl for at være spion for Sovjet, hvad der absolut ikke var noget grundlag endsige bevis for, faktisk en lodret løgn, blev Bent Jensen frifundet med henvisning til hans ytringsfrihed!

Hvis man tror, det danske rets-system er den store retfærdighed, lever man på en illusion.

Skvalderkål

Hvis du irriteres over de ukuelige skvalderkål i din have, så tænk på hvor fuld af vitaminer den er. Faktisk blev den af munke importeret fra det gamle Rom, hvor den var en så højt værdsat lægeplante, at den blev dyrket på marker udenfor byen. Planten blev brugt mod podagra – urinsyreigt – deraf navnet *Aegopodium podagraria*.

Jeg kan bekræfte, at mit blad ikke er spor helligt!

Ikke kun indholdet er ændret i LIVETS BOG

v/**Jan Langekær**

Dette billede viser tydeligt, at Martinus Institut ikke udgiver LIVETS BOG som et helstøbt værk eller som een bog. Det er et uskønt layout. Også indvendigt er indholdet ændret og satsen er med et dårligt layout, der gør teksten lille og vanskelig at læse.

Martinus smukke førsteudgave af LIVETS er der ingen grund til at lave om på eller forringe med et dårligt layout. Her er indholdet også bevaret uændret og står med klar og tydelig skrift.

Hun mødte Jesus

Journalisten Charlotte Rørth, opvokset i et ateistisk hjem, selv absolut ikke-troende, mødte pludselig Jesus på en tur i Spanien.

Mange har prøvet at overbevise hende om, at det bare var en hallucination, bare noget hun tror, men hun tror overhovedet ikke, for som hun siger: den oplevelse var virkelig og noget, jeg **ved**.

Hendes bog om oplevelsen udgives på Informations forlag 30/1.

Også navnet Martinus er åbenbart helligt - der står Sanktus Martinus! Det betyder vel, at han i gammel tid var en slags helgen!

Stakkels Ukraine, der er kommet i klørne på den russiske bjørn!

Når verden går af led

Af Robin W Petersen.

BERIGTIGELSE

I min artikel i DNV 4-13, skrev jeg, at pirat-kopierne af "Livets Bog" mig bekendt stammer fra en pdf fil. Det gør de ikke!

Det skal jeg selvfølgelig undskylde både over for "faksimile-gruppen", Søren Ingemann Larsen især, samt læserne.

Pirat-kopierne er fremkommet ved kopiering af tidligere udgaver af værket; almindeligvis 1. udgaverne. Det er selvfølgelig ikke godt, at den information ikke var på plads i mit forrige indlæg.

Ovennævnte forhold ændrer ikke ved artiklen i øvrigt. Men læseren må altså udskifte den forkerte oplysning om kopieringen med den rigtige. Det centrale er selvfølgelig, at kopieringen har fundet sted.

Vi må så dertil fortsat undre os over, hvorfor pdf-filen ikke blev afleveret efter endt arbejde på instituttet, men i stedet endog kopieret uden for instituttets rammer. Hvordan kan det være, at en sådan handling ikke vækker opsigt i dette blad, mens noget som fremstiller instituttet i et negativt lys omtales igen og igen?

Når jeg som læser oplever et sådan misforhold, opstår der en impuls i mig til at imødegå en sådan partisk usaglighed. Det "faksimile-gruppen" opfatter som i eget favør pointeres og forstørres, mens forhold der ikke er, ignoreres. Og det er lige præcis her, jeg, og alle andre som oplever en hvilken som helst partisk usaglighed, må forsøge ikke at gå i en polariserende modreaktion, men prøve, eller i det mindste træne os i, at holde os på saglighedens grund. Hvis vi lader vor uenighed i en sag, danne grundlag for en personlig antipati mod nogen, mister vi nemlig samtidig vor åbenhed og venlighed og dermed netop det i os selv som kan forsone uenigheder.

Vi kan godt analysere og påvise tendenser og tilbøjeligheder om verdens beskaffenhed, både indenfor og udenfor kosmologien, men det menneske der har fundet mildhedens og tolerancens tone i sit væsen, anvender ikke sit intellekt til at udstille eller fremhæve, ja, måske endog hidse sig op over hvad man måtte mene er et specifikt medmenneskes eller en gruppes uudviklede sider.

MORAL OG FAKTA

Det, jeg bl.a. med min forrige artikel forsøgte, var at opfordre alle til ikke at falde i den primitive reaktions-måde: "Er du med mig eller mod mig. Er du ven eller fjende". Eller som Martinus siger: "Udslet begrebet "fjender" af din bevidsthed".

Når jeg således nogle steder også i dette indlæg stiller

mig kritisk over for "faksimile-gruppen", skal det altså ikke forstås således, at artiklen i sin helhed udgør en kritik af "faksimile-gruppen", eller at jeg udelukkende er for instituttet og imod "faksimile-gruppen".

Det aspekt jeg bl.a. søger omtale er, at vi alle i vor fremhævelse af det vi selv oplever som fakta, samtidig må prøve at være vågne for de ufærdige sider af os selv, der kan flette sig ind i vor oplevelse og fremførelse af det vi ser som fakta. Dette hjælper os med at fjerne de mest skråsikre doms-fældelser i vort udtryk, hvormed vi ellers utilsigtet ville afsløre vor egen primitive natur.

Men jeg skal også vedgå, at mine positive oplevelser af instituttet vækker en følelse af, at jeg finder den generelle kritik i DNV af instituttet, er ude af proportion.

Grundlæggende finder jeg instituttet anno 2014 arbejder meget sobert med redigeringen af værket.

Dette berettiger på ingen måde til nedladende udtalelser om "faksimile-gruppen", eller andre kritikere af instituttet.

Et af de primære spørgsmål i konflikten omkring udgivelsen af Martinus' værk er spørgsmålet om moral.

Jeg mener ikke "faksimile-gruppen", eller noget menneske, kan legitimere en umoralsk adfærd, på et grundlag af at henvise til andres forkerte handle-måde. Konkret kan "faksimile-gruppen" ikke tillade sig at kopiere og mangfoldiggøre et værk man ikke har rettighederne til, under henvisning til, at de som har copyrighten misbruger denne, hvorfor man selv mener at have den moralske ret til værket. Eller som jeg skrev i mit forrige indlæg: Man kan ikke forsvare sin egen umoralske handling, eller gøre sig blind for denne, ved at henvise til hvad man synes er anden parts umoralske handling.

At "faksimile-gruppen" så alligevel gør dette i denne sag, rummer tillige en problematik ud over den moralske; nemlig: Hvem kan hævde at have forstået Martinus korrekt og dermed påstå, at kunne varetage Martinus' interesser præcis som han ønskede det?

Begge parter i konflikten mener med belæg i udtalelser fra Martinus, at man arbejder ud fra det Martinus ville. Men

vi må også erkende, at der ikke synes at være en absolut entydighed, fri af fortolkninger, omkring alle detaljer hos Martinus i hans udtalelser om bevarelsen af værket. Så tvivl lader sig ikke endegyldigt løse af andre end Martinus. Og da Martinus ikke er her til at fremføre sine synspunkter, kan vi som grupper eller enkelt-individer forsøge finde og tillige hævde disse svar. Dette åbner op for forskellige tolkninger, ligesom det åbner op for, at en lang række mennesker mener at kunne tale Martinus' sag. Uagtet at der kan være mange sympatiske tanker og seriøst engagement som derved kommer frem, kan ingen altså bevise, at man er et 100% sandfærdigt udtryk for Martinus' vilje i den nærværende konflikt omkring formen og bevarelsen af værket!

MARTINUS' ANSVAR

Denne konflikt er ikke blot en konflikt mellem "faksimile-gruppen" og instituttet. Som de talrige indlæg alene i dette blad har vist, er der et væld af synspunkter der ikke umiddelbart lader sig føje ind i en af de to grupper. Ligesom man kan forestille sig, at de to grupperinger under indtryk af konflikten også er i bevægelse.

Konflikten er automatisk blevet en del af arven efter Martinus, fordi andre end han selv skal varetage forvaltningen af det han har skabt. Dybest set bærer Martinus derved selv en væsentlig del af ansvaret for konflikten, fordi han har overdraget varetagelsen og videreførelsen af sit værk og derved også delvist sit virke til andre, hvilket som sagt uundgåeligt åbner op for menneskers personlige tolkninger omkring videreførelsen.

I disse konflikt-tider er det dog tillige vigtigt at huske og værdsætte, hvad det er der for den enkelte udgør årsagen til interessen for kosmologien. Det, som vor interesse udspringer af, må vi lade forblive uberørt af diverse interesse-konflikter. Selv om vi er forskellige steder i vor personlige udvikling, har vi alle lige ret til føle os forbundne med den ånd og indsigt der kommer til udtryk i Martinus' værk.

EMOTIONALITET KONTRA SAGLIGHED

Nu ved jeg ikke hvorfor instituttet ikke svarer på den byge af anklager der fremføres i DNV. Det er måske en temperaments-sag. Eller måske finder man ikke det tjener noget formål og anvender hellere energien til noget man finder mere konstruktivt?

I min optik er en del af de institut-kritiske indlæg her i bladet usaglige, alene på den måde argumenterne til tider fremføres på. Det er selvfølgelig ok at være usaglig. Ja saglighed og usaglighed er ofte relative begreber, der reflekterer forskellige udsigts-punkter. Der, hvor problemet med usaglighed opstår er, når vi forsøger at lade vor negative oplevelse og omtale af andres motiver definere som fakta, uden at vor omtale rummer forståelse for motivet og adfærden hos disse andre. På den vis bliver det der kunne være en saglig debat om fakta, let forskudt

ind i en debat om andres fejl. Herved opstår der en polarisering, en fjendtlig-gørelse af anden part, der hæmmer evnen til objektivitet og uhildet undersøgelse, til fordel for primært at fremdrage det man finder er andres fejl. Ved denne fremdragelse af andres fejl, opbygger man en polarisering i: De er forkerte, vi er rigtige, uden at forstå, at intet menneske finder det er et sandfærdigt, endsige retfærdigt udgangs-punkt for en samtale, således at være dømt forkert på forhånd.

Ethvert menneske der dømmer andre, må prøve at komme ud af sit skjul og forsøge møde sit medmenneske uden allerede som udgangs-punkt søge fastholde vedkommende med egne prædestinerede holdninger. Evner man ikke det, må vi i ydmyghed arbejde med dette vort uerkendte behov for at føle en indre antipati, således at man efterhånden får overvundet både sin angst for verden og sit behov for magt over verden, som er antipatiens bagvedliggende essenser, og via denne overvindelse få afviklet sit behov for tilstanden fjender i sin bevidsthed.

Om vi tror, at den antipati vi oplever skyldes ydre hændelser, lever man endnu i bevidstløshedens selv-bedrag. Et sådan menneske vil have vanskeligt ved at foretage en uhildet analyse.

Hvis der således skal være en saglig debat, må man altså i det mindste som udgangs-punkt om ikke evne eller ville, så dog alligevel forsøge overvinde sig selv og prøve at sætte sig ind i hvad anden part mener og ikke blot nøjes med at dreje dennes udtalelser i en negativ og suspækt retning, dækket ind under noget der minder om saglighed, blot for at kunne fremhæve sit eget synspunkts "rigtighed". En fordrejende analyse peger altid tilbage mod skribenten og viser, at skribenten er styret af en emotion, og dermed en forud-indtagethed bag "analysen", hvorved analysen reelt siger mere om skribenten end om det analyserede, hvilket desværre tit overses om læseren er enig med skribenten.

Mennesker er således ofte partiske, og flipper emotionelt ud eller bliver reaktive, hvis man ikke kan få tingene på sin måde. Og er man partisk af natur, ligger det lige for at være intolerant og bedre-vidende med et underskud af selv-analyse. Den partiske vil per instinkt altid rette analysen og kritikken udad, fordi den partiske endnu lever i et instinktivt: "udefra kommende angreb mødes med indefra kommende forsvar" verdens-billede. Og så bliver det svært at løse en kontrovers.

MARTINUS' VALG

For os der holder af værket er der ingen tvivl om, at det har betydning. Men vi må ikke forveksle dette med, at vi så også har med-bestemmelses-ret over, hvordan instituttet varetager sin opgave. Martinus vil jo fremstå som en noget sjusket verdens-genløser, om han ved alt

om universet, men ikke kunne finde ud af at lade den bedste, eller måske mindst ringe instans varetage arven. Martinus valgte instituttet og rådet til at håndtere sin arv. Den ramme må vi så alle respektere som den ydre autoritet for sagen. Endog uanset om man på det indre plan er mere i overensstemmelse med Martinus. Alle må lære både at udvikle sig individuelt og samtidig at medarbejde med instituttet. Det er vejen frem. Og vækker vore eventuelle ønsker og forslag ikke genklang, må vi acceptere dette frem for at ty til selvtægt. Men instituttet skal selvfølgelig også være lydhør for saglig kritik. Vælger man så alligevel at sige goodbye til instituttet, overtager man naturligvis ikke automatisk dets beføjelser.

Det forekommer mig tillige, at den skare af mennesker som er kritiske over for instituttet, er det af mange forskellige årsager, og således ikke nødvendigvis er særlig enige indbyrdes. Dertil skal føjes, at instituttet jo heller ikke er én samlet enig enhed. Instituttet udgøres af en række individer som i instituttets navn, forsøger at bevæge sig mod hinanden for det de opfatter som sagens bedste. I betragtning af hvor mange mennesker det faktisk involverer, må der være noget omkring samarbejde der fungerer.

UDGIVELSER

Micha har, ligesom andre har haft det, et sympatisk indlæg i DNV 2-14.

Men Vi skal desværre have den retssag fordi ”faksimile-gruppen” ingen anger har over sin handlen, men tværtom, som det fremgår af DNV, ser sig som netop de der gør Martinus’ vilje. Og derved, om vi ikke får en retslig afgørelse, åbner op for, at alle der mener sig i deres gode ret, kan gøre med værket hvad de finder rigtigt. En moralsk tillige med en juridisk accept af en sådan situation, vil være meget uønsket.

Sagen handler i mine øjne om, at det ikke må legitimeres at gå uden om instituttet i anliggender omkring udgivelser.

At jeg så personligt er uenig med instituttet omkring nogle af deres, især posthume udgivelser, når disse indgår under betegnelsen ”Det Tredje Testamente”, og derved altså under samme betegnelse som det af Martinus skrevne indgår under, er en anden sag. En sag som jeg ikke kan se behøver foranledige til, at jeg polariserer mig i forhold til instituttet. Men selvfølgelig udtrykker jeg min mening om de udgivelser, også på instituttet. Dog, jeg kan jo ikke forlange, at instituttet så følger min holdning i det spørgsmål, selv om jeg finder mit synspunkt indlysende rigtigt. Og der vil sikkert heller ikke lyde mange protester om vi udtrykker, at instituttet ikke altid har været på højde med, hvilke tiltag sagens venner ønskede fra instituttets side, såsom fx en kvalitets-udgave af Livets Bog.

Om det dertil er sandt, at der gennem Kurt Christiansens forlag udgives en bog, hvor dele udgøres af et Martinus

manus som Per Thorell i sin tid delvist omskrev, falder ”faksimile-gruppens” kritik af instituttet samt argumentationen om kun at udgive originalt Martinus materiale fuldstændig til jorden. For så overtræder man jo selv de præmisser man kritiserer instituttet for ikke at følge. Og tilmed på langt mere graverende vis.

FORM OG INDHOLD

Hvis et menneske desuden går vældigt op i at kosmologiens ydre form, skrifterne, kun fremstår på én bestemt måde, men på den anden side, tager let på at efterleve ånden i kosmologien, da afslører vedkommende, at interessen for kosmologiens indre væsen endnu ikke er vokset frem i den pågældende. På samme vis afsløres det, at man endnu ikke er i samklang med ånden i kosmologien, hvis en person giver anden part skylden for, at man ikke kan praktisere venskab, kærlighed, moral, forsoning, etik og tolerance med de man ikke deler synspunkter med. Der er vi så nok et par stykker der endnu har et par minutters selv-analyse foran os..

Om vi skal lade kravet om ikke at ændre i værket være gældende, har dette tillige som konsekvens, at alle oversættelser må kendes ugyldige, idet det på ingen måde er muligt ord for ord, at oversætte værket til et andet sprog. Men da vi også ved, at Martinus tillod oversættelser, ja ligefrem opfordrede til disse, falder argumentationen om udelukkende at holde værket i sin ”oprindelige” udgave til jorden. Dette legitimerer selvfølgelig ikke, at man skamferer det originale værk, men det viser, at vi ikke kan se tingene i et fundamentalistisk sort/hvid perspektiv. Martinus udførte jo dertil selv løbende korrektur af tidligere udgivne versioner af sit værk. Så om der skulle være logik i ”faksimile-gruppens” argumenter, må det jo være de af Martinus senest rettede udgaver som er de ”originale” og altså ikke nødvendigvis 1. udgaverne.

Om den subjektive virkeligheds mysterium

(Vedr. verdensbilledets erkendelsesmæssige aspekt)

Af Per Bruus-Jensen

Fælles for praktisk taget alle mennesker er at man tager dette at opleve for givet som noget ganske naturligt og selvfølgeligt. Men hvordan går det i virkeligheden til. Og hvad er det rent faktisk, vi oplever.

Mht. det sidste spørgsmål udtaler Martinus, at det reelt er os selv, vi hver især oplever. I første række vore egne hjernefunktioner, for at være mere præcis. Det er i realiteten disse, vi oplever SOM dit og dat: fx som et landskab, et maleri, et musikstykke, en glæde eller smerte, et andet menneske, naturen som helhed etc. etc.

At det rent faktisk altid og i enhver situation er os selv, vi oplever, er ret så let at sandsynliggøre. Nemlig med henvisning til den rolle, vore sanseorganer spiller. Fx synssansen i forbindelse med oplevelsen af et storslået landskab.

Som bekendt kommer en sådan oplevelse i stand på den måde, at det ydre landskab via øjnenes funktionsmåde og samspil med såkaldt lys tegner sig som et omvendt billede på de to øjnes respektive nethinder, der hver især har størrelse som ca. et almindeligt frimærke.

Oplevelsen af det storslåede landskab tager altså udgangspunkt i de omtalte små nethindebilleder og er dermed allerede på dette trin et vidnesbyrd om, at det i det pågældende tilfælde rent faktisk er sig selv, man oplever. Mere præcist ens egne øjne og deres funktionsmåde. Men vel at mærke ikke som to frimærkestore billeder, der står på hovedet inde i hovedet på én selv, men som et ydre, retvendt og homogent landskab af vældige dimensioner. Hvilket naturligvis i sig selv kræver en forklaring. En forklaring, der bl.a. inddrager den fysiske hjerne i miraklets fuldbyrdelse, og hvorved det bliver endnu mere tydeligt, at det til syvende og sidst 100% er sig selv man oplever SOM det storslåede landskab. Og således med alt andet tilhørende vor oplevelse af verden omkring os. Alt står og falder det med personlige sanseorganers virksomhed i samspil med den ligeledes personlige fysiske hjerne, og alt sammen er det dermed forskellige måder at opleve sig selv på...

Af samme grund er det enkelte menneskes oplevelses-verden i videste forstand usynlig for alle andre, hvilket også gælder for dyrenes vedkommende samt for alle andre livsformer, der er genstand for livsoplevelse. Den personlige livsoplevelse er ikke direkte tilgængelig for

andre, hvad der igen betyder, at den verden, livsoplevelsen repræsenterer, for den enkelte 100% er subjektiv og super privat. Og godt det samme, jfr. en lille drengs refleksioner over gudsbegrebet. Henvendt til sin mor udbryder han nemlig spontant, at når Gud er alle steder, så er det godt at han er usynlig, for ellers ville han jo spærre for hele udsigten. Og det sammen kan helt indlysende siges om de levende væseners individuelle livsoplevelse: godt at den er privat og dermed usynlig for andre...

Efterbilledets vidnesbyrd

At den personlige livsoplevelse virkeligt er super privat vil et simpelt eksperiment på supplerende vis kunne understrege og godtgøre.

Det drejer sig om oplevelsen af et såkaldt *efterbillede*, og det udføres på følgende måde:

Sammen med en medhjælper befinder man sig i et mørkelagt rum, der oplyses af en kraftig, elektrisk pære.

Foran sig har man på en meters afstand 2 ark hvidt papir (størrelse A3), der på væggen er anbragt ved siden af hinanden, og hvoraf det ene ark er præget af en enkel tegning i sort tusch, fx et kraftigt X, der befinder sig midt i en tilsvarende kraftig, sort cirkel.

Arkene er anbragt, så de er maksimalt belyst af den elektriske pære, og man stirrer i 30-40 sekunder stift og koncentreret på den sorte tuschtegning (medhjælperen ser i en anden retning).

Når de 30 sekunder er gået, flytter man blikket over på det blanke ark papir og vil nu se det sorte X i sin cirkel som et negativt efterbillede; dvs. X og cirkel optræder nu med *hvid* farve, medens resten af arket optræder som sort.

Så snart, man har noteret sig det pågældende efterbillede, beder man sin medhjælper slukke lyset i lokalet, og for så vidt forsøget lykkes, vil man stadig se det negative efterbillede svæve ude foran sig i mørket. Og så snart dette er konstateret, spørger man sin medhjælper om vedkommende også kan se efterbilledet, hvilket denne vil benægte. Det svævende efterbillede er m.a.o. 100% subjektivt og super privat.

Men vi mangler stadig den egentlige pointe: så snart medhjælperen har svaret på spørgsmålet, lukker man øjnene og konstaterer, **at man stadig ser efterbilledet svæve ude i rummet**. Helt som før. Men hvilket rum...?

Svaret er naturligvis ens eget selvgenererede livsrum og dermed det livsrum eller kosmiske cyberspace, hvori AL livsoplevelse finder sted hvad enten det er dagslys eller tussmørke: landskaber, medmennesker, musikstykker, TV-reklamer – kort sagt ALT... Hvilket harmonerer med, at det i virkeligheden som en fast regel altid er ens egne, private hjernefunktioner, man oplever. Og vel at mærke ikke kun som et indre tanke- og følelsesliv, men som allerede nævnt også mht. hele den fænomenologiske side af livsoplevelsen med dens mange forskellige sanseindtryk. Og hvad der i denne henseende gælder for mennesket, gælder som sagt også for alt andet, der er genstand for livsoplevelse. I alle tilfælde er livsoplevelsens u håndgribelige univers en selvskabt projektion (et kosmisk *holografi*, så at sige) genereret af et dertil indrettet projektionsapparat med tilhørende effektgenerator – for menneskets vedkommende i første række den fysiske hjerne.

Rækkevidden af denne konstatering fremgår antydningssvis af følgende anekdote:

Et ægtepar befinder sig i indbyrdes skænderi over et eller andet synspunkt, som de ikke deler. På et tidspunkt bliver det fruen for meget, og med himmelvendte øjne siger hun kvindeligt opgivende: ”du *forstår* mig ikke...!”

Hvortil han friskfyragtigt svarer: ”Jamen kære, så lån mig dit hoved i fem minutter, så skal du blive forstået som aldrig før...”

Konklusion

Hvert eneste levende væsen i tilværelsen lever subjektivt i sit eget selvgenererede, virtuelle cyberspace, der mht. fremtoning helt er præget af det personlige sansesæt plus den tilhørende projektionsgenerators (læs hjernes) individuelle funktionsmåde i systemets vekselvirkning med den omgivende verdens mangfoldige objektive påvirkningskilder. Således lever mennesket med *sit* subjektive virkelighedsbillede, flagermusen med sit, guldsmeden og humlebien med hver sit, colibakterien med sit, og således fremdeles fra art til art og fra individ til individ fra de absolut største til de absolut mindste...

Til eftertanke...

Der ligger en positiv og frugtbar erkendelsesgevinst i jævnlige at minde sig selv om, at den omverden, man subjektivt og naivrealistisk oplever i hverdagen, i virkeligheden til syvende og sidst er en oplevelse af ens egen hjerne og dens funktioner. Det leder nemlig frem til spørgsmålet om, hvordan det rent faktisk går til...

Om koblingslegemet

og det parafysiske organkompleks

Så langt som hertil kan fænomenet livsoplevelse foreløbigt defineres som et spørgsmål om den måde, hvorpå

hjernen og dens funktioner fremtræder for individet. Iflg. Martinus er hjernen imidlertid ikke alene om at præstere dette mirakel, men samarbejder med et omfattende, ’bagved’ forekommende *parafysisk* organkompleks forstået på den måde, at det pågældende organkompleks er dannet i stoffer og energier der er langt finere og mere subtile end dem, der danner den fysiske hjerne. Af samme grund kan de heller ikke registreres med fysiske sanser og måleapparater, men forholder sig som usynlige og usporlige set fra den fysiske energi- og materiefære. Ikke desto mindre eksisterer de og tjener i samme forbindelse som det stoflige grundlag for den egentlige generator af livsoplevelse i alle dens former.

Som intuitionen iflg. Martinus ’ser’ den pågældende generator består den af to sektioner: en primær og en sekundær, hvor den primære tjener som den egentlige frembringer af livsoplevelse, medens den sekundære blot tjener som forbindelsesled mellem denne frembringer på den ene side og den fysiske hjerne på den anden.

Sagen er nemlig, at disse to organiske områder – den fysiske hjerne kontra den parafysiske oplevelsesgenerator – som følge af deres store ’materielle’ forskellighed ikke direkte kan ’snakke sammen’, men kræver et transformationsled, der kan formidle kontakt og trafik begge veje. Et transformationsled Martinus i samtalerne med forfatteren omtalte som *koblingslegemet*, og som han beskrev som værende af delvis fysisk og delvis parafysisk natur. Hvorfor det også er nærliggende at se koblingslegemet knyttet til den virkelighedssfære, vi inden for fysikken nu har lært at kende som *kvante-vakuumfeltet* eller *nulpunktfeltet*.

Vedr. koblingslegemet

Det skal i den forbindelse indskydes, at det hermed introducerede parafysiske organkompleks i sin helhed også tjener som grundlag for individets udødelighed forstået på den måde, at nævnte kompleks på ukrænkelig vis sikrer en videreførelse af individets rådighed over meningsfuld livsoplevelse og bevidsthed, når den fysiske organisme som et generelt vilkår før eller siden afgår ved døden.

Det forholder sig endvidere således at det ved døden i første omgang er *koblingslegemet*, individet er knyttet til og har som grundlag for sin rådighed over livsoplevelse og bevidsthed, idet netop koblingslegemet via sin hidtidige rolle på naturlig vis har en række programmer for fysisk adfærd indbygget, som individet er fortrolig med, og som det efter døden derfor også helt automatisk, men samtidigt til en vis grad ufordelagtigt for det selv er tilbøjeligt til at ville videreføre på det parafysiske eksistensplan.

Martinus udtrykte det på den måde, at koblingslegemet er sæde for det, han kaldte ”den *fysiske vanebevidsthed*”, samt at denne vanebevidsthed automatisk binder individet

til en særlig parafysisk transit- og overlevelsesezone, han omtalte som *"den første sfære"*, idet den grænser direkte op til det rent fysiske eksistensplan og således i en vis udstrækning på godt og ondt præges af dette. Men bindingen er kun midlertidig, idet opholdet i den første sfære kun varer så længe som det kræver for den afdøde via assistance fra såkaldte skytsengle at blive fortrolig med den parafysiske verdens helt anderledes eksistensnormer og adfærdsformer.

For øvrigt! Forholder det sig virkeligt således, at koblingslegemet og *"den første sfære"* rent faktisk har noget med nulpunktfeltet at gøre, må det imødeses, at den videre teoretiske og teknologiske udvikling inden for fysikken en dag vil sætte den fysiske verdens beboere i stand til at skue direkte ind i disse områder af den såkaldte åndelige verden og derved – som en tillægsgevinst – én gang for alle hæve dennes eksistens over enhver tvivl.

Vedr. den parafysiske oplevelsesgenerators primære sektion

Som allerede oplyst tjener koblingslegemet som forbindelsesled mellem den fysiske hjerne og den parafysiske oplevelsesgenerators *primære* sektion i de perioder, hvor individet er fysisk inkarneret. Koblingslegemet formår altså at modtage og overføre de pågældende data på en sådan måde, at de på hensigtsmæssig vis kan blive viderebearbejdet af den rent parafysiske oplevelsesgenerator – af Martinus omtalt som *"den sjælelige struktur"*.

Mht. denne drejer det sig iflg. Martinus om et parafysisk organkompleks sammensat af 7 parafysiske specialsystemer, han omtaler som åndelige legemer, og som hver især tegner et bestemt kompetenceområde, der i princippet fremgår af de navne, han har tilkendt dem: 1. Instinktleget (automatfunktioner); 2. tyngdelegemet (dynamik); 3. følelseslegemet (kontrol af dynamik); 4. intelligenslegemet (hensigtsmæssighed); 5. intuitionslegemet (idé-skabelse); 6. hukommelseslegemet (erfaringsdannelse).

Hvad det syvende legeme angår – kaldet *evighedslegemet* – spiller dette på flere måder en overordnet rolle set i forhold til de seks øvrige. Dels tjener det som 'koordinations- og kommandocentral' for de seks øvrige legemer, og dels fungerer det som arkiv for samtlige de oplevelser og erfaringer, individet gennem sin evige fortid har høstet. Og det er lige præcis ved denne sidstnævnte særlige egenskab at evighedslegemet i primær forstand sikrer individet såkaldt livsoplevelse. Hvilket betyder, at vi her omsider er fremme ved den faktor, der helt centralt og konkret spiller rollen som individets effekt og oplevelsesgenerator, af Martinus omtalt som *sanseregistret*.

Sanseregistret som primær effektgenerator

Dette forklarer Martinus ved, at al oplevelse, når alt kommer til alt, dybest set er en *genkendelsesproces*. Ganske vist ubevidst, men ikke desto mindre forstået på den måde, at det ocean af oplevelsesdata fra fortiden, der ligger lagret i evighedslegemet, på relevant vis træder i mønsteragtig karakter, når de konfronteres med de data, der knytter sig til den strøm af sanseimpulser, der fra den fysiske hjerne via koblingslegemet i en stadig strøm ledes frem til det pågældende mega-erfaringsmateriale i evighedslegemet – altså til sanseregistret.

Selvfølgelig er sagen i praksis langt mere kompliceret end denne principielle fremstilling giver indtryk af, men tages det i betragtning, at sanseregistrets indhold af data rent faktisk er uendeligt, og at de pågældende data alle uden undtagelse refererer til tidligere oplevelser med tilhørende sansekvaliteter mv., da vil det også indses, at der for sanseregistrets vedkommende både i princippet og i praksis er basis for tilsynekomsten af uendeligt mange både velkendte samt nye og hidtil uprøvede datakombinationer, der for de sidstnævntes vedk. endvidere er koder for nye og hidtil uprøvede sansekvaliteter og oplevelsesformer mv. Og at en sådan tilvækst af nye datakombinationer med tilhørende nye oplevelsesformer har noget med virkeligheden at gøre, vil kunne ses bekræftet gennem iagttagelse af naturens velkendte tilbøjelighed til at opfinde nye og atter nye perifere sansesystemer. Sansesystemer, der sammen med de tilhørende hjerneorganer iflg. sagens natur også vil genere tilsvarende nye typer sanseimpulser, som via indslag i sanseregistret vil udfordre dette og få det til at fungere på tilsvarende nye måder samt med etablering af ligeledes nye typer sansekvaliteter til følge.

Eller sagt anderledes: som 'systemet' i princippet fungerer, er det muligt i det uendelige at frembringe fænomenet livsoplevelse på stadigt nye og hidtil uprøvede måder, hvilket antallet af nuværende vidt forskellige sansesystemer her på vor egen klode som sagt allerede er et godt eksempel på og vidnesbyrd om. Men *hvad* eller *hvem* er det egentlig, der HAR oplevelsen, når det af gode grunde ikke kan være den fysiske hjerne i dens egenskab af relæstation og transformator, og ej heller sanseregistret, der jo 'blot' fungerer som effektgenerator...?

Svaret er fra Martinus side den faktor, vi som mennesker dagligt henfører til gennem brugen af begrebet *JEG*, og som subjektivt set er centrum i alt, hvad vi såvel oplever som foretager os: jeg ser; jeg går; jeg skaber; jeg synger; jeg hører, jeg føler etc. etc...

Men hvad er så dette "JEG" for en størrelse...? Og hvorfor har vi aldrig set det eller på anden måde håndgribeligt registreret det...? Er det rent faktisk noget virkeligt, når det kommer til stykket...? Eller er det blot en 'blind makker'?

i sproget; en praktisk talemåde, der via et dækord som netop **"Jeg"** i virkeligheden henfører til den fysiske organisme som den sande løsning på samtlige eksistentielle spørgsmål og problemer og herved indirekte sætter netop organismen i centrum som generalnævner og fixpunkt for hele det enkelte menneskes såvel udadvendte som indadvendte aktivitet – dets objektive skaben kontra dets subjektive opleven...?

Om Jegets identitet og rolle i sammenhængen

Det mener Martinus bestemt ikke; tvært imod har han i sine kosmiske visioner 'set' Jeget som et reelt, universelt og tidløst *funktionsprincip*, der med overordnet indflydelse adresserer sig til samtlige levende væsener i tilværelsen. Et funktionsprincip, der på den ene side i praksis spiller rollen som ultimativ årsag til al *skabelse* i verdensaltet, og som på den anden side tilsvarende ultimativt fungerer som evigt *vidne* til den pågældende skabelse og dens resultater.

Eller sagt kortere: udtrykket Jeget dækker over et universelt funktionsprincip, der i praksis gør sig gældende som udelt og tidløs *skaber* og *oplever* – kort sagt: reelt fungerer som **subjekt**.

At det pågældende funktionsprincip konsekvent fremhæves som **universelt** betyder i praksis, at det både udelt og uafbrudt adresserer sig til samtlige levende væsener i tilværelsen. Det er m.a.o. det samme universelle Jeg, vi alle sammen trækker på, når vi skaber og oplever, idet individualiseringen som sådan 100% varetages af *organismerne* og således i virkeligheden er en illusion. Gennem vor delagtighed i det store fælles-Jeg er vi nemlig alle sammen ét og det samme væsen. Et væsen, der af praktiske grunde på materieplanet har splittet sig selv op i et uendeligt antal selvstændigt fungerende, organiske enheder, der tilsyneladende lever hver sit individuelle liv, men hvor sandheden er, at de alle via deres andel i det fælles Jeg uden undtagelse med deres eget mini-liv bidrager til at leve helhedsvæsenets mega-liv.

Om Jeget kontra den subjektive virkelighed

Nuvel, så langt, så godt. Men vi mangler stadig at få besvaret hvad Jeget rent objektivt er for noget, siden det ikke uden videre lader sig se eller på anden måde registrere.

Hertil svarer Martinus overraskende, at Jeget godt nok har objektiv status, men at det samtidigt ikke desto mindre er totalt immaterielt – altså ustøftigt i enhver forstand. Og følgelig kan det ikke forklares ved stofflige egenskaber i tid og rum, men må tværtimod erkendes som navnløst i den forstand, at det **ikke** er noget af det, vi i øvrigt kender, og derfor heller ikke kan beskrives via sammenligning med

noget kendt. Det nærmeste, man kan komme et ord for det, er begrebet ÅND, der jo dybest set heller ikke siger os noget, når sandheden skal frem. Godt nok læser vi i Biblens 1. Mosebog om Guds ånd, der i tidernes morgen svævede over vandene/verdensdybet som forberedelse til skabelsen af den verden, vi i dag kender og er en del af. Men hvor mange har mon forstået, hvad der rent faktisk er tale om. Til gengæld: hvis Guds ånd som hævdet af Martinus i virkeligheden er Guds Jeg, medens verdensdybet/vandene er begrebet for dét kosmiske ur-stof, som verden skal fremgå af, hvordan skal så denne skabelse i praksis kunne finde sted i betragtning af, at Guds Jeg iflg. samme Martinus er totalt immaterielt og dermed synes direkte uegnet til at håndtere det kosmiske råstof – vandene..?

Martinus svar på denne gåde er lige så enkelt som det er overraskende. Det peger nemlig på, at alt stof i virkeligheden er camoufleret ånd, således at der ved roden ikke er nogen forskel på ånd og materie. Og dette bør faktisk ikke komme som nogen overraskelse for læserne af disse linjer i betragtning af, at den geniale tyske fysiker Albert Einstein (1879-1955) med sin specielle relativitetsteori fra 1905 plus den hertil hørende berømte OG ligeledes efterprøvede formel ($E=mc^2$) har vist, at alt stof i virkeligheden er camoufleret **energi**, der igen for sit vedkommende ikke har materiel status, men må opfattes som noget immaterielt. Og det er netop takket være disse særlige forhold, at det både i princippet og i praksis er muligt for det immaterielle Jeg både at tumle stoffet (i første række den enkelte organisme) i skabende forstand OG skaffe sig indtryk af det i subjektiv forstand – altså opleve det. Dog naturligvis ikke ved et snuptag, men gennem strategisk udnyttelse af en række love og forholdsregler, som det imidlertid ikke er stedet at gøre rede for her. Dog skal det som en naturlig afrunding af emnet nævnes, at selve løsningen ligger i, at fænomenerne ånd, energi og stof tilsammen tegner et treenigt funktionsprincip der muliggør såvel hensigtsmæssig skabelse som attraktiv livsoplevelse i enhver skala...

Efterskrift

Som sagen er fremstillet, kan fænomenet livsoplevelse herefter i sin essens defineres som et spørgsmål om den måde, hvorpå Jegets skabe-/oplevelsesevne med samt dens funktioner løbende eksisterer og fremtræder for Jeget.

Mht. den rent *fænomenologiske* side af livsoplevelsen kan denne mere præcist defineres som et spørgsmål om den måde, det parafysiske *sanseregister* under indflydelse af udefra kommende impulser løbende eksisterer og optræder for Jeget. Simpelthen...

Supplerende læsning som meget varmt kan anbefales:

Martinus: Livets Bog, bind 2, stk. 529-558

Alex Riel: "Mystik og videnskab" – specielt side 184-225. Forlag: 1.dk 2009.

Advokatregninger:

Kosmologisk Information v/Ruth Olsen Kirkevej 104 4500 Nykøbing Sj. Telefon +45 32 71 20 00 Fax +45 32 71 21 00 www.johas.dk CVR-nr. 28 48 04 25		
Faktura nr. 39284 Side 1 Dato: 6. maj 2013 Sagsnr.: 06686-0001 (lmj) Klient ref.: Mom.nr.: EAN nr.:		
Sag vedr.: Copyrightsag - Martinus Thomsens værker		
Beskrivelse	Debet DKK	Kredit DKK
Honorar for juridisk bistand i sag vedrørende konflikter med Martinus Thomsens skrifter m.v. herunder gennemgang af et af advokatfirmaet Kosmose Reumert udarbejdet udkast til stævning med tilhørende omfængt bilagsmateriale, indgående telefoniske drøftelser med Kurt Christiansen, møde på mit kontor med den kreds af personer, der havde modtaget stævningsudkast, redigering af sagens optagne retlige aspekter og yderligere korrespondance herom samt korrespondance om forskellige problemstillinger, korrespondance og telefoniske drøftelser med Fondens advokat, Martin Dahl Pedersen	52.000,00	
25% moms af 52.000,00	13.000,00	
Balance		65.000,00
	65.000,00	65.000,00
Saldo i min favør DKK	65.000,00	

Kosmologisk Information v/Ruth Olsen Kirkevej 104 4500 Nykøbing Sj. Telefon +45 32 71 20 00 Fax +45 32 71 21 00 www.johas.dk CVR-nr. 28 48 04 25		
Faktura nr. 40539 Side 1 Dato: 14. oktober 2013 Sagsnr.: 06686-0001 (jostmj) Klient ref.: 12139101 Mom.nr.: EAN nr.:		
Sag vedr.: Copyrightsag - Martinus Thomsens værker		
Beskrivelse	Debet DKK	Kredit DKK
udb. Kosmologisk Information honorar i henhold til sep. redegørelse	120.000,00	200,00
25% moms af 120.000,00	30.000,00	
Balance	50.000,00	
	200.000,00	200,00
Saldo i Deres favør DKK		50,00

Kosmologisk Information v/Ruth Olsen Kirkevej 104 4500 Nykøbing Sj. Telefon +45 32 71 20 00 Fax +45 32 71 21 00 www.johas.dk CVR-nr. 28 48 04 25		
Faktura nr. 44139 Side 1 Dato: 15. december 2014 Sagsnr.: 06686-0001 (jostmj) Klient ref.: 12139101 Mom.nr.: EAN nr.:		
Sag vedr.: Copyrightsag - Martinus Thomsens værker		
Beskrivelse	Debet DKK	Kredit DKK
udb. Kosmologisk Information bud 28.10.14	222,50	2.407,44
Bud 31.10.14	140,00	
AAJ Forsøgning	374,00	
Salder i henhold til sep. redegørelse	182.000,00	
25% moms af 182.736,50	45.684,13	
Balance		228.013,19
	228.420,63	228.420,63
Saldo i min favør DKK		228.013,19

Jeg viser her ved aftryk af advokatregningerne, hvor kostbart det er at blive udsat for en retssag, man ikke har ønsket og som ingen har glæde af – bortset altså fra et par advokatfirmaer.

Vi bad om økonomisk hjælp i Impuls nr 4/2013, og det fik vi. Små og store beløb strømmede ind fra i alt 72 bidragydere, lige ved 300.000 kr blev det til i alt, og da jeg stadig har et momsregistreret ”firma” og derfor kan

få momsen godtgjort, løber det fint rundt.

Mon vi må få at vide, hvad Instituttet har brugt på deres advokat?

Når den næste advokatregning kommer, må vi nok til igen at gå ”tiggegang”, hvor nødig vi end vil. Jeg kan ikke sige hvornår, for vi ved ikke, hvornår sagen kommer op i Landsretten.

Tænk hvis de penge i stedet kunne være brugt til at udbrede kendskabet til Martinus’ kærlighedsbudskab!

Vedrørende MIs forfalskninger af Martinus originale tekst i Livets Bog

Af Kurt Christiansen

I førsteudgaven af Livets Bog side 1816 og 1817 står der følgende:

«Der maa være en Aarsag til, at Individet med sin Intelligens netop vælger og vrager. Denne Aarsag er Individets Evne til, at føle Lyst og Ulyst». Hvis der ikke bag Intelligensen laa denne Evne, vilde Individet jo aldrig nogen Sinde faa Brug for sin Intelligens. Intelligensen er netop et Middel eller en Evne, ved hvilken Individet mere eller mindre er i Stand til at frigøre sig fra det, imod hvilket det føler „Ulyst», og skabe Tilknytning til de Ting, imod hvilke det føler „Lyst». Evnen til at føle „Lyst» og „Ulyst» er jo det samme som Evnen til at føle „Behag» og „Ubehag», hvilken Evne igen ligger til Grund for al Oplevelse og Manifestation. Det er Fornemmelsen af „Behag» og „Ubehag», der dirigerer **Individets Instinkt, Tyngde, Følelse. Intelligens, Intuition og Hukommelse.** Denne Evne er altsaa Moderevnen til alle øvrige Evner. Den er Urevnen eller den mentale Instrumenttavle, igennem hvilken Jeg’et dirigerer hele sin Oplevelse af Livet.»

I noget der synes at være en opremsning af de seks grundenergier, står der her i midten efter ”Følelse”, et

punktum. Dette kunne overfladisk set opfattes som en skrivefejl. Dette er dog kun en overfladisk iagttagelse. Det er imidlertid kun en overfladisk vurdering der får læseren til at tro dette.

I Martinus instituttets forfalskede/”rettede” bøger, er punktummet rettet til et komma, i overensstemmelse med den indskyldelse, den overfladisk læsende læser får ved at læse teksten. Den læser der endnu ikke forstår teksten i dybden.

Jeg er imidlertid af den opfattelse, at der ligger en dybere skelnen til grund for, at Martinus har sat dette punktum her.

Jeg gik ind i selve manuskriptet og så på hvad der står der. Dette kan ses af det efterfølgende billede af det område hvor denne tekst forekommer. Der står i 4. nederste linje, det samme som i førsteudgaven.

Ser man grundigt på manuskriptet, ser man at punktummet står strålende klart, og det har ikke været søgt ændret. Det har imidlertid det efterfølgende, nummer 2 ord, ”Intuition”, der har indeholdt en slåfejl. Teksten har således været nærlæst af Martinus, der ikke, ved denne nærlæsning, har fået lyst til at ændre punktummet til et komma.

Man må nu stille sig selv spørgsmålet: Hvad mener Martinus med at sætte et punktum her. Har han **gjort** dette for at antyde noget af betydning, som vi ikke ved en overfladisk læsning får øje på, og som antyder at der er en dybere betydning ved dette punktums placering på dette sted, i noget der overfladisk læst, ser ud som en opremsning.

For en som jeg, der har studeret teksterne ganske nøje, ser det helt klart ud til, at Martinus, med dette punktum har etableret en skelnen mellem de 6 grundenergiers kvaliteter, idet han nævner dem i rækkefølge fra den svageste (instinktenergien, 20), over den stærkeste intuitionsenergien, 140, til den næst stærkeste hukommelsesenergien (100). Martinus skriver:

”Der maa være en Aarsag til, at Individet med sin Intelligens netop vælger og vrager. Denne Aarsag er Individets Evne til „at føle Lyst og Ulyst». Hvis der ikke bag Intelligensen laa denne Evne, vilde Individet jo aldrig nogen Sinde faa Brug for sin Intelligens.»

«Det er Fornemmelsen af „Behag» og „Ubehag», der dirigerer Individets Instinkt, Tyngde, Følelse. Intelligens, Intuition og Hukommelse.»

Ser vi på de 6 grundenergier, ved den opmærksomme åndsvidenskabelige studerende, at:

Instinktenergien er den automatik der giver salighedsvæsenet mulighed for at inkarnere på det fysiske plan fra salighedsriget. Det er benyttelsen af gamle talentkerner, der via instinktenergien, benyttes til at kreere plantelegemerne, som er de første legemer som salighedsvæsenerne kan ”plante” på det fysiske plan. Disse væsener har en grundenergisammensætning, hvori de har en form for dagsbevidsthed der giver mulighed for at «ane». De kan kun ane, fordi de mangler intelligensenergien, som de endnu ikke har til rådighed.

Det er dog ikke instinktenergien der giver dem legemer som sådan. Denne bestemmer kun legemernes form og fremtræden.

Det der giver plantevæsenerne legemer er en kombination af **tyngdeenergi** og **følelserenergi**. Disse er de to energier der bruges til at skabe ”stof”, ”legemsstoffet”. Det er spændingen mellem tyngdeenergiens eksplosionsenergi/varmeenergi og følelserenergiens afkølede evne, der giver den spænding som der skal til for at danne et funktionsdygtigt legeme, specielt på det fysiske plan.

Det skal dog her indskydes, at de to ovennævnte energier **tyngdeenergi** og **følelserenergi**, er ansvarlig for al legemsdannelse overalt i spiralkredsløbet, via deres opvarmende og afkølede egenskaber som giver spænding, men i særdeleshed i den mørke del af spiralkredsløbet, hvor materien er så tung at danse med.

Martinus kalder de tre ovennævnte energier for de uintellektuelle energier, til forskel fra de tre efterfølgende **Intelligens, Intuition og Hukommelse** som han kalder **de intellektuelle energier**. De tre sidstnævnte er således alle tre i stand til helt klart at skelne mellem behag og ubehag. Intelligensen via sin analyseevne. Intuitionsenergien via sine ”færdigresultater” og hukommelsen via sin erindringskvaliteter. Vi skal også her erindre, at intelligensenergien er med fra dyreriget og frem.

Med den viden som jeg her har gjort rede for, ser vi nu på Martinus opremsninger.

Inden det omtalte punktum nævner han **Individets Instinkt, Tyngde, Følelse**. Her peger han på et helt væsen, **plantevæsenet**, der kun har *anelsesevne* på grund af dets mangel på intelligensenergien.

Det er den første dagsbevidsthedsevne som opstår på det fysiske plan i spiralkredsløbet. Denne evne er ikke en klar skelnen mellem behag og ubehag, kun en nebuloøseagtig anelsestilbøjelighed som opleves via instinktenergien. De to andre energier kan ikke selvstændigt afkode behag og ubehag, selv om det er disse to legemsdannende energilegemer det går ud over med ubehaget.

Foran punktummet står således, med de tre nævnte grundenergier tilsammen, selve plantevæsenet, som er den første struktur der inkarnere på det fysiske plan, og udsættes for behag og ubehagsoplevelser som dette væsen ikke klart kan analysere som tilhørende den ene eller den anden tilstand.

Efter punktummet står så de tre intellektuelle energier nævnt, som repræsenterer alle de væsener der klart kan skelne mellem behag og ubehag. Disse tilhører således en speciel gruppe i forhold til plantevæsenerne, selv om disse også benytter tyngde og følelserenergiene til legemsdannelser i forskellig udstrækning.

Jeg håber, at læseren nu kan se, at punktummet har en reel betydning, idet det adskiller de to forskellige kategorier af grundenergier. De uintellektuelle og de intellektuelle.

Jeg vil slutte her, selv om jeg godt kunne kommenterer det yderligere. Jeg tror, at læseren allerede har fået meget at tænke over. Forhold som læseren ikke i forvejen var fuldstændig klar over. Jeg ser derfor ikke nogen grund til at uddybe emnet yderligere. Læseren skal jo øve sig i selv at studere Livets Bog.

Der vil sikkert være læsere der vil anfægt det jeg her har sagt. Det er de velkommen til. De vil blive klogere når de begynder at fatte teksten i Livets Bog i dybden.

NB NB Det var mig ikke muligt at trykke den side af originalmanuskriptet, som Kurt ønskede.RO

Lys i mørket

v/Tage Buch

Vi har i dag søndag, den 30. november 2014

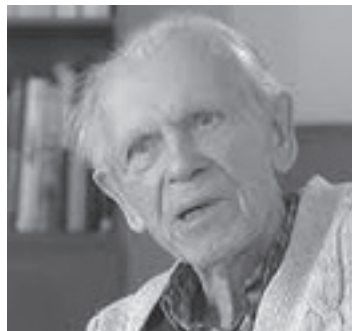
Den 11. december afsiges der dom i en sag, som er anlagt af Martinus Institut mod fire navngivne personer: Kurt Christiansen, Jan Langekær, Ruth Olsen og Søren Ingemann Larsen.

Meningen med denne korte skrivelse er at vise, at hele denne retssag, som har optaget alle mennesker, der er interesseret i Martinus Sag, at den som alt andet her i livet er en undervisningsproces. Det er en undervisningsproces, hvor hvert enkelt menneske deltager og har hver sin rolle, som man har det i et skuespil. Vi er altså alle rollehavende i dette skuespil omkring synliggørelsen af Martinus kosmiske analyser i hans Tredie Testamente. Gud underviser, han stopper ikke, han underviser og har forskellige redskaber, som han bruger, og det absolut vigtigste er princippet om årsag og virkning. Det, der så skal ske og skal vise sig, er virkningerne af denne retssag.

Men det bliver ikke en dom i almindelig forstand, sådan som jeg ser det. Det bliver en kærlig tilrettevisning af både dem, der har anlagt retssagen og dem, som sagen er anlagt imod. Der er det ved det, at vi nok alle sammen har set sådan på det, at hér måtte Martinus gribe ind. Men Martinus har slet ikke tænkt sig at gribe ind, for han er ikke diktator. Men han gør, som Gud gør. Han bruger de samme redskaber, for mennesker skaber selv årsagerne, og han lader dem vente på virkningerne.

Han har været ganske rolig i sit sind på, at tingene ordner sig på den måde, at alle lærer af deres tale og handlinger. Og dette skal ikke afbrydes, det skal gå til sin bitre ende, og det er dét, det har fået lov til, nemlig at blive til virkelig kendsgerning for mennesker, at dette her drejer sig om Det Tredie Testamente. Det drejer sig om, at intet må rettes, heller ikke tegnsætningen, for man skal kunne stole på, at hvert eneste ord eller tegn, man læser, er skrevet af Martinus selv, og det er skrevet i bøn til Gud. Det er dette budskab, Martinus kom med fra den høje åndelige verden. Han kom med en anden Talsmand, som Jesus forudsiger det, en Talsmand, som skulle blive hos menneskeheden evindeligt, og som skulle indeholde hele sandheden.

Menneskeheden modtog denne sandhed, og de kunne ikke forstå den. Der er ingen af os, der virkelig forstod Martinus analyser, som de blev serveret, eller som de blev skrevet. Vi har kun ganske langsomt tilegnet os noget eller nogle af disse kosmiske analyser, men ingen af os

kunne virkelig forstå det. Vi stod hver især eller står hver især på hvert vort udviklingstrin, som er resultatet af ikke bare en tusindårig, men en millionårig tilværelse, og de erfaringer, vi har gjort undervejs, har hobet sig op og er så dette standpunkt eller det trin, vi har nået indtil nu. Ingen kan handle efter en erfaring, man får om et eller to år, men vi må alle nøjes med at være dem, vi er. Og vi gør det, så godt vi kan ud fra disse forudsætninger. Vi er alle lige. Martinus siger det sådan: ”De har alle ret. Alle mennesker har ret ud fra deres egne forudsætninger. Andet og mere kan man ikke forlange af dem.”

Vi kan kun hver især lære at forstå, at sådan forholder det sig, og vi må ikke alene respektere det, vi må tilgive hinanden og også elske hinanden, for det er dét, det store bud går ud på. Det samme store bud, som Martinus skriver om i bogen ’Hvad er sandhed’, og han kommer frem til samme resultat som Kristus, nemlig, at ”Du skal elske Herren, din Gud, af dit ganske hjerte og af din ganske sjæl og af dit ganske sind” og ”Du skal elske din næste som dig selv”. Det er dette resultat, der skal komme ud af Martinus mission her på Jorden. Martinus skulle med sine værker og sin væremåde bekræfte Jesu Kristi væremåde og tale. Han skulle med sine analyser gøre det klart for enhver, at det er kærligheden, der er livets grundtone, og at alt, hvad der er skrevet og sagt af Martinus og vist igennem hans væremåde, er den kærlighed, der skal komme til at udstråle fra alle mennesker, når de har læst og forstået de oprindelige værker og ikke holdt sig til korrigerede værker.

Det er tydeligt i alt, hvad Martinus siger og gør, at det er kærligheden, der vil komme til at dominere verden, og at der på en måde vil komme til at opstå det, som Kristus forudsiger som et himmeriges rige her på Jorden. Det er klart, at Martinus åndsvidenskabelige analyser ikke forstås på én gang, og at der derfor ligger en meget lang udvikling foran os, i hvert fald en 3000-årig udvikling til det internationale verdensrige. Og dette er så kun porten til det rigtige menneskerige. Så det, der ligger foran os,

er ikke udelukkende en behagelig og strålende tilværelse. Den kommer først om flere tusinde år. Men det er foreløbig en kamp imod vor egen lavere natur nedarvet fra dyreriget. Vi har således meget at lære, og vi må hjælpe hinanden til at komme længere frem og prøve at praktisere alle disse ting, der viser kærligheden og det store arbejde, vi hver især får med at tæmme vore sind og alle de dyriske tilbøjeligheder, som vi stadig har i os, for vi skal lære at omgås hinanden i forståelse og kærlighed.

Meningen med denne skrivelse er tillige at få slået fast, hvad jeg inderst inde føler, er absolut Martinus mening med hans mission her og med de ting, som han ønsker at understrege ved hjælp af den dom, som kommer den 11. december. For han er nemlig i stand til at overskygge den dommer, der skal afsige dommen - og kan dermed påvirke dommerens afgørelse.

Vi kan undre os over, at vi har været så længe om at forstå, hvad det var, der var det centrale i Martinus mission. Vi er gået mange forskellige veje, vi er splittet op i næsten to grupper, og der har været umådelig mange misforståelser undervejs. Og alle disse misforståelser viser sig at være absolut nødvendige skridt hen imod forståelse af den virkelige sandhed. Alt, hvad der er skrevet og sagt i forbindelse med det, er alt sammen noget, der har hjulpet os et lille skridt videre. Hele denne periode fra Martinus døde og op til nu vil fremstå som en mørk periode. Vi ser det som en mørk periode, men i virkeligheden er det en periode af lys, når man ser det fra den rette kosmiske synsvinkel.

Det drejer sig også om, at det har været meget vanskeligt for os at komme til at forstå Martinus og hans analyser fuldt ud. Det er først her ved hjælp af dommen, at det bliver klart, at det slet ikke var noget angreb og forsvar.

Det var en undervisningsproces i kærlighed til alt og til de mennesker, som har sat sig ind i Martinus analyser. Det har været og er stadig sådan for os, at mørket er kamoufleret lys. Men ethvert lys er velsignelse. Enhver fejltagelse er også en velsignelse. Alt sammen bringer det os nærmere til en forståelse af Gud og hans væsen. Det er netop den forståelse, man kan få, når man har arbejdet sig igennem de mange analyser, og så kommer frem til sjette bind af Livets Bog, hvor Martinus omtaler, hvem Gud er: Gud er alt, der er ingenting uden for Gud, vi lever, røres og er i Gud og er på den måde evigt indesluttet i hans kærlighed.

Hvad skal vi lære af denne retssag og de seneste omkring 45 års mørke og tvivl med hensyn til, hvad der skal blive af Martinus Sag, når det tilsyneladende er forkerte mennesker, der har fået til opgave at styre Sagens udvikling, så Martinus Sag ville komme på afveje? Men alt falder tilrette her, alt, hvad der er sket, vil vise sig at være af den største velsignelse for både de nulevende og de efterfølgende inkarnationer.

Lad os afslutte med en tak til Gud og til Martinus for alt det, han har skrevet, sagt og talt, og for hans væremåde. Og vi, der har været Martinus nær, har fået megen kærlighed og kærtegn, hver gang vi mødte ham. Og hver gang vi forlod ham, fik vi et stort knus.

Det er muligt, at jeg på et senere tidspunkt får sagt lidt mere, men jeg følte mig nødsaget til at sige disse ting nu, fordi jeg ikke var sikker på, at jeg ville overleve den 11. december. Men Gud har så mange måder at gøre tingene på, og muligvis kan han give mig kræfter til at fortsætte lidt endnu. Men det var foreløbig det, jeg ville sige, og det er det, som i virkeligheden giver det facit, som Det Tredie Testamente er, eller som Det Tredie Testamente bliver i hver enkelts sind.

Martinus svarer på spørgsmål:

Spørgsmål 22 – (Korrespondancebreve 24. november 1950):

Er dette at acceptere Martinus analyser ikke en trossag ligesåvel som dette at acceptere de bibelske dogmer?

Svar: At acceptere et eller andet facit kan ske på to måder, enten på grundlag af instinkt eller af viden. Når man accepterer et facit udelukkende på tro, er det fordi, man i det givne felt er så forstands- eller intelligensmæssig underlegen, at man ikke kræver nogen intellektuel eller videnskabelig udredning eller begrundelse. Men der, hvor forstanden eller intelligensen ikke er tilstrækkelig fremtrædende, der opfatter individet ved hjælp af instinktet, hvilket igen vil sige ved hjælp af en stærk anelsesevne.

Instinktet eller anelsesevnen er således det levende væsens mentale sanseredskab i felter, hvor det ikke har tilstrækkelig intelligens eller intellektualitet til at erkende virkeligheden eller kendsgerningen.

Med hensyn til at opfatte eller erkende Martinus analyser på anden måde end med den samme trosevne (instinktet) som den, hvormed man opfatter eller sanser dogmerne, vil altså være afhængig af, om nævnte analyser er en anden slags objekter for sansningen end dogmerne. Hvad er da dogmer, og hvad er Martinus kosmiske analyser? - Dogmerne er facitter udredet af analyser og begrundelser, som ikke er publiceret eller bekendtgjort. Derved bliver

dogmerne til blotte facitter uden den analyse eller logiske tankebygning, af hvilke de hver især udgør slutfacittet eller det, vi kalder et "Dogme". Med hensyn til disse kan vi f.eks. dvæle lidt ved dogmerne "Hvad et menneske sår, skal det høste", - "Du skal elske din næste som dig selv, det er al lovens fylde" - "Alt er såre godt" samt mange flere. Hvor er de analyser, der begrundet disse facitter? - Hvem kan acceptere disse blotte dogmer, som i sig selv ikke giver den allermindste næring for forstanden, men er ren og skær færdige facitter, der er blevet til påstande og befalinger, som i virkeligheden er beregnet på blindt at skulle accepteres i kraft af deres ophavs autoritet. Denne autoritet kan de væsener, der særligt sanser i kraft af instinktet, fornemme og får derved en slags begrundelse for at acceptere dem. Det er denne acception, vi kender som det religiøse menneskes "Tro" på disse facitter eller dogmer.

Med hensyn til Martinus kosmiske analyser vil disse ikke være at betragte som blotte udregnede facitter, som blindt skal fornemmes i kraft af instinktet og følges som et autoriseret påbud. De er det, de udtrykkes som, nemlig "analyser", hvilket igen vil sige: mobiliserede, logiske tankerækker, der udtrykker konsekvenser baserede på realistisk oplevede kendsgerninger, der i sit slutresultat bliver identisk med et eller andet af de evige facitter eller dogmer. Således viser Martinus kredsløbsprincippet i universet i kraft af sammenhængende logiske tankerækker, baserede på konsekvenser af realistisk oplevede erfaringer eller virkelighed. En sådan logisk tankerække eller analyse er altså beregnet på at fornemmes eller sanses med forstanden, hvilket vil sige, at den kan eftertænkes og derved kontrolleres af andre mennesker i samme grad, som de er i besiddelse af de samme erfaringer, som begrundet slutfacittets virkelighed. Sansning eller opfattelse af Martinus kosmiske analyser bliver således ikke en blind trossag, men en forstands- eller intellektualitetssag. Det er ikke en instinkt- eller anelsesfornemmelse, men en realistisk oplevelse af viden og dermed af virkeligheden. Hvis man har vaner og erfaringsmateriale nok i sin bevidsthed til at eftertænke analyserne, bliver disse facitter ikke til trosobjekter, men til virkelig videnskabelige kendsgerninger. På samme måde som to til to er fire over hele verden og under alle forhold eller i alle situationer, således bliver de på kendsgerninger opbyggede højeste livsfacitter, der igennem instinktsansningen bliver til trosdogmer, her for intelligens- eller intellektualitetssansningen til absolut viden. Og som absolut videnskabelig kendsgerning kan analysefacittet altså ikke rokkes, men er gældende over hele verdensaltet, for alle væsener og i ethvert milieu akkurat som et hvilket som helst andet videnskabeligt eller på kendsgerninger hvilende facit.

Martinus analyser er således ikke noget, der er sekterisk, noget man kun kan have i den eller den religion, i den eller den sekt. De er ikke partiprægede. De er lige som

en hvilken som helst anden kendsgerning hævet over sympatier og antipatier. De er internationale og interplanetariske evige analyser, baserede på de kendsgerninger, eller realiteter og erfaringer i den jordmenneskelige oplevelsessevne, der gør oplevelsen af individets identitet med evigheden, kærligheden og guddommen til livsoplevelsens kulmination.

Naturligvis er der mennesker, der i meget høj grad på det religiøse område endnu sanser mere med instinktet end med intelligensen. Hvis sådanne mennesker på en eller anden måde kommer i sympatisk forbindelse med Martinus analyser, vil disse mennesker også her sanse mere instinktmæssigt end forstandsmæssigt og bliver da foreløbig en slags "troende" mennesker. For disse mennesker bliver analyserne da i tilsvarende grad "Dogmer", som man i virkeligheden kun anerkender i kraft af den autoritet, man tillægger Martinus. Hvis noget da hænder, der svækker disse menneskers sympatiske indstilling til Martinus, mister han i disse menneskers øjne den autoritetsglorie, som disse har sat omkring ham. Derved vakler fundamentet for de nævnte menneskers tro. De accepterer ikke mere analyserne.

Anderledes med de mennesker, der accepterer Martinus analyser med forstanden. For dem er analysernes facitter blevet til urokkelige kendsgerninger og dermed til absolut viden. Men en absolut viden er ikke afhængig af sympati eller antipati. Hvad Martinus så end foretager sig med eller imod disse menneskers sympati, vil det ikke berøre den med intelligensen eller forstanden tilegnede viden igennem hans analyser. De står ligesom en hvilken som helst anden kendsgerning eller absolut viden fast ganske uafhængig af sympatier eller antipatier. Forskellen mellem dogmer og Martinus kosmiske analyser vil altså være den, at medens dogmer sanses med instinktet, kan Martinus analyser sanses både med instinktet og blive til tro og med intelligensen og blive til viden. Da de overleverede dogmer kun kan sanses med instinktet og blive til tro, vil alle mennesker efterhånden komme til at forlade troen på dogmerne alt eftersom instinktsansningen degenererer til fordel for intelligenssansningen. Da Martinus kosmiske analyser kan sanses med den sidste sanseform og derved blive til viden eller absolut virkelighed og således udgøre et åndeligt fundament, der er hævet over sympatier og antipatier, bliver de en absolut eneste vej for individet til den store fødsel eller indvielse.

7 nye udstillinger med tilhørende foredrag om Martinus åndsvidenskab – Det Tredie Testamente, 2015:

Falconer Center, Frederiksberg, stand 204, fredag, lørdag og søndag, den 30. januar – 1. februar

Foredrag v/Jan Langekær, ”Martinus kosmiske symboler – et åndsvidenskabeligt foredrag”, den 30/1 kl. 16-16:45

Foredrag v/Mejbritt Ræbild, ”Kreativitet, Kunst og Kærlighed – et åndsvidenskabeligt foredrag” den 1/2 kl. 17-18

Odense Congress Center, stand 1, fredag og lørdag, den 14. – 15. februar

Foredrag v/Karl Jørgensen, ”Den seksuelle evolution – et åndsvidenskabeligt foredrag”

Foredrag v/Karl Jørgensen, ”Martinus kosmiske symboler – et åndsvidenskabeligt foredrag”

Aalborg Kongres & Kultur Center i Europahallen, stand B24, fredag, lørdag og søndag, den 27. februar - 1. marts

Foredrag v/Hellebeth Hansen, ”Dødens mysterium – et åndsvidenskabeligt foredrag”

Foredrag v/Karl Jørgensen, ”Martinus kosmiske symboler – et åndsvidenskabeligt foredrag”

Horsens, Sønderbro Kulturhus, stand 14, lørdag og søndag, den 19. og 20. september 2015, kl. 10-17

Foredrag v/ Bo Boilesen, ”Hvordan holder vi os sunde og raske i krop sind og ånd?” Foredraget er baseret på inspiration fra Martinus unikke tanker, som han har beskrevet i det epokegørende værk Det Tredie Testamente.

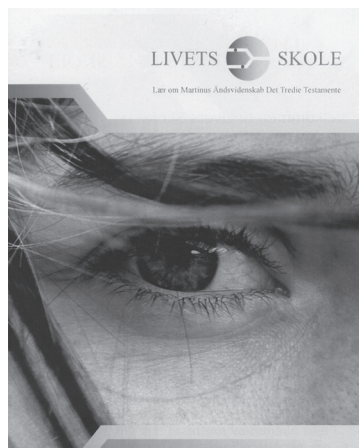
Aarhus. NRGi Park Aarhus, stand 101, fredag, lørdag og søndag den 2. – 4. oktober 2015

Foredrag. 2 foredrag på baggrund af Martinus åndsvidenskab, Det Tredie Testamente.

Tyskland. Frankfurt. Frankfurter Buchmesse, 2 Stände, Das Dritte Testament von Martinus, Halle 3, den 8. – 12. oktober 2015

Sverige. Skärva Herrgård, ved Karlskrona, Sverige. Permanent udstilling 200 kvadratmeter, ”Et vindue til evigheden” om Martinus åndsvidenskab, Det Tredie Testamente.

Arrangør: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab støttet af Fonden Det Tredie Testamente
www.livetsskole.info & www.det-tredie-testamente.dk

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab, er flyttet til nye og større lokaler i Kulturhuset Kilden, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby fra den 1. januar 2015

Her afholdes studiekredse hver anden søndag fra kl. 10:00 til 13:00, i mødelokale 1, og foredrag ca. én gang om måneden. Fri entré.

Søndag, den 15. februar kl. 13–15

Vagn Noach: ”Hvad er det levende væsen og begreberne X1, X2 og X3?”

Det levende væsen er et treenigt princip

X1 = Det levende væsens »selv« eller »jeg« kan kun have analysen ”Noget, som er”

X2 = Jeg’ets skabeevne kan også kun have analysen »Noget, som er.« Dette „Noget” eller jeg’et har altså en skabeevne.

X3 = Resultatet af denne skabeevne er jeg’ets i materien skabte legemer, organer eller strukturer. Af disse, den evige kosmiske skabeevnes forlængelsesorganer, er hovedsageligt kun de levende væseners fysiske legeme kendt af det ufærdige menneske.

Søndag, den 8. marts kl. 13–15

Toni Bjerremose: ”Den seksuelle polforvandling

- fra A-K-mennesker” For at give et større overblik over menneskets seksuelle udvikling har Martinus inddelt os alle i 11 kategorier fra A-Kmenneske. Hør om menneskenes forskellige former for seksualitet.

Søndag, den 12. april kl. 13–15

Ingemar Fridell: ”Vor verdens fremtid”

Er vi på vej mod en stadig mere kaotisk og konfliktfyldt fremtid eller er der stadig håb for en fredelig verden, der giver lykke til hvert menneske på jorden? Martinus beskriver en ny form for samfund, som kan transcenderer alle partipolitiske forskelle og forene menneskeheden i en ånd af fred, retfærdighed og alkærlighed.

Sommerkursus 2015

i Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab.

I Odense lørdag d. 27. juni til fredag d. 3. juli

På DANHOSTEL Odense, Kragstbjerggaard, Kragstbjergvej 121, 5230 Odense M

Der tjekkes ind lørdag fra kl. 16, hvor der serveres en vegetarsuppe kl. 18, og der tjekkes ud fredag kl. 11. Der er vegetarmad morgen, frokost og aften. The og kaffe ad libitum. Der er ingen kursusafgift. Sengelinned er inkl. i prisen, som er fra 600 kr pr person til 3300 kr, alt efter værelsesønsker.

Det Tredie Testamentes fond yder tilskud eller giver friplads til personer, som af økonomiske grunde ellers ikke kan deltage i sommerkurset.

Der er ud over foredrag og studiegrupper også aftenforedrag, hvor der er gratis adgang for folk ude fra byen. Det første aftenforedrag søndag d. 28. juni kl. 19.30 er en introduktion til Martinus og hans værk af Vagn Noach.

Der betales et depositum på 500 kr ved tilmelding, som sker til Livets Skole email: jan@langekaer.dk eller tlf. 2015 7811

Bankkonto i Danske Bank: reg.nr 1551 kontonr 3719548830

For yderligere information: www.livetsskole.info, www.det-tredie-testamente.dk og på facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Martinus kosmiske fødselsdag - Fest i Kulturhuset Kilden,

Teatersalen, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster – Lørdag den 21/3 kl 13-17:30

Kære Ven, kære åndsforsker,

Hermed indbyder LIVETS SKOLE i åndsvidenskab alle Martinus-venner til - i taknemlighed for Martinus' epokegørende livslange arbejde for menneskeheden - sammen at fejre tidspunktet for Martinus' kosmiske fødsel i vor jordiske sfære.

Martinus oplevede at få tilgang til sin kosmiske bevidsthed den 23. - 24. marts 1921.

Denne guddommelige kosmiske impuls-rodfastning af alkærlighedens åndsvidenskab og dermed af Det Tredie Testamente i vort jordiske samfund, - er, selvom mange endnu ikke er bevidste herom, den *fundamentalt vigtigste* begivenhed indenfor menneskeheden nuværende udviklingsepoke.

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab planlægger fremover at fejre denne begivenhed hvert år.

På festdagen vil vort sociale samvær og Mindet om Martinus stå i fokus; og festen er naturligvis tænkt som udgørende en del af vores øvrige oplysningsarbejde om Det Tredie Testamente.

Selve festen starter præcist kl. 13.00. Dørene åbnes kl. 12.15 således, at man i ro og mag kan finde siddepladser. Vi planlægger et program indeholdende taler, musik, film, kaffe/te, lagkage og evt. andet i henhold til tidsplanen. Blandt foredragsholdere forventer vi at høre Rolf Elving, Christer Malmstrøm, Kirsten Thurø, Jan Langekær og evt. andre.

Begivenheden vil finde sted Lørdag den 21. marts 2015, kl. 13:00 til ca. 17:30, og vi mødes i Kulturhuset Kilden, Teatersalen, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby. Der vil efter gaveprincippet være fri entré, men tilmelding er en nødvendig, dels så vi kan fremtrylle lagkager nok og dels fordi der max. er plads til 140 personer ved bordene.

Af hensyn til planlægningen, vil det glæde os ekstra meget snarest at modtage *din* tilmelding. Tilmeldingen sker til: Jan Langekær på mobil/sms 2015 7811 eller jan@langekaer.dk

Efter at det officielle arrangement er slut kl. ca. 17:30, vil der for de, som ønsker dette, være mulighed for at nyde en vegetarbuffet på restaurant Bella Mamma, ca. 400 meter fra Kulturhuset.

OBS: Forhåndsbestilling er nødvendig, idet der skal laves vegetarmad, og fordi der max. er plads til 60 personer. Pris for vegetarbuffet 129,- kr.

Restauranten har også andre gæster, hvorfor det er vigtigt, at vi reserverer. Denne reservation sker ligeledes til Jan Langekær.

LIVETS SKOLE i åndsvidenskab starter hermed en ny tradition: Kryds datoen af i kalenderen. Det bliver en festlig begivenhed.

Den Ny VerdensIMPULS

Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland

Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

Hjemmeside: www.nyimpuls.dk